

HARLEQUIN®

Бестселър

Линда Хауърд

НЕВИННИ ЛЪЖИ

ЛИНДА ХАУЪРД НЕВИННИ ЛЪЖИ

Превод: Златина Тенева

chitanka.info

Възможно ли е това да е бившият ѝ съпруг...

Отведена от агентите на ФБР до леглото на ранения мъж, Джей Грейнджър е изумена от собствената си реакция. Може би това се дължи на загадъчността, с която е обгърнато всичко...

Или там лежи напълно непознат мъж? Все пак в ранения има нещо особено. Дори в безсъзнание той изглежда някак си по-упорит и по-опасен от мъжа, когото тя познава.

Оплетена в мрежа от опасности и неизказани истини, Джей вече е твърде обвързана, за да се оттегли от несигурното бъдеще и още по-несигурната любов...

ПЪРВА ГЛАВА

Степенувайки най-лошите дни в живота си, този вероятно не бе най-ужасният, но със сигурност бе в челната тройка.

Джей Грейнджър бе сдържала гнева си цял ден, владеейки се упорито, докато главата ѝ започна да пулсира, а стомахът ѝ да пари. Дори докато се возеше в претъпканите автобуси, тя не си позволи да избухне нито за миг. През целия ден си бе налагала да остане спокойна, въпреки насъбраното напрежение и гняв, които я изпълваха и сега чувстваше, че не може да се отпусне. Искаше просто да остане сама.

Затова мълчаливо понасяше настъпването, ударите в ребрата от груби лакти, миризмата на плътно натъпкана човешка плът, която връхлиташе ноздрите ѝ. Започна да вали тъкмо преди да слезе от последния автобус — бавен, студен дъжд — който я прониза до кости, докато измина двете пресечки до къщи. Естествено, не носеше чадър. Очакваше се денят да бъде слънчев, но облаците не се разнесоха през целия ден.

Най-сетне влезе в апартамента си, където беше защитена от любопитни погледи, било то съчувствени или подигравателни. Беше сама, блажено сама. Въздишка на облекчение се откъсна от устните ѝ, докато затваряше вратата. После не успя да се овладее и я затръшна с цялата си сила. Тя се блъсна в касата с ехтящ трясък, но тази незначителна проява на ярост не я освободи от напрежението. Да срине цялата кантора би могло да помогне, или да удуши Фаръл Уордло, но и двете бяха невъзможни.

Като се сетеше за това как бе работила през последните пет години, за петнадесет-шестнадесет часовите работни дни, за работата, която носеше в къщи в края на седмицата, идеше ѝ да се разкрещи. Искаше ѝ се да хвърли нещо. Да, определено ѝ се искаше да удуши Фаръл Уордло. Но такова поведение не подходеше на жена с професия, елегантна и изискана, ръководеща отдел в престижна фирма

за банкови инвестиции. От друга страна, то напълно подхождаше на някой, който току-що се бе влял в редиците на безработните.

Да вървят по дяволите!

В продължение на пет години тя бе изцяло посветена на работата си, безмилостно потискайки тези свои черти, които не отговаряха на съответния имидж. В началото го правеше най-вече, защото се нуждаеше от работата и от парите. Но Джей беше твърде енергична, за да прави нещо наполовина. Не след дълго бе въввлечена в бясната надпревара за кариера — непрекъснатата борба за успех, за нови победи, за по-големи и по-доходни сделки — този свят беше нейният живот цели пет години. Днес тя бе изхвърлена завинаги от него.

Не че не бе успяла — напротив. Може би бе постигнала твърде много. На някои хора не им харесваше да са нейни клиенти, поради факта, че е жена. Съзнавайки това, тя се стараеше да бъде пряма и напориста не по-малко, от който и да е мъж, за да вдъхва увереност у клиентите си, че ще се грижи за тях не по-зле, от който и да е мъж. С тази цел тя промени маниера си на говорене, гардероба си, никога не допусна сълза да проблесне в очите ѝ, никога не се кикотеше и се научи да пие скоч, макар че не се научи да го харесва. За това, че толкова строго се владееше, плащаше с често главоболие и постоянно парене в стомаха, но независимо от това се бе отдала на тази роля, защото въпреки стреса се наслаждаваше на предизвикателството. Работата бе вълнуваща, поради примамливата възможност за бързо изкачване в служебната йерархия и досега тя не бе имала нищо против да плаща необходимата цена.

Е, всичко свърши по нареждане на Фаръл Уордло. Той много съжалявал, но стилът ѝ не отговарял на имиджа, който „Уордло, Уилсън & Тръстлер“ искала да създаде. Ценял високо нейните усилия и така нататък, и така нататък и щял, разбира се, да ѝ даде отлична препоръка, както и двуседмичен срок, за да си уреди работите. Нищо от това не променяше истината и тя го знаеше, както и той. Бе изхвърлена, за да освободи място за Дънкан Уордло, синът на Фаръл, който бе постъпил във фирмата преди година и се представяше винаги по-лошо от Джей. Тя компрометираще сина на шефа, затова трябваше да си отиде. Вместо повишението, което очакваше, получи заповед за уволнение.

Беше вбесена, без да може да го покаже. Би й доставило огромно удоволствие да си тръгне сега и да остави Уордло да се бърхти, за да се справи с несвършената работа, но жестоката, гола истина беше, че се нуждаеше от заплатата за тези две седмици. Ако не намереше веднага друга доходна работа, щеше да загуби апартамента си. Бе живяла според доходите си, но с покачването на заплатата се покачваше и жизнения й стандарт и имаше съвсем малко спестени пари. Изобщо не бе очаквала, че ще загуби работата си, тъй като Дънкан Уордло беше под нейното ниво.

Когато Стив загубеше някоя работа, само повдигаше рамене, смееше се и й казваше да не се напруга толкова и че ще си намери друга. И винаги си намираще. Работата не беше така важна за Стив, нито сигурността. Джей се изсмя нервно, докато отваряше шишенце с антиацидни таблетки и изсипа две от тях в шепата си. Стив! Не бе мислила за него от години. Едно беше сигурно: никога нямаше да гледа така леко на това да си безработен, както него. Тя обичаше да знае, от къде ще дойдат парите за следващото ядене. Стив обичаше силните усещания. Той се нуждаеше от бързото покачване на адреналина повече, отколкото се нуждаеше от нея и това бе сложило край на брака им.

Но поне нервите му не бяха така изопнати, мислеше си тя, докато съдвкваше подобните на тебешир таблетки и чакаше да облекчат паренето в стомаха. Стив щеше да щракне с пръсти и да обясни на Фаръл Уордло, какво би могъл да направи с неговия двуседмичен срок, после щеше да си тръгне, подсвирквайки си с уста. Може би отношението на Стив бе безотговорно, но той никога не би позволил някаква си работа да бъде по-важна от самия него.

Е, това беше Стив, но не и тя. Той беше забавен, но накрая различията се оказаха много по-силни, отколкото привличането между тях. Разделиха се като приятели, макар че тя бе вбесена. Стив никога нямаше да порасне.

Защо мислеше за него сега? Дали защото свързваше безработицата с неговото име? Започна да се смее, дала си сметка, че е направила точно това. Все още смеейки се, си наля чаша вода и вдигна тост: „За добрите стари времена“. Бяха прекарвали доста хубави моменти, като се веселяха и играеха подобно на две здрави, млади животни, каквито всъщност бяха, но това не трая дълго.

После тревогата се промъкна в съзнанието ѝ и тя забрави за него. Трябваше незабавно да си намери друга работа, доходна работа, но не разчиташе на Фаръл за отлична препоръка. Той можеше да я възвеличае до небето на хартия, а после да разпространи сред bankerите в Ню Йорк мълвата, че не се е „сработила“. Може би трябваше да опита нещо друго, но опитът ѝ бе в сферата на банковите инвестиции, а нямаше средства за преквалификация.

С внезапен ужас тя осъзна, че беше на тридесет, а нямаше представа какво ще прави с живота си. Не искаше да прекара остатъка от него в сключване на сделки, а същевременно да живее с цената на много нерви и благодарение на безкрайни запаси от антиацидни таблетки, като прекарва цялото си свободно време в бездействие, опитвайки се да възстанови отслабващите си сили. Противопоставяйки се на философията на Стив, която гласеше: „Утрешният ден сам да се погрижи за себе си, докато аз се позабавлявам“, тя бе стигнала до другата крайност, изключвайки всякакви развлечения от живота си.

Беше отворила вратата на хладилника и разглеждаше запасите си от замразени ястия за микровълнова фурна с израз на отвращение, когато се обади портиерът. С намерението да забрави за вечерята, нещо, което бе правила твърде често напоследък, тя натисна бутона.

— Да, Денис?

— Господин Пейн и господин Маккой са тук да се срещнат с вас, госпожо Грейнджър — съобщи Денис спокойно, — от ФБР.

— Какво? — сепна се Джей, сигурна, че не е разбрала правилно.

Денис повтори съобщението, но думите останаха непроменени.

Тя бе напълно слисана.

— Нека се качат — каза Джей, тъй като не знаеше какво друго да направи.

ФБР? Защо, за бога? Ако да затръшнеш вратата на апартамента си не бе нарушение на федералните закони, най-лошото, в което би могла да бъде обвинена бе, че късаше етикетите на дюшека и възглавниците. Е, защо не? Това беше свършено ужасен край на един свършено ужасен ден.

Миг по-късно звънецът на входната врата иззвъня и тя побърза да отвори. На лицето ѝ все още бе изписано объркване. И двамата доста безлични, непретенциозно облечени мъже, които стояха там и показаха значките си и документите си за самоличност.

— Аз съм Франк Пейн — започна по-възрастният от двамата. — Това е Гилбърт Маккой. Бихме желали да разговаряме с вас, ако е възможно.

Джей им направи знак да влязат.

— Нищо не разбирам — призна тя. — Моля, седнете. Искате ли кафе?

Израз на облекчение премина по приветливото лице на Франк Пейн.

— Ако обичате — отвърна той с чистосърдечна искреност. — Беше ужасно дълъг ден.

Джей отиде в кухнята и набързо сложи кафето да се вари, после съдвка още две антиацидни таблетки за всеки случай. Накрая пое дълбоко въздух и се запъти към стаята, където двамата мъже се бяха разположили удобно върху нейния мек, шикозен, сиво-син диван.

— Какво съм извършила? — попита тя полушеговито, полусериозно.

И двамата се засмяха.

— Нищо — увери я Маккой, усмихвайки се. — Просто искаме да поговорим за един бивш ваш познат.

Тя се отпусна в сиво-синия фотьойл, въздъхвайки облекчено. Паренето в стомаха ѝ леко постихна.

— Кой бивш мой познат?

Може би бяха по следите на Фаръл Уордло. Може би на този свят имаше справедливост все пак.

Франк Пейн извади тефтерче от вътрешния джоб на самото си и го разтвори, очевидно, за да се ориентира по записките си.

— Вие ли сте Джанет Джейн Грейнджър, бивша съпруга на Стив Кросфийлд?

— Да.

Значи бе свързано със Стив. Трябваше да се досети. Все пак беше изумена. Сякаш бе накарала тези двама мъже да се появят като само си бе помислила за Стив преди малко — нещо, което почти никога не правеше. Той беше толкова далеч от живота ѝ сега, че дори не можеше да си представи ясно как изглежда. В какво се беше забъркал с вечната си потребност от силни усещания?

— Бившият ви съпруг има ли роднини? Някой, който да му е много близък?

Джей бавно поклати глава.

— Стив е сирак. За него са се грижили последователно няколко семейства, но доколкото знам не поддържаше връзка с нито едно от тях. Що се отнася до близките му приятели — тя сви рамене, — не съм го виждала и не ми се е обаждал, откакто се разведохме преди пет години, така че нямам представа, кои биха могли да бъдат.

Пейн сви вежди, разтривайки дълбоките гънки между тях.

— Навярно си спомняте името на зъболекаря, който е посещавал, докато сте били женени, или на лекаря?

Джей поклати глава, гледайки го втренчено.

— Не, Стив беше възмутително здрав.

Двамата мъже се спогледаха, свивайки вежди. Маккой каза тихо:

— Няма да е лесно. Непрекъснато удряме на камък.

Лицето на Пейн бе дълбоко набраздено от умора и още нещо. Той погледна Джей с тревожен поглед.

— Мислите ли, че кафето е вече готово, госпожо Грейнджър?

— Би трябвало. Връщам се веднага.

Без да знае защо, Джей усети, че трепери, когато влезе в кухнята и започна да нарежда чаши, сметана и захар върху една табла. Кафето бе готово и тя прехвърли каничката върху таблата, но после продължи да стои там, с поглед втренчен в издигащата се пара. Стив трябва да има големи неприятности, много големи, и тя съжаляваше, макар че не можеше да направи нищо. Това обаче беше неизбежно. Той винаги търсеше приключения, а за нещастие приключенията вървяха ръка за ръка с неприятностите. Беше само въпрос на време да го сполети някоя беда.

Тя занесе таблата в хола и я постави на ниската масичка пред дивана. По набразденото ѝ чело бе изписана тревога.

— Какво е извършил Стив?

— Нищо незаконно, доколкото знаем — побърза да отговори Пейн. — Просто е бил въввлечен в деликатна ситуация.

Стив не бе извършил нищо незаконно, но ФБР го издирваше. Лицето на Джей се намръщи още повече, докато наливаше кафето в трите чаши.

— Каква деликатна ситуация?

Пейн я погледна с тревожно изражение и изведнъж тя забеляза, че има добри очи, искрен и необикновено състрадателен поглед. Благ

поглед. Не бе очаквала един федерален агент да има такива очи. Той се изкашля леко.

— Много деликатна. Дори не знаем защо е бил там, но отчаяно се нуждаем от някой, който да може да го идентифицира.

Джей пребледня — думите от това зловещо изявление се врязваха в съзнанието ѝ. Стив беше мъртъв. Макар любовта, която бе изпитвала към него отдавна да бе угаснала, тя усети пронизваща болка заради това, което е било. Той бе толкова забавен, вечно се смееше, а кафявите му очи блестяха дяволито и весело. Сякаш част от детството ѝ си бе отишла безвъзвратно, когато разбра, че смехът му е замлъкнал.

— Значи е мъртъв — промълви тя мрачно, като се загледа в ръката си, започнала да трепери, разливайки кафето.

Пейн бързо се присегна, взе чашата от ръката ѝ и я постави върху таблата.

— Не знаем. — Лицето му доби още по-тревожно изражение. — Станала е експлозия. Има един оцелял. Мислим, че е Кросфийлд, но не сме сигурни, а е от решаващо значение да знаем. Не мога да ви кажа нищо повече.

Денят беше дълъг и ужасен и не ставаше по-хубав. Тя постави треперещи пръсти върху слепоочията си и ги притисна силно, опитвайки се да проумее това, което ѝ бе казал.

— Никой ли не го е идентифицирал?

— Не — каза Пейн.

— Тогава защо мислите, че е Стив?

— Знаем, че е бил там. Намерили са част от шофьорската му книжка.

— Защо не можете просто да го погледнете и да кажете кой е? — изкрещя тя. — Защо просто не идентифицирате останалите и не откриете кой е по метода на елиминирането?

Маккой извърна очи. Благият поглед на Пейн помръкна.

— Нямахте останки за идентифициране. Нищо.

Не искаше да слуша повече, не искаше да научава подробностите, въпреки че си представяше ужасното пепелище. Изведнъж ѝ стана студено, сякаш кръвта ѝ бе спряла да пулсира във вените.

— А Стив? — попита едва чуто.

— Човекът, който е оцелял е в критично състояние, но лекарите дават слаба надежда. Има шанс. Преди два дни бяха сигурни, че няма да изкара нощта.

— Защо е толкова важно да научите веднага кой е? Ако оживее, можете да го попитате. Ако умре... — гласът ѝ секна. Не можеше да изрече думите, но ги изричаше мислено. Ако умре, няма да има значение. Няма да има оцелели и те ще приключат със случая.

— Не мога да ви кажа нищо, освен, че трябва да знаем кой е този човек. Необходимо ни е да знаем, кой е умрял, за да можем да вземем известни мерки. Госпожо Грейнджър, мога да ви кажа, че моята служба не е пряко замесена в случая. Просто си сътрудничим с други колеги, защото това касае националната сигурност.

Изведнъж Джей разбра, какво искаха от нея. Щяха да са доволни, ако тя можеше да им помогне да открият някакви медицински данни за Стив, но това не беше главната им цел. Искаха тя да отиде с тях, за да удостовери лично, че пострадалият е Стив.

— Не могат ли да кажат дали този мъж отговаря в общи линии на описанието на някой от техните хора? — попита тя унило. — Сигурно разполагате с мерки, отпечатъци и други такива данни.

Тя гледаше надолу, затова не забеляза по погледа на Пейн как той за миг застана нащрек. Той отново се изкашля леко.

— Съпругът ви... Бившият ви съпруг и нашият човек са... Били са общо взето с едни и същи размери. Не е възможно да бъдат взети отпечатъци: ръцете му са изгорени. Но вие знаете за него повече отколкото всеки друг, който можем да открием. Може би има нещо, което познавате, някой малък белег от рождение или следа от рана, които помните.

Това все още я объркваше: не можеше да разбере защо не могат да разпознаят своя човек, освен ако не е толкова ужасно обезобразен... Треперейки, тя не си позволи да довърши мисълта си, не остави картината да се оформи в съзнанието ѝ. Ами ако това беше Стив? Тя не го мразеше, никога не го беше мразила. Беше нехранимайко, но никога не бе постъпвал жестоко или подло. Дори след като престана да го обича, бе все още привързана към него, което я вбесяваше.

— Искате да дойда с вас — изричайки думите като заключение, а не като въпрос.

— Ако обичате — Пейн отвърна тихо.

Не искаше да отиде, но той го направи да изглежда като неин патриотичен дълг.

— Добре. Ще си взема палтото. Къде е той?

Пейн отново се изкашля леко и Джей затаи дъх. Вече бе разбрала, че го прави, когато има да ѝ съобщи нещо странно или неприятно.

— Във Военноморската болница в Бетесда, федерален окръг Колумбия. Ще трябва да си вземете малко багаж. На летище Кенеди ни чака частен самолет.

Събитията се развиваха с прекалено голяма скорост, за да може да ги проумее — имаше чувството, че единственото, което може да направи, бе да се движи по линията на най-малкото съпротивление. Днес се бяха случили твърде много неща. Първо я уволниха, което само по себе си бе жесток удар, а сега и това. Сигурността, която се бе стремяла да постигне с толкова усилена работа, се бе стопила за няколко кратки минути в офиса на Фаръл Уордло, оставяйки я да се върти безпомощно, без да може да намери почва под краката си. Животът ѝ през последните години беше толкова спокоен: как можа всичко това да се случи толкова бързо?

Като вцепенена тя нареди две от роклите, подходящи за пътуване, после събра тоалетните си принадлежности от банята. Докато пъхаше най-необходимото в малък несесер, тя бе поразена от отражението си в огледалото. Изглеждаше толкова бледа, напрегната и слаба. Болезнено слаба. Очите ѝ бяха хлътнали, а скулите — прекалено изпъкнали, резултат от дългите часове работа и непрекъснатото поддържане с антиацидни таблетки. Щом се върне, незабавно ще трябва да си потърси друга работа, както ѝ да изкара двуседмичния предупредителен срок, което означаваше още пропуснати закуски и обеда.

Почувства се засрамена от себе си. Защо се тревожеше за някаква си работа, когато Стив — или който и да е — лежеше в болничното легло, борейки се за живота си? Стив непрекъснато ѝ повтаряше, че се притеснява твърде много за работата си, че не може да се порадва на днешния ден, от тревога за утрешния. Може би имаше право.

Стив! Внезапно сълзи замъглиха очите ѝ, докато натъпкваше несесера в малкото куфарче. Надяваше се, че той ще се оправи.

В последния миг се сети да сложи чисто бельо. Беше притеснена и необичайно разстроена, но най-сетне успя да затвори куфарчето и взе дамската си чанта.

— Готова съм — съобщи тя, излизайки от спалнята.

С благодарност забеляза, че единият от тях бе занесъл таблата с нещата обратно в кухнята. Маккой пое куфарчето от ръката ѝ и тя взе палтото си от гардероба. Пейн ѝ помогна да го облече. Тя се огледа, за да се увери, че всички светлини бяха угасени; после тримата излязоха в коридора и тя заключи вратата след себе си, като се питаше защо има странното усещане, че няма да се върне никога вече.

Спа в самолета. Нямаше намерение да заспива, но щом се издигнаха във въздуха и се отпусна в удобната кожена седалка, клепачите ѝ така натезаха, че не можеше ги държи отворени. Не усети как Пейн я загърна с леко одеяло. Той седеше срещу нея и я наблюдаваше замислено. Не се чувстваше съвсем удобно от това, което вършеше: да въввлече невинна жена в тази бъркотия. Дори Маккой не знаеше, колко голяма е бъркотията, колко сложно бе станало всичко. Другият мъж знаеше ситуацията точно такава, каквато я беше описал пред Джей Грейнджър: просто да се установи нечия самоличност. Само шепа хора знаеха, че бе нещо повече — може би още двама, освен него. Може би само един, но той имаше голяма власт. Когато искаше нещо да бъде направено, то се правеше. Пейн го познаваше от години, но никога не успяваше да се почувства удобно в негово присъствие.

Тя изглеждаше уморена и необикновено крехка. Беше прекалено слаба. Висока бе около метър и седемдесет, но той се съмняваше, че тежи много повече от четиридесет и пет килограма и в нея имаше нещо, което го караше да мисли, че такава слабост не бе нормална за нея. Питаше се дали бе достатъчно силна, за да бъде използвана като щит.

Навярно бе много красива, когато беше отпочинала и когато скулите ѝ бяха позагладени. Косата ѝ беше хубава, с меднокестеняви оттенъци, гъста и лъскава като козината на видра, а очите ѝ бяха тъмносини. Но сега имаше просто уморен вид. Денят не беше лек за нея.

Все пак бе задала няколко въпроса, които го бяха поставили в неудобно положение. Ако не беше толкова уморена и разстроена,

можеше да го хване на тясно за неща, които не искаше да обсъжда, да зададе в присъствието на Маккой въпроси, които не искаше да бъдат повдигнати. От съществено значение за плана бе нещата да се приемат такива, каквито изглеждат. Не трябваше да има никакво съмнение.

Полетът от Ню Йорк до Бетесда бе кратък, но сънят я ободри, възвърна ѝ чувството за равновесие. Единственото смущаващо нещо бе, че колкото по-неспокойна беше, толкова по-нереална изглеждаше цялата ситуация. След като се приземиха на летището във Вашингтон, свери часовника си, докато Пейн и Маккой я придружаваха от частния самолет до правителствената кола, която ги чакаше на пистата и бе поразена, че бе само девет часа. Бяха минали само няколко часа, а животът ѝ се бе преобърнал изцяло.

— Защо Бетесда? — прошепна тя на Пейн, когато колата се понесе безшумно по улицата, а няколко снежинки полетяха надолу като листенца цвят, носени от нежен бриз. Тя се взираше в снежинките, като се питаше разсеяно дали някоя ранна зимна буря няма да ѝ попречи да се върне в къщи. — Защо не в обикновена болница?

— От съображения за сигурност. — Тихият глас на Пейн едва достигаше до слуха ѝ. — Най-добрите травматолози бяха повикани да се погрижат за него — цивилни и военни. Правим за съпруга ви най-доброто, на което сме способни.

— Бившият ми съпруг — едва промълви Джей.

— Да, извинете.

Когато завиха по „Уисконсин Авеню“, което щеше да ги отведе до Военноморския медицински център, снегът леко се усили. Пейн бе доволен, че тя не зададе повече въпроси относно това, защо мъжът бе настанен във военна болница, а не например в Университетската болница в Джорджтаун. Той, разбира се, ѝ бе казал истината — до известна степен. Сигурността беше причината Стив да бъде в Бетесда. Но това просто не беше единствената причина. Той наблюдаваше снежинките, които се въртяха във въздуха и се питаше дали всички висящи нишки биха могли да бъдат вплетени в една правдоподобна история.

Когато пристигнаха в медицинския център, само Пейн слезе от колата заедно с нея. Маккой кимна леко за довиждане и потегли. Снежинките за миг посребриха косите им, докато Пейн, държейки я

под ръка, бързо я въведе в сградата, където приветливата топлина също така за миг разтопи ефирните кристалчета. Никой не им обърна внимание, докато се качваха в асансьора.

Когато вратата се отвори, двамата се озоваха в един тих коридор.

— Интензивното отделение е на този етаж — обади се Пейн. — Стаята му е насам.

Завиха наляво, където имаше двойна врата, охранявана от двама строги млади мъже в униформа. И двамата носеха пистолети. Явно познаха Пейн още щом го зърнаха, защото единият от тях веднага му отвори вратата.

— Благодаря — учтиво каза Пейн, докато минаваха.

В отделението нямаше никой, освен сестрите, които наблюдаваха животоподдържащите системи и непрекъснато наглеждаха пациентите, но все пак Джей долови някакво тихо бръмчене, което проникваше във всеки ъгъл — шумът на апаратите, които поддържаха пациентите живи или им помагаша да се възстановят. За пръв път ѝ хрумна, че Стив сигурно е привързан към една или повече от тези машини, без да може да помръдне и стъпките ѝ станаха по-несигурни. Беше ѝ толкова трудно да го проумее.

Пейн все още я държеше под ръка, като я подкрепяше внимателно. Той спря пред една врата и се обърна към нея. Искрените му сиви очи бяха изпълнени със загриженост.

— Искам малко да ви подготвя. Той е тежко ранен. Има фрактура на черепа и костите на лицето му са счупени. Диша с помощта на дихателна тръбичка. Не очаквайте да изглежда като човека, когото помните.

Той почака малко като я наблюдаваше, но тя не каза нищо и най-сетне той отвори вратата.

Джей влезе в стаята и за част от секундата и сърцето, и белите ѝ дробове спряха да функционират. После сърцето ѝ започна отново да бие и тя с болка си пое въздух. В очите ѝ бликнаха сълзи, като гледаше неподвижното тяло в болничното легло и името му безмълвно затрепери върху устните ѝ. Не бе възможно това... това да е Стив.

Човекът върху леглото приличаше буквално на мумия. И двата му крака бяха счупени и обвити с гипсови отливки, придържани посредством макари и ремъци. Ръцете му бяха бинтовани почти до лактите. Главата и лицето му бяха скрити от марля, като очите му бяха

покрити с плътни превръзки. Виждаха се само устните, брадичката и долната челюст и те бяха подпухнали и с променен цвят. Въздухът, който издишваше, изсвирваше слабо, но равномерно в тръбичката, пъхната в гърлото му и различни други тръбички се забиваха в тялото му. Над главата му монитори записваха най-подробно как функционира тялото. Той не помръдваше. Изобщо не помръдваше.

Гърлото ѝ бе толкова пресъхнало, че изпита болка, когато проговори.

— Как бих могла да го идентифицирам — попита тя рязко. — Знаели сте, че не бих могла. Знаели сте как изглежда.

Пейн я гледаше съчувствено.

— Съжалявам. Знаем, че е шокиращо, но ни е нужно да опитате. Била сте омъжена за Стив Кросфийлд. Познавате го по-добре от всеки друг. Може би има някоя малка подробност, която си спомняте, някоя следа от рана или пък бенка, някакъв белег от рождение. Каквото ѝ да е. Не бързайте, погледнете го внимателно. Ще бъда отвън.

Той излезе и затвори вратата след себе си, оставяйки я сама в стаята с това неподвижно тяло, сред тихото пиукане на мониторите и слабото изсвирване на гърдите му. Ръцете ѝ се свиха в юмруци и отново сълзи замъглиха очите ѝ. Независимо от това дали този мъж беше Стив или не, някаква остра до болка жал я изпълни.

Незнайно как краката ѝ я отведоха по-близо до леглото. Тя старателно избягваше тръбичките и жиците, макар че не откъсваше поглед от лицето на болния — или това, което можеше да се види от него. Стив? Наистина ли това беше Стив?

Знаеше какво иска Пейн. Не го беше изрекъл, но и не беше нужно. Той искаше тя да отметне завивката и да разгледа внимателно мъжа, докато той лежи безпомощно в безсъзнание, съвсем гол, като се изключат превръзките върху раните му. Смяташе, че като всяка жена тя добре познава тялото на мъжа си, но пет години бяха много време. Спомняше си усмивката му и дяволитото пламъче в шоколадовокафявите му очи, но останалите подробности отдавна бяха изчезнали от съзнанието ѝ.

Не би имало значение за мъжа, ако тя отметне завивката и го разгледа. Той бе в безсъзнание. Можеше и да умре, дори сега, с всичките тези чудодейни апарати, прикачени към тялото му. Той никога нямаше да разбере, а както би казал Пейн, тя ще помогне на

страната си, ако успее да потвърди категорично, че този мъж е Стивън Кросфийлд, или че не е.

Не можеше да откъсне поглед от него. Беше толкова тежко ранен. Как бе възможно някой да е в толкова критично състояние и да е все още жив? Ако можеше за миг да дойде в съзнание точно сега, дали изобщо щеше да иска да живее? Дали ще може да върви отново? Да използва ръцете си? Да вижда? Да мисли? Или щеше да разгледа раните си и да каже на лекарите: „Благодаря, момчета, но предпочитам да опитам шанса си на оня свят“.

Може би пък имаше изключителна воля за живот. Може би това бе, което го поддържаше жив толкова дълго, някакво подсъзнателно, дълбоко вкоренено желание да бъде. Непоколебимата твърдост можеше да извърши чудеса.

Колебливо тя се присегна и докосна дясната му ръка, точно над превръзката, която покриваше раните. При допира усети колко гореща бе кожата и изненадана, рязко отдръпна пръсти. Бе предполагала, че ще бъде студен. Тази силна горещина бе още едно доказателство за това, колко бурно гореше животът в тялото, въпреки неговата неподвижност. Отново протегна ръка бавно, докосвайки леко гладката кожа точно под вътрешната страна на лакътя му, като внимаваше да не размести иглата, която бавно вливаше някаква прозрачна течност във вените му.

Беше топъл. Беше жив.

Сърцето биеше силно в гърдите ѝ. Някакво неудържимо чувство се надигаше в нея. Стори ѝ се, че ще се пръсне от усилието да го овладее. Беше смаяна от това, че въпреки всичко, което бе преживял, все още се бореше, готов да устои на всички предизвикателства, твърде непреклонен и горд, за да остави живота просто да си отиде. Ако можеше би изстрадала болката вместо него.

Достатъчно бе, че бяха нахлули в тялото му. Игли пронизваха вените, жици и електроди улавяха и предаваха всеки удар на сърцето. Сякаш нямаше достатъчно рани, та лекарите бяха направили още, за да поставят дренажни тръбички в гърдния му кош и от двете страни на тялото. Всеки ден група непознати го наблюдаваха и се отнасяха с него така, сякаш беше само парче месо, с единствената цел да спасят живота му.

Тя отказваше да наруши неговото уединение, не и по този начин. Благоприличието може би не означаваше нищо за него, но той все още имаше право на избор.

Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху него; нищо друго в света не съществуваше в този момент, освен мъжа, който лежеше толкова неподвижен в болничното легло. Стив ли беше това? Дали ще усети нещо познато, въпреки обезобразяващите подутини и превръзките, които го обвиваха? Опита се да си спомни.

Толкова мускулест ли беше? Толкова яки ли бяха ръцете му, толкова изпъкнал ли беше гърдният кош? Възможно е да се е променил, да е напълнял, да е извършвал физическа работа, от която раменете и ръцете му да са заякнали, така че не можеше да съди по това. С възрастта мъжете наедряваха.

Гърдите му бяха обръснати. Тя погледна тъмните току-що наболи косми. Стив имаше косми по гърдите си, макар не много.

А брадата му? Погледна челюстта — това, което се виждаше от нея — но лицето бе така отекло, че не можа да открие нищо познато. Дори устните бяха подути.

Нещо влажно се търкулна по бузата ѝ и изненадана тя прекара бързо ръка по лицето си. Дори не бе разбрала, че плаче.

Пейн отново влезе в стаята и тихо ѝ предложи носната си кърпа. Когато изтри лицето си, той я отведе настрани от леглото. Придържаше я през кръста с топлатата си, вдъхваща спокойствие ръка, като ѝ даваше възможност да се облегне на него.

— Съжалявам — изрече най-последно. — Знам, че не е лесно.

Тя поклати глава чувствайки се глупаво, затова че се бе разплакала, особено като знаеше какво предстои да му каже.

— Не знам. Съжалявам, но не мога да кажа дали това е Стив или не. Просто не мога.

— Мислите ли, че би могъл да бъде? — попита Пейн настойчиво.

Джей разтри слепоочията си.

— Предполагам. Не мога да бъда сигурна. Има толкова много превръзки.

— Разбирам. Знам колко е трудно, но ми е необходимо нещо, което да мога да кажа на моите началници. Толкова висок ли беше съпругът ви? Открихте ли нещо в него, което да ви е познато?

След като разбираше, защо продължаваше да настоява? С всяка измината секунда главоболието ѝ се усилваше.

— Просто не знам — изкрещя тя. — Предполагам, че Стив е толкова висок, но е трудно да се каже, когато е легнал. Има тъмна коса и кафяви очи, но дори това не мога да кажа за този човек.

Пейн погледна надолу към нея.

— Написано е в медицинския му картон — каза той тихо, — тъмнокестенява коса и кафяви очи.

В първия момент смисълът не достигна до съзнанието ѝ. После зениците ѝ се разшириха. Не бе усетила изобщо, че познава този човек, но все още бе зашеметена от прилива на чувства, които бе предизвикал у нея: жал — да, но също така преклонение пред това, че все още бе жив и се бореше, и изключителен респект към твърдостта и смелостта, които сигурно притежаваше.

С пребледняло лице тя промълви едва:

— В такъв случай, той трябва да е Стив, нали?

Израз на облекчение премина по лицето на Пейн, после изчезна, преди тя да може да се увери, че наистина е бил там. Той кимна.

— Ще уведомя нашите хора, че сте потвърдили неговата самоличност. Той е Стив Кросфийлд.

ВТОРА ГЛАВА

Когато се събуди на следващата сутрин, Джей остана да лежи абсолютно неподвижна в леглото, оглеждайки непознатата стая, като се опитваше да се ориентира. Повечето събития от предишния ден бяха замъглени в съзнанието ѝ, с изключение на свършено ясният спомен за ранения мъж в болницата. Стив. Този мъж беше Стив.

Трябваше да го познае, въпреки че бяха изминали пет години. Тя някога го бе обичала. Нещо у него трябваше да ѝ бъде познато, въпреки обезобразяващите го синини и подутини. Врълхлетя я непонятно чувство за вина. Знаеше, че е абсурдно, но се чувстваше така, сякаш го е предала, сякаш го е превърнала в твърде незначителна част от живота си, за да си спомня как изглежда.

Намръщвайки се, стана от леглото. Ето че отново отдаваше прекалено голямо значение на всичко. Стив често ѝ повтаряше да гледа по-леко на нещата и понякога гласът му издаваше явно раздражение. Това беше още едно противоречие между тях. Тя беше прекалено чувствителна, прекалено загрижена за ежедневните неща и света, който я заобикаляше, докато Стив се плъзгаше безгрижно по повърхността.

Беше свободна да се върне в Ню Йорк тази сутрин, но не ѝ се искаше да го прави. Беше едва събота. Нямаше защо да бърза, стига да пристигне навреме, за да отиде на работа в понеделник. Не ѝ се искаше да стои в апартамента цяла събота и неделя и да се измъчва, че е останала без работа, освен това искаше отново да види Стив. Изглежда и Пейн искаше това. Не бе споменал да е уредил завръщането ѝ в Ню Йорк.

Беше толкова уморена, че поне веднъж спа дълбоко и сега сенките под очите ѝ не бяха така тъмни, както обикновено. Тя се вирираше в огледалото в банята, питайки се дали пък уволнението ѝ не беше за добро. Това постоянно напругане се отразяваше зле на здравето ѝ, караше я да губи тегло, което не можеше да си позволи да загуби, изопваше така силно кожата върху лицевите ѝ кости, че

изглеждаше едновременно измъчена и изпита, особено когато не носеше грим. Намръщи се на отражението си в огледалото. Никога не е била красавица и нямаше да бъде, но някога беше хубава. Тъмносините ѝ очи и тежките, лъскави, златистомедни кестеняви кичури бяха най-хубавото у нея, докато за останалата част от лицето ѝ би могло да се каже, че е обикновена.

Какво би казал Стив, ако можеше да я види сега? Щеше ли да бъде разочарован и да ѝ го каже направо?

Защо не можеше да престане да мисли за него? Бе естествено да е загрижена, да изпитва силно съчувствие поради ужасните му рани, но не можеше да си наложи да не мисли какво той би си помислил, какво би казал за нея. Не предишният Стив, чаровният, но неблагоприятен скитник, а човекът, който беше сега: по-твърд, по-силен, с непоколебимо желание да оцелее, което го поддържаше жив, въпреки нищожните шансове. Какво щеше да си помисли за нея този човек? Щеше ли все още да я желае?

При тази мисъл лицето ѝ пламна и тя рязко се извърна с гръб към огледалото, за да пусне душа. Сигурно полудява! Та той беше инвалид. Дори сега, изобщо не беше сигурно, че ще оцелее, въпреки несломимия му дух. Дори да оживее, нямаше да е същият като преди. Операцията на очите му можеше да се окаже неуспешна. Не биха могли да разберат, преди да свалят превръзките. Имаше вероятност мозъкът му да е засегнат. Може да не е в състояние да върви, да говори или да се храни.

Усети как отново горещи сълзи се търкулнаха по бузите ѝ, без да може да ги спре. Защо плачеше за него сега? Защо не можеше да спре да плаче? Всеки път, когато си спомнеше за него, се разплакваше, което беше смешно, тъй като дори не бе успяла да го познае.

Пейн искаше да се срещнат в десет, така че тя си наложи да спре сълзите и да се приготви. Беше ѝ необходимо доста време за това, а после с изненада установи, че е гладна. Обикновено не закусваше, поддържайки се с безкрайни запаси от кафе до обед, когато стомахът ѝ започваше да пари и не беше в състояние да яде много. Но напрежението от работата вече отслабваше и тя се нуждаеше от храна.

Поръча си закуска в стаята и я получи удивително бързо. Нахвърли се върху подноса, подобно на някой гладуващ от Третия свят и погълна омлета и препечената филийка за рекордно кратко време.

Когато Пейн почука на вратата, тя бе приключила от половин час със закуската.

Стараетйки се да остане незабелязан, Пейн разглеждаше внимателно лицето ѝ с пронизателен поглед, който откриваше и анализираше всяка подробност. Беше плакала. Случилото се явно я разтърсваше дълбоко и макар да бяха желали точно това, все пак съжаляваше, че тя трябваше да бъде наранена. Изглеждаше несравнимо по-добре тази сутрин, с лека руменина по страните. Прекрасните ѝ очи бяха по-големи и по-блестящи отколкото ги помнеше, но отчасти заради това, че бе плакала. Надяваше се, че няма да се налага да пролива още твърде много сълзи.

— Вече се обадох да проверя какво е състоянието му — събщи той, поемайки ръката ѝ. — Добри новини. Общото му състояние се подобрява. Все още е в безсъзнание, но мозъчната му дейност се засилва и лекарите дават по-големи надежди, отколкото преди. Той наистина се справя много по-добре, отколкото някой е очаквал.

Тя не отбеляза, че са го очаквали да умре, така че всичко друго бе по-добро. Не искаше да мисли за това колко близо е бил до смъртта. По някакъв начин, който не проумяваше, Стив бе станал особено важен за нея през тези няколко минути, които бе прекарала до леглото му, докосвайки ръката му.

Голямата бяла сграда на военноморската болница бе много по-оживена тази сутрин, отколкото предишната вечер и двама други мъже от охраната стояха пред вратата към интензивното отделение, където беше стаята на Стив. Отново ѝ се стори, че веднага познаха Пейн. Джей се запита колко ли пъти бе идвал да види Стив и защо изобщо е чувствал, че е нужно той да бъде тук. Би могъл да проверява какво е състоянието на Стив по телефона, както бе сторил тази сутрин. В каквото и да се бе забъркал Стив, трябва да беше извънредно важно и Пейн искаше да бъде до него в мига, в който дойде в съзнание, ако това изобщо стане.

Остави я да влезе сама в стаята като каза, че иска да разговаря с някого. Джей кимна разсеяно, тъй като вниманието ѝ беше вече съсредоточено върху Стив. Тя отвори рязко вратата и влезе в стаята, оставяйки Пейн в коридора, без да може да довърши изречението си. По устните му пробягна кисела усмивка, изразяваща леко съжаление,

когато погледна към затворената врата. После се обърна и забърза надолу по коридора.

Джей се вгледа в мъжа в леглото. Стив. Сега, когато го виждаше отново ѝ беше малко трудно да приеме, че той е Стив. Помнеше го като човек преливащ, кипящ от енергия. Сега беше толкова неподвижен, че я изкарваше от равновесие.

Беше в същата поза, в която бе предишната нощ. Апаратите все така бръмчаха тихо и пиукаха и течностите се вливаха във вените му посредством игли. Острата миризма на дезинфекциращи средства предизвика парене в ноздрите ѝ и тя изведнъж се запита дали в някое ъгълче на съзнанието си той усещаше тази миризма.

Дали чуваше, когато някой говореше, въпреки че не можеше да отговори?

Отиде до леглото и докосна ръката му както предишната вечер. Горещината на кожата му опари пръстите ѝ, въпреки поддържаната умерена температура. Бинтован подобно на някаква мумия, той бе лишен от индивидуалност, а устните му бяха толкова подути, че приличаха повече на карикатура, отколкото на устните на човека, когото някога бе целувала, обичала, с когото се бе венчала, карала ожесточено и с когото най-накрая се бе развела. Единствено горещата кожа на ръката му го правеше реален за нея.

Чувстваше ли нещо? Усещаше ли, че го докосва?

— Стив? — прошепна тя с треперещ глас. Чувстваше се толкова странно, говорейки на някаква неподвижна мумия, знаейки, че той е в дълбока кома и не усеща нищо, и дори ако по някакво чудо можеше да я чуе, нямаше да е в състояние да отговори. Макар да знаеше това, нещо в нея я караше да опита. — Аз... Джей е.

Понякога я наричаше бърбровка, а когато наистина искаше да я ядоса се обръщаше към нея с цялото ѝ име — Джанет Джийн. Галеното ѝ име бе измислено, когато бе съвсем малка. Родителите ѝ я наричаха Джанет Джийн, но по-големият ѝ брат Уилсън го съкрати на Джей Джей, което лесно се превърна в Джей. Когато тръгна на училище името ѝ вече неизменно бе Джей.

— Ранен си — каза на Стив, все още докосвайки ръката му, — но ще се оправяш. И двата ти крака са счупени и гипсирани, затова не можеш да ги помръднеш. Поставили са тръбичка в гърлото ти, за да можеш да дишаш, затова не можеш да говориш. Не можеш да виждаш,

защото имаш превръзка върху очите си. Не се тревожи за нищо! Тук се грижат добре за теб.

Дали не го лъжеше, че ще се оправи? Но не знаеше какво друго да му каже. В случай че я чуваше, тя трябваше да му вдъхне увереност, а не да му даде повод да се тревожи.

Като се изкашля леко, тя започна да му разказва за изминалите пет години, какво бе правила, откакто се развеدهа. Дори му разказа за това, че са я уволнили и колко много ѝ се искаше да фрасне Фаръл Уордло по носа. Все още ужасно много ѝ се искаше да го фрасне по носа.

Гласът беше спокоен и безкрайно нежен. Не разбираше думите, тъй като поради комата съзнанието му бе обвито в плътен мрак, но чуваше гласа, усещаше го като нещо топло, докосващо кожата му. Това го караше да се чувства по-малко самотен, този лек, едва доловим допир. Нещо здраво и жизнено в него се съсредоточаваше върху този допир, стремеше се към него, тласкайки го нагоре, извън пределите на мрака, въпреки че усещаше зъбатите чудовища, които го дебнеха, готови да разкъсат плътта му с горещи ножове и хищни зъби. Ще трябва да понесе това, преди да стигне до гласа, а е много слаб. Може да не успее. Но гласът се опитваше да достигне до него, привличаше го като магнит, издигаше го над бездната от безсъзнание, която го държеше.

— Спомням си куклата, която получих за Коледа, когато бях на четири години — Джей продължаваше. Гласът ѝ беше тих и замечтан. — Беше мека и пухкава като истинско бебе и имаше къдрави кестеняви коси и големи кафяви очи с дълги мигли, които се затваряха, когато я слагах да легне. Нарекох я Криси — име подходящо за моята най-добра приятелка в света. Мъкнех я навсякъде, докато стана толкова дрипава, че заприлича на просякиня. Спях с нея, слагах я да седне до мен, когато се хранех и изминавахме цели мили с велосипеда ми, обикаляйки къщата отново и отново. После пораснах и Криси ми стана безинтересна. Поставих я върху полицата при другите кукли и забравих за нея. Но когато те видях за първи път, Стив, помислих си:

„Очите му са криси“. Така наричах кафявите очи, когато бях малка и още не познавах цветовете. Очите ти са „криси“.

Дишането му беше по-бавно и по-дълбоко. Не беше сигурна, но ѝ се струваше, че ритъмът, в който гърдите му се издигаха и спускаха беше различен. Когато вдишваше и издишваше, въздухът изсвирваше в тръбичката в гърлото му. Пръстите ѝ нежно разтриваха ръката му, поддържайки крехката връзка между тях, въпреки че нещо в нея ѝ причиняваше истинска болка, когато докосваше кожата му.

— На няколко пъти за малко да ти кажа, че очите ти са „криси“, но не мислех, че ще ти хареса.

Тя се засмя. Това бе смях, преливащ от топлина сред безличните, пиукащи машини.

— Ти винаги бранеше ревностно имиджа си на мъжкар. Безразсъден авантюрист като теб не би могъл да има такива очи.

Внезапно ръката му трепна и движението така я стресна, че тя отдръпна пръсти рязко, с преbledняло лице. Като се изключеше дишането, това беше първият път, когато бе помръднал, макар да знаеше, че това вероятно е неволен спазъм. Погледът ѝ бързо се устреми към лицето му, но по него не можеше да се види нищо. Бинтове покривала две-трети от горната част на главата му, а насинените устни не помръдваха. Бавно протегна ръка и го докосна, но той не реагира и след малко тя продължи да му говори малко несвързано, скачайки от един детски спомен на друг.

Франк Пейн тихо отвори вратата и спря на място, заслушан в тихия ѝ шепот. Все още стоеше до леглото. Не бе помръднала нито сантиметър, дявол го взел, а бе тук — той погледна часовника си — почти три часа. Ако му беше жена би могъл да разбере, но тя му беше бивша жена и тя беше тази, която бе сложила край на брака. А ето че стоеше тук, приковала в него цялото си внимание, сякаш му внушаваше да се възстанови.

— Какво ще кажеш за чаша кафе? — попита тихо, защото не искаше да я стресне, но тя рязко извърна глава с широко отворени очи. После се усмихна.

— Добра идея.

Джей се отдалечи от леглото, но после спря и се обърна назад, смръщвайки вежди.

— Не искам да го оставям сам. Ако изобщо разбира нещо, сигурно се чувства отвратително да лежи там в ужасни болки, без да може да помръдне, без да знае защо, мислейки си, че е съвсем сам.

— Той не съзнава нищо — увери я Пейн, макар да му се искаше да не е така. — В кома е и точно сега е по-добре да не излиза от нея.

— Да — съгласи се Джей, знаейки, че той има право. Ако Стив беше в съзнание, щеше да изпитва ужасни болки.

Този първи слаб проблясък в съзнанието му угасна. Топлият глас си отиде и го остави да се лута. Останал сам, без гласа, който го водеше, той отново потъна в мрака, в нищото.

Франк не бързаше да приключи с ужасната храна и изненадващо хубавото кафе. Не беше превъзходно; всъщност дори не беше хубаво, но беше по-добро, отколкото бе очаквал. Следващото можеше да бъде по-лошо, тъй че искаше да се наслаждава на това колкото е възможно по-дълго. Това не бе единствената причина. Не знаеше как да повдигне въпроса, който бе заобикалял по време на целия обяд. Той бе казал съвършено ясно: Джей Грейнджър трябваше да остане. Той не искаше тя да идентифицира пациента и да си тръгне, искаше тя да се обвърже емоционално поне дотолкова, че да остане. А Той винаги получаваше това, което искаше.

Франк бе въздъхнал.

— Ами ако тя се влюби в него? Знаеш го какъв е. Жените направо му се лепят. Не могат да му устоят.

— Не е изключено да бъде наранена — призна Той, въпреки че железните нотки в гласа му не изчезнаха. — Животът му е в опасност и нямаме избор. Стив Кросфийлд е бил там, когато е станала експлозията, без значение поради каква причина. Те го знаят и ние го знаем. Нямаме списък с възможности, от които да избираме. Кросфийлд е единствената възможност.

Не беше необходимо да казва повече. След като Кросфийлд е единствената възможност, бившата му съпруга също беше

единствената възможност, тъй като само тя можеше да го идентифицира.

— Какво ще стане, ако тя е при него, когато излезе от комата?

— Няма значение. Лекарите казват, че той ще бъде твърде объркан и дезориентиран, за да разбира каквото и да било. Лекарите го наблюдават и ще ни уведомят, когато започне да излиза от комата. Не можем да я държим извън стаята, без това да изглежда подозрително, но ще държим нещата под контрол. Ако съзнанието му започне да се избистря, бързо я изведете от стаята, за да можем да поговорим с него. Все пак не мисля, че има опасност това да се случи.

— Бъркате това кафе цяла вечност. — Гласът на Джей прекъсна мислите му и той погледна към нея, после към чашата си... Беше бъркал течността толкова дълго, че беше изстинала съвсем. Намръщи се при мисълта за съсипаното иначе не лошо кафе.

— Опитвах се да измисля как да ви помоля за нещо — призна той.

Джей го погледна озадачено.

— Има само един начин. Просто попитайте.

— Добре — пое си той дълбоко въздух. — Не се връщайте в Ню Йорк утре. Ще останете ли тук със Стив? Той има нужда от вас. Ще се нуждае от вас още повече.

Думите я разтърсиха. Стив никога не бе имал нужда от нея. Тя бе твърде емоционална, изискваше от него и от връзката им повече, отколкото той можеше да й даде. Той винаги бе настоявал за лека дистанция помежду им, духовна и емоционална, твърдейки, че тя го „задушава“. Спомни си как бе изкрещял тези думи в лицето ѝ. После си припомни мъжа, който лежеше съвсем неподвижен в болничното легло и отново изпита онова тревожно усещане за нереалност.

Тя бавно поклати глава.

— Стив е самотник. Би трябвало да знаете това от информацията, която имате за него. Не се нуждае от мен сега, няма да се нуждае и когато се събуди и вероятно няма да му хареса някой да се грижи за него, най-малко пък бившата му съпруга.

— Ще бъде много объркан, когато се събуди. Вие ще бъдете за него връзката със света, единственото лице, което познава, някой, на

кого то може да се довери, някой, който да му вдъхва увереност. Той е в кома, причинена от лекарствата... Лекарите могат да ви кажат повече за това от мен. Казаха, че ще бъде много объркан и превъзбуден, може би дори ще бълува. Ще бъде от полза, ако някой, който познава, бъде тук.

Нейната практичност я застави да поклати отново глава.

— Съжалявам, господин Пейн. Не мисля, че ще иска да съм там. Във всеки случай не бих останала дори да можех. Вчера ме уволниха. Имам двуседмичен предупредителен срок. Не мога да си позволя да не работя през тези две седмици, а и трябва да си намеря друга работа.

Той изсвири през зъби.

— Ама че скапан ден сте имали!

Не можа да не се разсмее, въпреки сериозността на положението.

— Добре го казахте.

Колкото повече опознаваше Франк Пейн, толкова повече го харесваше. В него нямаше нищо забележително: среден на ръст, нито пълен, нито слаб, с леко прошарени коси и искрени сиви очи. Лицето му беше симпатично, но не бе лице, което лесно се запомня. Той излъчваше някаква сигурност, която тя долавяше и на която вярваше.

Изглеждаше замислен.

— Вероятно можем да направим нещо за вас. Нека проуча въпроса, преди да си купите билет за връщане. Бихте ли искали да кажете на шефа си да върви по дяволите?

Джей му се усмихна много мило и този път той беше този, който се засмя.

Чак по-късно разбра, че молбата означаваше колко са сигурни, че Стив ще живее. Беше отново в стаята на Стив, изправена до леглото му и нежно стискаше ръката му, докато я изпълваше чувство на облекчение.

— Ще се справиш — прошепна тя.

Слънцето скоро щеше да залезе. Бе прекарала по-голямата част от деня до леглото му. От време на време някоя сестра или санитар я молеха да излезе навън, но като се изключеше това и времето, което бе прекарала с Франк по обед, през останалото време беше със Стив. Говори му, докато гърлото ѝ пресъхна, докато не бе в състояние да

измисли какво друго да му каже и отново настъпи тишина, но дори тогава продължи да държи ръката му. Може би той знаеше, че тя е там.

Влезе някаква сестра и я изгледа с любопитство, но не й каза да напусне стаята. Вместо това погледна мониторите и си записа нещо в едно тефтерче.

— Странно — промърмори тя, — а може би не. Мисля, че по някакъв начин нашето момче разбира кога сте тук. Сърцето му бие по-силно и дишането му се успокоява, когато сте при него. Когато отидохте да обядвате общото му състояние се влоши, а после отново се подобри, щом се върнахте. Забелязах, че това се случва всеки път, когато ви помолим да напуснете стаята. Майор Лънинг ще бъде заинтригуван от тези данни.

Джей погледна втрещено сестрата, после Стив.

— Той знае кога съм тук?

— Подсъзнателно — побърза да каже сестрата. — Няма да се събуди и да ви проговори, не и с тази доза успокоителни. Кой би могъл да знае какво изпитва? Вие му говорите цял ден, нали? Една част би трябвало да стига до него на някакво ниво. Сигурно сте много важна за него, щом реагира по този начин.

Сестрата излезе от стаята. Смаяна Джей отново погледна Стив. Дори ако по някакъв начин усещаше присъствието ѝ, защо то му въздействаше по този начин? Не можеше да пренебрегне теорията на сестрата, защото сама бе забелязала, че дишането му бе променено. Беше ѝ почти невъзможно да го повярва, тъй като Стив никога не беше изпитвал нужда от нея, по какъвто ѝ да било начин. Беше ѝ се наслаждавал известно време, но нещо в него я бе държало на малко, но значимо разстояние. Тъй като не бе способен да отвърне, на каквато ѝ да е любов, той не си позволяваше да приеме една голяма любов. Единственото, което желаше бе една повърхностна връзка, лека, забавна авантюра, която можеше да завърши без тъга. Тяхната бе приключила точно по този начин и тя почти не бе мислила за него, откакто се разделиха. Защо би трябвало да означава нещо за него сега?

После се засмя лекичко, проумявайки случилото се. Стив не реагираше на нейното присъствие, а на докосване и глас, отправени лично към него, за разлика от безпристрастните, рутинни докосвания и думи на лекуващия персонал, който го заобикаляше. Всеки друг би

реагирал точно така. Франк Пейн би могъл да застане там и да му говори със същия успех.

Тя каза същото един час по-късно, докато майор Лънинг разглеждаше данните и докосваше брадичката си, поглеждайки от време на време към нея със замислен поглед. Франк стоеше на една страна, старайки се да не допусне никакво изражение върху лицето си, но зоркият му поглед не пропускаше нищо.

Майор Лънинг беше един от най-добрите военни лекари, човек посветен както на медицината, така и на въоръжените сили. Постоянното му местоназначение не беше в Бетесда, но той не зададе никакви въпроси по повод заповедта, която го бе застигнала посред нощ и го бе довела тук. На него и на няколко други лекари бе възложена задачата да спасят живота на този човек. Тогава дори не знаеха как се казва. Сега върху медицинския му картон имаше име, но те все още нямаха никаква представа защо беше толкова важен за военните. Нямаше значение: майор Лънинг щеше да използва всички възможни методи и средства, за да помогне на пациента си. Сега едно от тези средства беше тази твърде слаба млада жена с тъмосини очи и пълни, чувствени устни.

— Не можем да пренебрегнем тази закономерност, госпожо Грейнджър — призна майорът открито. — Той реагира на вашия глас, не на моя, нито този на господин Пейн, нито на някоя от сестрите. Господин Кросфийлд не е в дълбока кома. Диша самостоятелно и има рефлексии. Имаме основание да смятаме, че ви чува. Може би не ви разбира и със сигурност не може да ви отговори, но е напълно възможно да ви чува.

— Но аз разбрах, че комата е предизвикана от лекарствата — възрази Джей. — Когато са упоени от лекарства, хората не са ли в пълно безсъзнание?

— Има различни степени на безсъзнание. Нека ви обясня по-подробно какви са неговите наранявания. Счупванията на двата крака са обикновени; нищо, което да му попречи да върви нормално. Има изгаряния от втора степен по ръцете, но най-тежки са пораженията по дланите и пръстите му, сякаш е сграбчил нажежено желязо, или вероятно е вдигнал ръце, за да защити лицето си. Далакът му беше разкъсан и го извадихме. Единият му бял дроб беше перфориран и дейността му бе влошена. Най-тежки обаче бяха нараняванията по

главата и лицето. Черепът му бе счупен и лицевите кости бяха просто натрошени. Оперирахме го незабавно, но за да ограничим отока на мозъка и да предотвратим по-нататъшни увреждания, трябва да му даваме големи дози успокоителни. Това го поддържа в състояние на кома. Колкото по-дълбока е комата, толкова по-слабо функционира мозъкът. При дълбока кома е възможно пациентът дори да не е в състояние да диша самостоятелно. Колко дълбока е комата зависи отчасти от поносимостта на пациента към лекарствата, която е различна при различните хора. При господин Кросфийлд тази поносимост е малко по-висока от обичайната, така че той не е в толкова дълбока кома, колкото можеше да се очаква. Не сме увеличавали дозата, защото не беше необходимо. След известно време постепенно ще я намалим и ще го извадим от това състояние. Той ще се справи и сам, но ще ви кажа откровено, определено се справя по-добре, когато сте при него. Има все още много неща, които не знаем за мозъчната дейност и за това как тя оказва въздействие върху организма, но такова въздействие има.

— Нима искате да кажете, че ще се възстанови по-бързо, ако съм тук?

Майорът се засмя.

— Казано накратко, да.

Джей се почувства изморена и объркана, сякаш бе прекарала часове в лабиринт с огледала, опитвайки се да намери изхода, но вместо това намираще едно измамно отражение след друго. Причината не беше само във всичките тези хора, които настояваха да остане, а и в самата нея. Нещо се случи, когато докосна Стив, нещо, което не разбираше. Със сигурност не го бе изпитвала преди, дори когато бяха женени. В него имаше нещо повече отпреди, нещо различно, което долавяше, но не можеше да определи.

Искаше ѝ се да не бяха я натоваарвали с тази отговорност. Не желаше да остане. Това странно вълнение, което изпитваше към Стив я караше да се чувства несигурна. Ако си тръгнеше сега, то нямаше да може да се задълбочи. Ако останеше... Не бе съкрушена след развода им преди пет години, защото любовта им не бе разцъфнала, не бе пуснала корени. Накрая просто се бе изпарила. Но сега Стив бе различен: беше се променил през тези пет години в мъж, чиято сила

можеше да усети дори когато беше в безсъзнание. Влюбеше ли се отново в него, може би никога нямаше да може да се съвземе.

Ако си тръгнеш, щеше да се чувства виновна, че не му е помогнала.

Трябваше да си намери друга работа. Трябваше да се върне в Ню Йорк и да започне да прави нещо, преди животът ѝ да се е разпаднал, но беше изморена от неистовото налягане и лавиране и от непрекъснатото сключване на сделки. Не искаше да си тръгне, а се страхуваше да остане.

Франк забеляза напрежението, изписано по лицето ѝ, усети го да вибрира в нея.

— Да слезем във фоайето — предложи той пристъпвайки напред, за да я хване под ръка. — Имате нужда от почивка. Довиждане, майоре.

Майор Лънинг кимна.

— Опитайте се да я придумате да остане. Този човек наистина има нужда от нея.

Навън в коридора Джей промърмори:

— Ненавиждам, когато хората говорят за мен все едно, че ме няма. Омръзна ми да ме разиграват.

Имаше предвид работата си, но Франк я погледна изпитателно.

— Нямам намерение да ви поставям в неловко положение — започна той дипломатично. — Просто ни е крайно необходимо да разговаряме със съпруга ви... извинете, бившия ви съпруг. Непрекъснато забравям. Във всеки случай готови сме да направим всичко възможно, за да подпомогнем неговото възстановяване.

Джей пхна ръце в джобовете си, забавяйки крачки, докато обмисляше нещо.

— Стив ще бъде ли арестуван за това, което е извършил, каквото и да е то?

Франк нямаше никакви съмнения по този въпрос.

— Не — изрече го с абсолютна увереност. Той щял да получи само най-доброто лечение и най-добрата защита, които неговата страна можела да му осигури. Искал много да може да ѝ каже, но това било невъзможно.

— Мислим, че просто се е оказал на неподходящото място, по неподходящо време, невинен свидетел, ако щете. Но като се има

предвид миналото му, считаме, че е възможно нарочно да е попаднал в тази ситуация. Дори е възможно да се е опитвал да помогне, когато всичко се е взривило под носа му.

— Буквално.

— Да, за съжаление. Всичко, което си спомни ще е от полза за нас.

Стигнаха до фоайето и той отвори вратата и ѝ даде път. Бяха сами, слава богу. Той отиде до кафемашината и пусна няколко монети.

— Кафе?

— Не, благодаря — отвърна Джей уморено докато седнаше. Стомахът ѝ беше блажено спокоен и не искаше да го разстройва с нездравословната течност, която обикновено се изливаше от тези машини. До този момент не бе забелязала колко е изморена, но сега умората я заливаше на талози и я караше да се чувства като замаяна.

Франк седна срещу нея, стиснал с две ръце пластмасовата чаша.

— Разговарях с моя началник и му обясних вашето положение — започна той. — Бихте ли останали, ако не трябваше да си търсите друга работа?

Тя сведе поглед, докато разтриваше чело, опитвайки се да се съсредоточи върху това, което бе казал. Не си спомняше някога да е била толкова изморена както сега. Сякаш всичките ѝ сили я бяха напуснали. Дори умът ѝ бе парализиран. През целия ден бе мислила само за Стив толкова настойчиво, че всичко останало бе избледняло и сега, когато се поотпусна, изтощението я връхлетя. Това бе дълбока умора — умствена и физическа.

— Не разбирам — промърмори тя. — Трябва да работя, за да изкарвам пари. Дори ако сте уредили нещо, не бих могла да работя и същевременно да стоя тук.

— Работата ви ще бъде да стоите тук — обясни Франк. Искаше му се да не се налага да я увещава. Изглеждаше така, сякаш едва стои на краката си. Може би щеше да бъде по-лесно да я убеди сега, когато умората притъпяваше съзнанието ѝ.

— Ще се погрижим за апартамента ви и за всичките ви разходи. За нас това наистина е важно.

Тя вдигна очи и впери в него поглед, изпълнен със съмнение.

— Ще ми плащате, за да стоя при него?

— Да.

— Но аз не искам пари, за да стоя при него! Искам да му помогна. Не разбирате ли?

— Но не можете поради финансовото ви положение — кимна Франк. — Това, което ви предлагаме, е ние да се погрижим за всичко. Ако бяхте финансово независима, бихте ли се поколебали да останете?

— Разбира се, че не! Ще направя всичко, което мога, за да му помогна, но идеята да приема пари за това е отвратителна.

— Не ви плащаме, за да останете при него. Ние ви плащаме, за да можете да останете при него. Забелязвате ли разликата?

Сигурно не бе на себе си, защото наистина успя да забележи разликата между двете половини на косъма, който току-що бе разцепил. В очите му имаше толкова доброта, че тя инстинктивно му се довери, макар да усещаше, че се случват много неща, които не разбираше.

— Ще ви намерим апартамент наблизо, за да можете да прекарвате повече време с него. — В гласа му имаше спокойствие и здрав разум. — Освен това ще задържим апартамента ви в Ню Йорк, за да имате къде да отидете, когато се върнете. Ако ми дадете дума сега, ще можете да се нанесете в жилището в понеделник.

Сигурно имаше аргументи, които да може да използва, но не се сещаше за нито един. Франк разчистваше всички препятствия по пътя. Щеше да се чувства подла и дребнава, ако откажеше да направи каквото той искаше, след като бе положил толкова усилия и те — които и да бяха — толкова отчаяно настояваха да остане.

— Налага се да се върна в къщи — каза безпомощно. — В Ню Йорк, искам да кажа. Имам нужда от повече дрехи и ще трябва да напусна работата си. — Изведнъж се засмя. — Ако изобщо е възможно да напуснеш работа, от която вече са те уволнили.

— Ще уредя пътуването ви.

— Колко дълго ще се наложи да остана тук? — Очакваше двуседмичен или триседмичен престой, но искаше да е сигурна. Трябваше да се погрижи за пощата и някои други неща.

Франк дори не трепна.

— Най-малко няколко месеца. Може би повече.

— Месеци!?

— Налага се да бъде подложен на терапия.

— Но тогава ще бъде в съзнание. Мислех, че искате да остана, докато премине най-лошото!

Той се изкашля леко.

— Бихме искали да останете, поне докато излезе от болницата.

Беше се опитвал да ѝ разкрие нещата постепенно, като най-напред я доведе тук, после я убеди, че Стив се нуждае от нея, а след това я придума да остане докрай. Надяваше се планът му да успее.

— Но защо?

— Той ще има нужда от вас. Ще има силни болки. Не съм ви го казал досега, но той ще се нуждае от още една операция на очите. Вероятно ще изминат между шест и осем седмици, преди да свалят окончателно превръзките от очите му. Ще бъде объркан и ще го боли. Ще премине през още изпитания по време на терапията. На всичко отгоре, няма да може да вижда. Джей, ти ще бъдеш връзката му със света.

Стоеше като вцепенена, гледайки го втренчено.

Изглежда след всичкото това време, сега, когато бе твърде късно, Стив щеше да се нуждае от нея повече, отколкото някой от двамата някога е предполагал.

ТРЕТА ГЛАВА

Чувстваше се странно отново в Ню Йорк. Бе се завърнала със самолета в неделя следобед и прекара времето в събиране на багажа и личните си вещи, но дори в апартамента си се чувстваше странно, сякаш мястото ѝ вече не беше тук. Опаковаше нещата машинално, а съзнанието ѝ беше в болницата в Бетесда. Как ли беше той? Бе стояла сутринта до него, като непрекъснато му говореше и докосваше ръката му и все пак се чувстваше не на себе си, прекарвайки толкова дълго време далеч от него.

В понеделник сутринта се облече за работа за последен път и почувства дълбоко облекчение. След като товарът бе смъкнат от плещите ѝ, осъзна колко тежко бреме е била тази работа, колко безсмислено се бе самоунищожавала. Нямаше нищо лошо в това да се състезаваш, но не и за сметка на здравето си, очевидно вината бе отчасти в нейната неспособност да се отпусне. Бе заключила цялата си същност, интереси и енергия в тази работа, без да остави някакъв отдушник. Цяло щастие бе, че не бе получила язва, а по-леките симптоми на стреса, като нервен стомах, постоянно главоболие и неспокоен сън.

Когато стигна до офиса си в многоетажната кантора, в която се помещаваха много такива фирми, тя потършува наоколо докато намери картонена кутия, после набързо разчисти бюрото си, поставяйки всичките си лични вещи в нея. Не бяха много: едно червило, резервен чорапогащник, малък пакет носни кърпички, скъпа позлатена писалка, две малки гравюри от стената. Тъкмо бе приключила и се канеше да се обади на Фаръл Уордло, за да го помоли за среща, когато телефонът иззвъня.

— Господин Клементс от „Екосистеми“ на трета линия, госпожо Грейнджър.

Джей натисна бутона.

— Моля прехвърляйте всичките ми обаждания на Дънкан Уордло.

— Да, госпожо Грейнджър.

Поемайки си дълбоко въздух, Джей се обади на Фаръл по вътрешната линия. Две минути по-късно крачеше решително към офиса му.

Той ѝ се усмихна любезно, все едно не беше изтеглил чергата изпод краката ѝ преди три дни.

— Изглеждаш добре, Джей — поласка я той. — Намислила ли си нещо?

— Нищо особено — отговори тя. — Просто исках да ви уведомя, че няма да имам възможност да работя през двуседмичния срок, който ми дадохте. Дойдох тази сутрин, за да разчистя бюрото си и казах да прехвърлят всичките ми обаждания на Дънкан.

Със задоволство забеляза как той пребледня.

— Това е крайно непрофесионално — отвърна той грубо, скачайки на крака. — Разчитахме на теб да оправиш нещата...

— И да науча Дънкан как да върши моята работа? — прекъсна го тя иронично.

Гласът му беше заплашителен.

— При тези обстоятелства не виждам как бих могъл да ти дам отлична препоръка, както смятах. Никога повече няма да работиш в сферата на банковите инвестиции, не и без добра препоръка.

Тъмносините ѝ очи го гледаха студено и втренчено.

— Не смятам да работя в сферата на банковите инвестиции. Благодаря!

От това той заключи, че сигурно вече си е намерила друга работа, което му отнемаше възможността да я притисне, така както бе възнамерявал. Джей го наблюдаваше и сякаш чуваше как мозъкът му щрака, обмисляйки различните възможности. Зарязваше ги в много критичен момент, но вината беше негова, защото я бе уволнил.

— Може би бях твърде сприхав. — Стараеше се гласът му да звучи топло и бащински. — Несъмнено ще остане тъмно петно върху фирмата и върху името ти, ако сделките върху бюрото ти не се уредят както трябва. Може би ако прибавя двуседмично възнаграждение като обезщетение за преждевременното прекратяване на договора ти, ще обмислиш решението си да ни напуснеш толкова прибързано.

Явно очакваше да се върне обратно в строя, като размаха под носа ѝ магическата пачка пари.

— Благодаря, но не е възможно — отхвърли тя предложението му. — Няма да бъда в града.

Панически ужас се изписа върху лицето му. Ако сделките, които придвижваше се проваляха, това щеше да струва на фирмата милиони долари.

— Не можеш да направиш това! Къде ще бъдеш?

Вече си представяше панически обаждания по телефона от Дънкан. Усмихна му се с безразличие.

— Във Военноморската болница в Бетесда, но няма да приемам никакви обаждания.

Изглеждаше напълно смаян.

— Военноморската болница — изписка той.

— Спешен случай в семейството — обясни, докато излизаше през вратата.

Когато се озова отново навън с малката картонена кутия под мишница, тя се засмя високо, истински радостна, че е безработна, че бе успяла да предизвика онова паническо изражение в очите на Фаръл Уордло. Беше почти толкова хубаво, колкото ако бе успяла да го удуши. Сега беше свободна да се върне при Стив, тласкана от силното желание да бъде с него, на което не можеше нито да даде логично обяснение, нито да се противопостави.

Беше пристигнала в Ню Йорк с редовен полет, но поради голямото количество багаж и лични принадлежности, които бе взела със себе си, Франк бе уредил да вземе чартърен самолет на връщане и тя бе приятно изненадана, когато той я посрещна на летището.

— Не знаех, че ще бъдете тук — възкликна тя.

Не можеше да не ѝ се усмихне. Очите ѝ блестяха като океана и напрегнатото изражение бе изчезнало от лицето ѝ. Изглеждаше така, сякаш бе изпитала истинско удоволствие, напускайки работата си и той ѝ го каза.

— Мина... Добре — призна тя, усмихвайки се. — Как е Стив днес?

Франк сви рамене.

— Не толкова добре, колкото беше, преди да заминете.

Беше ужасно странно, но беше вярно. Пулсът му беше по-слаб и ускорен, дишането му не беше дълбоко и равномерно. Въпреки че беше в безсъзнание, той се нуждаеше от Джей.

Погледът ѝ тревожно помръкна и тя прехапа устни. Желанието да се върне при Стив ставаше все по-силно, като невидими вериги, които я теглеха.

Най-напред обаче трябваше да се настани в апартамента, който Франк беше осигурил за нея, нещо, което отнемаше твърде много време и изчерпваше търпението ѝ. Апартаментът беше два пъти по-малък от жилището ѝ в Ню Йорк. Всъщност имаше само две стаи — всекидневна и спалня. Кухнята представляваше уютна ниша в един от ъглите. Имаше и един малък кът за хранене. Но апартаментът беше удобен, особено като се имаше предвид, че тя смяташе да прекарва по-голямата част от времето си в болницата. Това беше просто едно място, където да спи и понякога да се храни.

— Уредил съм ви кола — съобщи Франк, докато внасяше последния куфар.

Ухили се като видя изненадания ѝ поглед.

— Това не е Ню Йорк. Ще трябва да се придвижвате по някакъв начин.

Той извади ключовете от джоба си и ги остави върху масата.

— Можете да идвате и да си отивате от болницата, когато поискате. Имате разрешение да посещавате Стив по всяко време. Аз няма да съм наоколо постоянно както преди, но когато ме няма ще има друг агент на разположение.

— Ще дойдете ли с мен в болницата?

— Сега? — изненада се той на свой ред. — Няма ли да разопаковате багажа?

— Мога да разопаковам по-късно. Сега предпочитам да видя Стив.

— Добре.

Тайничко си помисли, че планът върви прекалено добре, но нищо не можеше да се направи.

— Защо не карате след мен, за да свикнете с улиците и да научите пътя до болницата? Можете да шофирате, нали?

Тя кимна, усмихвайки се.

— Живяла съм в Ню Йорк само през последните пет години. Във всички останали градове, където съм живяла, имах нужда от кола. Но ви предупреждавам, че не съм карала много през това време, така че трябва да ми дадете възможност да свикна отново.

Всъщност да караш кола беше като да караш колело: след като веднъж се научиш, никога не го забравяш.

Беше ѝ необходимо малко време да свикне с автомобила, след което следваше Франк без затруднение. Винаги е била спокоен и внимателен шофьор. Стив беше лудата глава — караше прекалено бързо и рисковано.

Едва когато прекрачи болничната стая и се приближи до леглото, усети кълбото от нерви дълбоко в нея да се отпуска. Вторачи поглед в бинтованата глава, от която се виждаха само насинените, подути устни и брадичката и сърцето ѝ се сви болезнено в гърдите ѝ. Много внимателно докосна ръката му и започна да говори.

— Тук съм. Вчера трябваше да се върна в Ню Йорк, за да си опаковам багажа и да напусна работа. Напомни ми да ти разкажа за това някой ден. Както и да е, ще стоя при теб, докато се оправяш.

Гласът отново беше тук. Бавно проникваше през черните пелени, които забулваха съзнанието му и прокарваше тънка нишка до съзнанието му. Все още не разбираше думите, но не съзнаваше, че не ги разбира. Гласът беше просто светлинка, там, където преди нямаше нищо. Понякога гласът беше равен, понякога се извиваше весело. Той не долавяше тази веселост, а само промяната в тона.

Искаше повече. Искаше да се доближи до звука и започна с мъка да си пробива път през тъмната мъгла в съзнанието си. Но щом се опиташе, веднага го пронизваше жестока пареща болка, която обхващаше цялото му тяло и той се отдръпваше в безопасната тъмнина. После гласът отново го примамваше навън, където звярът го нападнаше за сетен път и той трябваше да отстъпи.

Ръката му трепна както преди и движението отново сепна Джей и тя рязко отдръпна пръсти. Спря да говори и се загледа в него. Само след миг отново сложи ръка на рамото му и продължи да говори. Сърцето ѝ биеше силно. Сигурно беше неволно потрепване на мускул, който е трябвало да стои в едно положение прекалено дълго. Не бе възможно да реагира, тъй като успокоителните, с които го тъпчеха, буквално заключваха голяма част от мозъчните му функции. Повечето,

но не всички, бе казал майор Лънинг. Ако Стив усещаше присъствието ѝ, възможно ли бе да се опитва да каже нещо?

— Буден ли си? — попита тя тихо. — Можеш ли да си помръднеш ръката отново?

Ръката му остана неподвижна под пръстите ѝ и с въздишка тя поднови прекъснатия си разказ. За миг чувството бе толкова силно, че беше уверена, че е буден въпреки всичко, което ѝ бяха казали.

Върна се в болницата на следващата сутрин, когато слънцето бе още само сивкаво петно върху небето на изток. Не бе спала добре, отчасти заради непознатата обстановка, но не можеше да търси причината само в новия апартамент. Бе лежала будна в тъмното, докато умът ѝ препускаше, опитвайки се да анализира и омаловажи абсурдното ѝ убеждение, че за миг Стив действително се бе опитал да се обърне към нея по единствения възможен за него начин. Въпреки безкрайното анализиране, всяко логично обяснение губеше смисъла си, щом си спомнеш чувството, което я бе наелектризирирало цялата.

— Престани! — каза си с насмешка, докато се изкачваше с асансьора към интензивното отделение. Въображението ѝ препускаше, подхранвано от присъщата ѝ склонност да се потапя изцяло в това, което я вълнува. Никога не е била от тези хладнокрѳвни, надменни хора, които пестят чувствата си, въпреки че почти бе разрушила здравето си, опитвайки се да бъде като тях. Силно желаше Стив да се възстанови и си въобразяваше, че реагира, когато нямаше нищо такова.

Стаята му беше силно осветена, въпреки ранния час, тъй като за него нямаше значение дали е тъмно или светло в това състояние. Предполагаше, че сестрите оставят лампите да светят за удобство. Затвори вратата, за да останат насаме, после отиде до леглото му. Докосна ръката му.

— Тук съм! — каза тихо.

Стив си пое дълбоко въздух и гърдният му кош леко потрепна.

Това я накара да потрепери като струна изопнатата до скъсване. Дълбокото чувство, че той усеща присъствието ѝ както тя неговото, тази близост, която не се поддаваше на логично обяснение и не можеше да бъде описана с думи, отново се появи между тях, този път

по-силна от преди. Той знаеше, че тя е там. По някакъв начин я разпознаваше и се стремеше да стигне до нея.

— Чуваш ли ме? — прошепна разтреперана, приковала поглед в него. — Можеш ли да усетиш, че те докосвам? Това ли е? Усещаш ли, когато докосвам ръката ти? Сигурно си изплашен и объркан, защото не знаеш какво се е случило и се опитваш да се обърнеш към някого, но нищо не се получава. Ще се оправиш, обещавам ти, но ще е нужно време.

Гласът. Нещо в него го привличаше въпреки болката, която чакаше да го сграбчи, щом излезеше от мрака. Страхуваше се от болката, но още по-силно желаше топлината на гласа. Искаше да е по-близо до гласа, до... нея. В някакъв неясен момент, който не можеше нито да си спомни, нито да установи, беше разбрал, че това е женски глас. В него имаше нежност и някаква сигурност сред черната празнота, която се вихреше в съзнанието му и в неговия свят. Знаеше много малко неща, но познаваше този глас. Някакъв първичен инстинкт в него го разпознаваше и копнееше за него, давайки му сили да се пребори с болката и мрака. Искаше тя да знае, че той е тук.

Ръката му помръдна прекалено бавно, за да е неволен спазъм на схванат мускул. Този път Джей не отдръпна ръката си. Вместо това разтърка кожата му с пръсти, без да отмества поглед от лицето му.

— Стив? Нарочно ли помръдна ръката си? Можеш ли да го направиш отново?

Странно. Някои от думите имаха смисъл. Други нямаха никакъв смисъл. Но тя беше тук, по-близо, гласът ѝ — по-ясен. Виждаше само мрак, сякаш света никога не бе съществувал, но тя беше по-близо сега. Болката разтърси тялото му. Идваше на мощни вълни, които караха капчици пот да избиват по кожата му, но той не искаше да я остави да си отиде, след като бе стигнал толкова далеч, не искаше отново да пропадне в черната бездна.

Ръката му? Да. Тя искаше той да помръдне ръката си. Не знаеше дали може. Болеше го толкова силно, че не знаеше дали ще може да издържи, дали ще може да опита пак. Щеше ли да си отиде, ако не помръднеш с ръка? Нямахте да понесе да остане отново сам, там, където всичко беше толкова студено и тъмно и пусто, не и след като беше стигнал толкова близо до нейната топлина.

Опита се да извика, но не успя. Болката беше невероятна, разкъсваща го като някакъв див звяр със зъби и нокти, впиващи се в него.

Помръдна пръсти.

Движението почти не се усети. Трепването бе толкова леко, че нямаше да го забележи, ако ръката ѝ не беше върху неговата. Беше се изпотил и гърдите и раменете му блестяха на силната флуоресцентна светлина. Сърцето ѝ биеше силно, когато се наведе по-близо до него с поглед прикован в устните му.

— Стив, чуваш ли ме? Джей е. Не можеш да говориш, защото имаш тръбичка в гърлото си. Но аз съм тук. Няма да те изоставя.

Насинените му устни бавно се разделиха, сякаш се опитваше да изрече думи, които отказваха да бъдат изречени. Джей стоеше надвесена над него — дишаше напрегнато, усещайки болка в гърдите си, докато той се мъчеше да помръдне устни и език, за да проговори. Тя усети както силата на отчаянието му, така и твърдата му решителност, докато противно на всякаква логика, той се бореше с болката и приспивателните, за да изрече една-единствена дума. Имаше усещането, че той не може да се откаже, без значение какво му струваше това. Нещо в него нямаше да му позволи да се откаже.

Направи още едно усилие. Подутите му, насинени устни помръднаха решително, въпреки невероятната болка. Езикът му също помръдна, за да изрече думата, която остана беззвучна.

— Боли.

Болка прониза гърдите ѝ и тя си пое въздух на пресекулки. Не усещаше сълзите, които се търкаляха по страните ѝ. Леко потупа ръката му.

— Веднага се връщам. Ще ти дадат нещо, за да не те боли повече. Оставям те само за малко и обещавам да се върна.

Тя изхвърча през вратата, оставяйки я отворена и излезе в коридора, залитайки. Изглежда е останала тук по-дълго, отколкото изглеждаше, защото третата смяна си беше отишла и отново първата бе поела дежурството. Франк и майор Лънинг стояха в стаята на сестрите, разговаряйки тихо и настойчиво, но гласовете им не можеха да бъдат чути. И двамата вдигнаха поглед към нея, когато тя се втурна към тях и погледът на Франк се изпълни с недоумение и ужас.

— В съзнание е — каза тя, едва поемайки си дъх. — Каза, че го боли. Моля ви, трябва да му дадете нещо.

Те се втурнаха покрай нея, като буквално я избутаха встрани.

Франк само процеди:

— Това не трябваше да се случва.

Гласът му ѝ се стори толкова суров, че не бе сигурна, че това е неговият глас.

Сигурно беше неговият, макар думите да нямаха смисъл. Какво не трябваше да се случи? Нима не очакваха Стив да дойде в съзнание? Нима я бяха излъгали? Дали пък не очакваха да умре въпреки всичко? Не, това не бе възможно, иначе Франк нямаше да положи толкова усилия, за да я накара да остане.

Сестри се суетяха в стаята на Стив, но когато тя се опита да влезе, настойчиво я изведоха в коридора. Стоеше отвън, заслушана в приглушения възторг на гласовете в стаята, хапейки долната си устна и изтривайки неспокойно сълзите, които една след друга се стичаха по страните ѝ. Трябваше да бъде вътре. Стив се нуждаеше от нея.

Вътре в стаята Франк наблюдаваше майор Лънинг, докато той набързо проверяваше общото състояние на Стив и мозъчната му дейност.

— Няма никакво съмнение — потвърди майорът разсеяно, продължавайки да работи. — Той излиза от комата.

— Но той е на успокоителни, за бога — запротестира Франк. — Как може да излезе от комата, преди да сте намалили дозата?

— Опитва се да я преодолее. Има невероятен организъм и тази жена отвън в коридора има силно въздействие върху него. Адреналинът е много силен стимулатор. Стига да е в достатъчно количество, хората показват свръхчовешка сила и издръжливост. Кръвното му налягане се е повишило и сърдечната му дейност е стабилна — все признаци, свързани с покачването на адреналина.

— Ще увеличите ли дозата?

— Не. Комата беше необходима, за да предотврати отока на мозъка и по-нататъшни увреждания. И без това бях почти готов да започна да го изваждам от нея. Той просто съкрати сроковете. Ще продължим да му даваме лекарства за болката, но няма да е в кома. Ще може да се събуди.

— Джей мисли, че е казал, че го боли. Възможно ли е да изпитва болка при всичките тези лекарства?

— Щом е бил достатъчно буден, за да общува, значи е бил достатъчно буден, за да изпита болка.

— Дали разбира какво казваме?

— Възможно е. Бих казал със сигурност, че ни чува. Разбирането обаче е съвсем друго нещо.

— Колко време ще мине, преди да можем да го разпитаме?

Майор Лънинг го изгледа строго.

— Не преди отокът по лицето и в гърлото да спадне достатъчно, за да мога да извадя дихателната тръбичка. Бих казал още една седмица. Не очаквам да бъде извор на информация. Може никога да не си спомни какво му се е случило, а ако си спомни, това може да е след месеци.

— Има ли опасност да разкрие някаква секретна информация пред Джей? — Франк не искаше да каже твърде много. Майор Лънинг знаеше, че Стив е много важен пациент, но не знаеше подробностите.

— Малко вероятно е. Ще бъде прекалено замаян и упоен, може би дори ще бълува, във всеки случай, той все още не е в състояние да говори. Обещавам ви да сте първият, който ще се срещне с него, след като извадим тръбичката.

Франк се загледа в неподвижното тяло върху леглото. Беше в безсъзнание от толкова дълго време, че беше трудно да приеме, че чува и усеща, че дори бе направил опит да каже нещо. Имайки пред вид това, което знаеше за мъжа, Франк разбра, че е трябвало да бъде подготвен за нещо подобно. Този мъж никога не се отказваше, никога не спираше да се бори, дори когато шансовете бяха толкова незначителни, че всеки друг би се отказал и поради това бе оцелявал в много случаи, когато други не биха могли, точно както и този път. Повечето хора не можеха да видят тази безпределна, страховита решителност зад непринудената му усмивка.

— Каква е вероятността да има трайно мозъчно увреждане? — попита той тихо, спомняйки си, че Стив може да чува, а никой не би могъл да каже до колко е в състояние да разбира.

Майор Лънинг въздъхна.

— Не знам. Той получи първокласна и незабавна медицинска помощ, а това е от огромно значение. Може увреждането да е толкова незначително, че да не усетите разликата, но точно сега не искам да правя никакви предположения. Просто не мога да кажа. Фактът, че се е събудил и е отвърнал на госпожа Грейнджър изцяло надхвърля очакванията. Той е прескочил няколко етапа от възстановителния период. Досега не съм виждал подобна скорост на възстановяване. Обикновено първият етап се характеризира с дълбок унес и е необходимо силно стимулиране, за да може изобщо да се събуди, следва период на делириум и превъзбуденост, сякаш процесите в мозъка му са напълно необуздани. После ще се успокои, но ще бъде много объркан. В следващия етап ще бъде като автомат. Ще отговаря на въпроси, но ще може да изпълнява само най-елементарни физически упражнения. Висшите функции на мозъка се възвръщат постепенно.

— В кой етап се намира сега?

— Успял е да реагира автоматично, сякаш се намира в третия етап, но мисля, че сега се е върнал в първоначалното си състояние. Сигурно му е коствало неимоверни усилия да постигне толкова много.

— С намаляването на дозата ще бъде ли в състояние да контактува повече?

— Вероятно. Този единичен случай може да не се повтори. Може да се върне към по-класическите етапи на възстановяване.

Франк очевидно се ядоса:

— Има ли нещо, в което да сте сигурни?

Майор Лънинг го изгледа спокойно и продължително.

— Да. Сигурен съм, че неговото възстановяване зависи от госпожа Грейнджър. Дръжте я наблизо. Той ще има нужда от нея.

— Безопасно ли е за нея да е при него, докато намалявате дозата.

— Настоявам да остане тук. Тя може да го успокои. Не искам да се мятат насам-натам с тръбичка в гърдния кош. Тя дали ще може да го понесе?

Франк повдигна вежди.

— По-силна е, отколкото изглежда.

Освен това Джей изглеждаше странно привързана към Стив по начин, който не бе очаквал и който не можеше да разбере. Сякаш нещо я теглеше към него, но нямаше никаква основа за такова привличане. Може би по-късно, когато беше буден — неговото въздействие върху жените винаги бе карало началниците му да поклащат глава в недоумение. Но сега приличаше на някаква мумия, неспособен да използва чара, с който се славеше, следователно трябва да е нещо друго.

Трябваше той да бъде уведомен за това, което се случи.

Изведнъж вратата се отвори рязко и Джей влезе в стаята, като ги изгледа решително, предизвиквайки ги да я изхвърлят отново.

— Оставам — каза решително, като отиде до Стив и постави ръката си върху неговата. Брадичката ѝ бе решително вирната. — Той има нужда от мен и аз ще бъда тук.

Майор Лънинг погледна от нея към Стив, после към Франк.

— Тя остава — отсече той кротко, после провери нещо в папката, която държеше. — Ще започна да намалявам дозата, за да го извадя напълно от комата. Ще отнеме между двадесет и четири и тридесет и шест часа и не знам как ще реагира, така че искам да бъде под непрекъснато наблюдение. — Той погледна към Джей. — Госпожо Грейнджър, мога ли да ви наричам Джей?

— Разбира се — прошепна тя.

— През повечето време при него ще има сестра, докато спрем изцяло лекарствата. Реакциите му могат да бъдат непредсказуеми. Ако нещо се случи, трябва да се отстраните от леглото и да не пречите да направим каквото е необходимо. Разбирате ли?

— Да.

— Мога ли да разчитам, че няма да припаднете или да ни попречите?

— Да.

— Добре. Ще държа да спазвате това. — Измери я със строгия поглед на военен и явно това, което видя му вдъхна доверие, защото кимна одобрително. — Няма да бъде лесно, но мисля, че ще се справите.

Джей отново насочи вниманието си към Стив, пренебрегвайки всички останали, сякаш вече не съществуваха. Нищо не можеше да

направи. Той изтласкваше всички останали от съзнанието ѝ, превръщайки ги в скучни герои от комикс. Единствено той имаше значение и след мъчителния опит да разговаря с нея, това чувство бе още по-силно от преди. То я разтърсваше и плашеше, защото бе твърде различно от всичко, което бе изпитвала някога, но не можеше да му се противопостави. Беше толкова странно: Стив упражняваше много по-силно влияние върху нея сега, отколкото някога, когато имаше пълната възможност да използва и ума и тялото си, и целия си чар. Той беше неподвижен и през повечето време беше в безсъзнание, но нещо дълбоко и първично я теглеше към него. Самият факт, че беше с него в една стая, караше сърцето ѝ да бие учестено, тялото ѝ да гори, а кръвта ѝ да препуска във вените, изпълвайки я с вълнение.

— Върнах се — прошепна тя, докосвайки ръката му. — Сега можеш да заспиш. Не се тревожи, не се бори с болката... просто се отпусни. Аз съм тук с теб и няма да си отида. Ще те наблюдавам и ще съм при теб, когато се събудиш отново.

Постепенно дишането му стана по-леко, а пулсът — по-бавен. Кръвното му налягане се понижи. Въздухът изсвири в гърлото му, наподобявайки нещо, което би могло да бъде лека въздишка, ако не беше тръбичката. Джей стоеше до леглото, докосвайки леко ръката му с пръсти, докато той спеше.

Къде си? Събуди се, надавайки тих вик, докато с мъка си пробиваше път през стелещата се тъмнина и болката към нещо още по-ужасно. Болеше го така, сякаш го разкъсваха жив, но можеше да го понесе, защото бе по-малко ужасно от празнотата. Господи, жив ли го бяха погребали? Не можеше да се движи, не виждаше, не можеше да издаде звук, сякаш тялото му бе умряло, а мозъкът му продължаваше да работи. Изплашен до смърт, той се опита отново да извика, но не успя.

Къде беше попаднал? Какво се бе случило?

Не знаеше. Господ да му е на помощ, защото не знаеше.

— Тук съм — обади се гласът напевно и успокоително. — Знам, че си изплашен и не разбираш нищо, но аз съм тук. Ще остана с теб.

Гласът. Беше познат. Беше в сънищата му. Не, не в сънищата му. Някъде по-дълбоко — вътре в него, в костите му, в клетките, в гените,

в хромозомите му. Беше част от него и той се съсредоточаваше, разпознавайки го ясно, почти болезнено. И все пак гласът беше необичайно чужд, нямаше връзка с нищо, което мозъкът му би могъл съзнателно да възпроизведе.

— Лекарите казват, че вероятно си много объркан — продължи гласът. Беше спокоен, нежен глас, с леко дрезгави нотки, сякаш бе плакала. Да, несъмнено беше жена. Имаше неясен спомен как гласът го викаше, теглейки го извън пределите на странната тъмнина, която го задушаваше.

Тя започна да рецитира цял поменик от наранявания и той се заслуша, като се съсредоточи до краен предел и постепенно осъзна, че говори за него. Беше ранен. Не беше мъртъв, не беше погребан жив.

Почувства се изтощен след вълната от облекчение, която го заля.

Когато отново изплува на повърхността, тя отново беше там и този път първоначалният страх беше по-краткотраен. Сега, когато бе отчасти по-буден, реши, че не бе плакала, а по-скоро бе пресипнала.

Тя винаги беше там. Той нямаше представа какво е време, а само какво е болка и тъмнина, но постепенно разбра, че има два вида тъмнина. Едната беше в съзнанието му, сковаваща мислите му, но той можеше да се пребори с нея. Тя постепенно намаляваше. Но имаше и друга тъмнина — липсата на светлина, неспособността да вижда. Отново щеше да изпадне в паника, ако тя не беше тук. Отново и отново му обясняваше, сякаш знаеше, че той едва постепенно ще разбере думите ѝ. Не беше сляп. Имаше превръзки на очите, но не беше сляп. Краката му бяха счупени, но щеше да върви отново. Ръцете му бяха изгорени, но щеше да ги използва отново. В гърлото му имаше тръбичка, за да може да диша, но скоро щяха да я махнат и той щеше да говори отново.

Вярваше ѝ. Не я познаваше, но ѝ имаше доверие.

Опита се да мисли, но думите рикошираха вътре в главата му, докато изгубеше смисъла им. Не знаеше... Имаше толкова много неща, които не знаеше. Не знаеше нищо. Но не можеше да улови думите и да ги подреди правилно, за да разбере какво е това, което не знае. Просто думите нямаха смисъл, а той беше твърде изморен, за да се бори.

Най-сетне се събуди, откривайки, че мислите му са по-ясни, объркването — по-различно, тъй като думите имаха смисъл, въпреки че всичко останало нямаше. Тя беше там. Можеше да усети ръката ѝ

върху своята, можеше да чуе леко пресипналия ѝ глас. Дали бе стояла при него през цялото време? Колко дълго? Изглеждаше безкрайно дълго и това го тормозеше, защото чувстваше, че трябва да знае точно колко.

Имаше толкова много неща, които искаше да знае и за които не можеше да попита. Безсилието го измъчваше и ръката му потрепваше под пръстите ѝ. Господи, какво щеше да стане, ако тя си тръгнеше? Тя беше единствената му връзка със света извън затвора на собственото му тяло, връзката му със здравия разум, единственото прозорче в неговия свят на мрака. Изведнъж необходимостта да знае се събра вътре в него в една-единствена мисъл, една-единствена дума:

Кой?

Устните му ѝ придадоха форма и я родиха в тишина. Да, това беше думата, която му трябваше. Всичко, което искаше да знае бе събрано в тази единствена думичка.

Джей нежно постави пръстите си върху подутите му устни.

— Не се опитвай да говориш — прошепна тя. — Нека използваме следната система. Аз ще казвам азбуката и когато стигна до буквата, която ти трябва, мръдни с ръка. Веднъж за „да“, два пъти за „не“. Ще казвам азбуката отново и отново, докато „изречеш“ буква по буква това, което искаш да кажеш. Можеш ли да направиш това?

Беше изтощена. Бяха изминали два дни от първия път, когато се бе събудил и тя бе прекарала по-голямата част от времето с него. Говори му, докато почти остана без глас. Думите ѝ бяха за него мост от комата към реалността. Тя разбираше кога е буден, усещаше, че е уплашен, долавяше усилията му да разбере какво се бе случило. Но това беше първия път, когато устните му помръднаха, а тя бе толкова уморена, че не можа да разбере какво се опитваше да каже. Играта с азбуката бе единственият начин, който можа да измисли, за да се разбират, но не знаеше дали той ще е в състояние да се съсредоточи достатъчно, за да се получи.

Ръката му помръдна. Само веднъж.

Тя си пое дълбоко въздух, опитвайки се да пропъди умората.

— Добре. Започваме. А... Б... В... Г...

Започна да губи надежда, когато стигна до средата на азбуката, а ръката му продължаваше да лежи неподвижно под нейната. Е, и без това бе малко вероятно да успее. Майор Лънинг бе казал, че ще минат

дни, преди съзнанието му да бъде достатъчно ясно, за да разбира действително какво става около него. После тя каза „К“ и ръката му помръдна.

Тя спря.

— К?

Ръката му помръдна. Веднъж — „Да“.

Трепна радостно.

— Добре. „К“ е първата буква. Хайде да опитаме с втората. А...

Б...

Ръката му помръдна на „О“. И отново на „Я“.

Той спря дотук.

Джей беше смаяна.

— Коя? Това ли е? Искаш да знаеш коя съм?

Ръката му помръдна. „Да“.

Той не знаеше. Той наистина не знаеше. Не можеше да си спомни дали бе споменала коя е, като се изключи първия път, когато започна да му говори. Нима си мислеше, че ще си спомня гласа ѝ, след като не я бе виждал пет години?

— Аз съм Джей — каза тихо. — Бившата ти съпруга.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той беше съвсем неподвижен. Струваше й се, че усеща как се отдръпва, въпреки че дори не трепваше. Усети изненадващо силна болка и се укори за това. Какво бе очаквала? Не би могъл да стане и да я прегърне, не можеше да говори и вероятно беше изтощен. Знаеше всичко това и все пак имаше чувството, че той се отдръпва от нея. Дали не му беше неприятно, че е толкова зависим от нея? Стив винаги е бил някак особено високомерен, държащ хората на разстояние. Може би му беше неприятно, че тя е с него сега вместо някоя безлична сестра. В края на краищата, когато медицинското обслужване е безпристрастно, изпълнявано като служебно задължение, остава известна независимост. Индивидуалните грижи имаха цена, която не се измерваше в долари и това нямаше да се хареса на Стив.

Тя овладя гласа си и дори не усети колко спокойно каза:

— Имаш ли още въпроси?

Ръката му трепна два пъти. „Не“.

Бяха я отблъсквали толкова много пъти, че веднага разбра посланието му, макар да беше деликатно и мълчаливо. Заболя я. Затвори очи, опитвайки се отчаяно да се овладее, за да може да проговори. Беше й нужно известно време, преди да успее.

— Искаш ли да остана с теб?

За известно време бе съвсем неподвижен. После ръката му помръдна веднъж. После още веднъж. „Не“.

— Добре. Няма да те безпокоя повече.

Не можеше да се владее повече. Гласът й беше тънък и напрегнат. Не изчака да види дали ще реагира, а се обърна и излезе. За малко да й прилошее. Дори сега й беше трудно да си тръгне и да го остави сам. Искаше да остане с него, да го защитава и да се бори за него. Господи, дори би изстрадала болката вместо него, ако можеше. Но той не я искаше. Не се нуждаеше от нея. През цялото време е била права, като е мислила, че той няма да оцени грижите, които полага за него, но привличането между тях, което си въобразяваше, че усеща бе

толкова силно, че бе пренебрегнала здравия си разум и се бе оставила Франк да я придума да остане.

Е, ще трябва поне да уведоми Франк, че престоят ѝ тук е приключил и че си заминава. Проблемите ѝ си оставаха същите. Ще трябва да си намери нова работа. Изрови една монета от чантата си, намери автомат и избра номера, който Франк ѝ бе дал. През последните два дни той не прекарваше в болницата толкова дълго време, колкото преди. Всъщност днес изобщо не бе идвал. Той се обади веднага и като чу спокойният му глас, тя се почувства по-добре.

— Джей е. Исках да ви кажа, че моята работа приключи. Стив не иска повече да стоя при него.

— Какво? — явно беше изумен. — Откъде знаете?

— Той ми каза.

— И как, по дяволите, е направил това? Не може да говори, нито да пише. Във всеки случай според майор Лънинг той трябва да е твърде объркан все още.

— Тази сутрин е много по-добре. Измислихме един начин — тя обясни отегчено. — Аз казвам азбуката и той ми дава знак с ръка, когато стигна до буквата, която му е необходима. Така може да образува думи и да отговаря на въпроси. Едно помръдване на ръката означава „да“, а две означават „не“.

— Казали ли сте това на майор Лънинг? — попита Франк остро.

— Не, не съм го виждала. Исках просто да ви уведомя, че Стив не иска да съм с него.

— Обадете се на Лънинг по пейджъра. Искам да разговарям с него. Веднага.

За приятен човек като него, Франк можеше да бъде прекалено властен, когато пожелаеше, мислеше си Джей, докато отиваше към стаята на сестрите, за да помоли да се обадят на Лънинг. Изминаха пет минути, преди той да се появи, изморен и разрошен и с лекарска престилка. Изслуша Джей и без да каже дума отиде до автомата и разговаря тихо с Франк. Не можеше да разбере какво казва, но когато затвори, извика една сестра и отиде направо в стаята на Стив.

Джей чакаше в коридора, опитвайки се да преодолее чувствата си. Въпреки че познаваше Стив и бе очаквала това, все пак я болеше. Болеше я повече, отколкото когато се развеدهа. Чувстваше се измамена и ограбена по особен начин, сякаш бе загубила част от себе

си. Преди не се бе чувствала така здраво свързана с него. Е, това беше още един класически пример как нейната прекалена чувствителност я караше да вижда в дадена ситуация неща, които просто не бяха там. Щеше ли някога да си извади поука?

Майор Лънинг беше в стаята на Стив от доста време и цяла рота сестри непрекъснато влизаха и излизаха. След половин час пристигна и Франк, с напрегнато и застинало изражение на лицето си. Стисна успокоително ръката на Джей, докато минаваше покрай нея, но не се спря да говори. Той също изчезна в стаята на Стив, като че ли там ставаше нещо ужасно важно.

Джей се премести в чакалнята, кротко скръстила ръце, опитвайки се да реши какво ще прави по-нататък. Да се върне в Ню Йорк, това бе повече от ясно, и да си намери работа. Но мисълта да се хвърли отново в света на бизнеса я ужасяваше. Не искаше да се върне. Не искаше да остави Стив. Дори сега не искаше да го напусне.

Франк я намери в чакалнята почти след час. Той я изгледа проникателно, преди да отиде до автомата и да вземе две чаши кафе. Джей вдигна очи и успя да му се усмихне, докато идваше към нея.

— Наистина ли имам вид, че се нуждая от това? — попита тя кисело, кимвайки към кафето.

Той протегна към нея едната чаша.

— Знам, че на вкус е по-лошо, отколкото изглежда. Изпий го все пак. Дори в момента да нямаш нужда от него, след малко ще имаш.

Тя пое чашата и отпи от горещата течност, мръщейки се на отвратителния вкус. Беше истинска загадка как е възможно някой да вземе най-обикновена вода и кафе и да получи нещо толкова ужасно на вкус.

— Защо ще ми е необходимо след малко? Всичко свърши, нали? Стив ми каза да си отида. Очевидно е, че той не иска да съм тук, така че моето присъствие само ще го разстрои и ще забави възстановяването му.

— Не е свършило — каза Франк, гледайки надолу към кафето си и категоричният му тон накара Джей да го погледне рязко. Тревогата дълбаеше нови бръчки по лицето му и му придаваше изморен вид.

Побиха я студени тръпки и тя се изправи на стола.

— Какво не е наред? — попита тя. — Да не би състоянието му да се е влошило?

— Не.

— Тогава какво?

— Не помни — каза Франк простичко. — Нищо. Има амнезия.

Франк се бе оказал прав — наистина се нуждаеше от кафето. Изпи чашата, после си взе още една. Виеше ѝ се свят и се чувстваше така, сякаш някой я бе ударил в стомаха.

— Какво друго може да се обърка? — попита тя, говорейки почти на себе си, но Франк знаеше какво има предвид.

Той въздъхна. Не на това бяха разчитали. Той им трябваше в съзнание, способен да говори, способен да разбере какво трябва да се направи. Последното развитие на нещата бе объркало напълно целия план. Той дори не знаеше кой е! Как би могъл да се защитава, ако не знаеше от кого да се пази? Не можеше да различи приятелите от враговете си.

— Питаше за теб — каза Франк, вземайки ръката ѝ.

Беше станала права, готова да тръгне, но той я дръпна и тя седна обратно на стола.

— Зададохме му доста въпроси — продължи той. — Използвахме твоята система, въпреки че изисква време. Когато си му казала, че си бившата му съпруга, това го е объркало, изплашило го е. Не е могъл да си спомни коя си и не е знаел как да постъпи. Не забравяй, че за него все още е трудно да се концентрира, въпреки че бързо се възстановява.

— Сигурен ли сте, че пита за мен? — попита Джей с разтуптяно сърце. От всичко, което бе казал, чувствата ѝ се бяха съсредоточили върху първото изречение.

— Да. Повтаряше името ти отново и отново.

Желанието да отиде при него бе много силно, почти болезнено. Наложил си да седне спокойно, за да научи повече.

— Има пълна амнезия и не помни нищо, така ли?

— Дори не знае собственото си име. — Франк отново въздъхна тежко: — Не си спомня нищо за експлозията, нито защо е бил там. Нищо. Пълна неизвестност. По дяволите!

Последното бе израз на пълното му безсилие.

— Какво мисли майор Лънинг?

— Казва, че пълната амнезия се среща много рядко. По-чести са случаите на частична амнезия, която блокира самата злополука и

всичко, което се е случило малко преди това. При тази травма на главата, която е получил, амнезията не беше съвсем неочаквана, но това... — разпери той безпомощно ръце.

Тя се опита да си спомни какво бе чела за амнезията, но единственото, за което се сещаше, беше използването ѝ в сапунените сериали за засилване на напрежението. Страдащият от амнезия неизменно възвръщаше паметта си в някой извънредно драматичен момент, точно навреме, за да предотврати някое убийство или своето собствено. От това става хубава мелодрама, но това е всичко.

— Ще си възвърне ли паметта?

— Вероятно, или поне част от нея. Няма как да сме сигурни. Паметта му може да започне да се възвръща незабавно, или може да изминат месеци, преди да започне да си спомня. Майор Лънинг каза, че паметта му ще започне да се възвръща малко по малко, като най-напред се възстановяват най-ранните спомени.

Може би. Вероятно. Възможно е. В повечето случаи. В крайна сметка излизаше, че нищо не знаят. Междувременно Стив лежеше неподвижно в леглото си, без да може да говори, да вижда, да се движи. Можеше единствено да чува и да мисли. Какво ли е да си откъснат от всичко познато, дори от собственото си аз? Той нямаше никаква отправна точка. При мисълта за ужаса, който сигурно изпитва, сърцето ѝ се сви.

— Все още ли искаш да останеш — попита Франк, искрените му очи бяха изпълнени със загриженост, — сега, когато знаеш, че може да са нужни месеци, дори години?

— Години? — повтори тя тихо. — Но нали искахте да остана само докато приключи операцията на очите му.

— Тогава не знаехме, че няма да си спомня нищо. Майор Лънинг твърди, че ако е заобиколен от познати предмети и хора, това ще стимулира паметта му и ще му даде чувство за сигурност.

— Искате да остана докато си възвърне паметта — каза Джей, изричайки го направо. Мисълта за това я плашеше. Колкото повече време прекарваше със Стив, толкова по-зависима ставаше от него. Какво щеше да стане с нея, ако се влюбеше в него по-силно от първия път, само за да го загуби отново, когато се върне към свободния си живот? Страхуваше се, че вече я интересуваше твърде много, за да си тръгне. Как би могла да го направи, когато той се нуждаеше от нея.

— Той се нуждае от теб — каза Франк, повтаряйки мислите й. — Пита за теб. Реагира на твоето присъствие толкова силно, че непрекъснато обърква прогнозите на майор Лънинг. И ние се нуждаем от теб, Джей. Нужно ни е да му помогнеш както можеш, тъй като ни е необходимо да знаем това, което той знае.

— Ако чувствата не са достатъчни, защо не опитате с патриотизъм? — попита тя уморено, облягайки главата си върху тапицирания оранжев стол. — Не беше необходимо. Няма да го изоставя. Не знам какво ще се случи, нито какво ще правим, ако не си възвърне паметта скоро, но няма да го изоставя.

Тя стана и излезе, а Франк продължи да стои известно време, загледан в чашата, която все още държеше в ръце. От това, което токущо беше казала разбираше, че Джей усеща, че я манипулират, но нямаше нищо против, тъй като Стив беше прекалено важен за нея. Налагаше се да разговаря с Него за това последно развитие на нещата и се чудеше какво ще стане. Бяха разчитали на доброволното участие на Стив, на неговите дарби и способности. Сега се налагаше да го оставят да излезе на улицата беззащитен като малко дете, защото не можеше да разпознава опасностите, или да рискуват и да му кажат неща, които биха забавили възстановяването му. Майор Лънинг беше категоричен, че най-лошото, което могат да направят, е да го разстроят. Той се нуждаеше от спокойствие и тишина и сигурна емоционална опора. При тези условия паметта му щеше да се възвърне по-бързо. Каквото и да решеше Той, Стив беше в опасност. А щом Стив беше в опасност, в опасност беше и Джей.

Беше й трудно да влезе в стаята на Стив след всичките вълнения, на които бе подложена. Беше й нужно време да се овладее, но отново усети привличането между тях. То се усилваше толкова много, че вече не бе необходимо да бъде в една стая с него, докосвайки го. Точно сега той се нуждаеше от нея много повече, отколкото тя се нуждаеше от време. Тя отвори вратата и почувства как вниманието му се насочва към нея, въпреки че дори главата му не помръдна. Имаше чувството, че е затаил дъх.

— Върнах се — каза тихо, като отиде до леглото и сложи ръката си върха неговата. — Изглежда не мога да стоя далеч отук.

Ръката му помръдна настойчиво няколко пъти и тя разбра посланието.

— Добре — каза тя и започна да изрежда азбуката.

„Съжалявам.“

Какво можеше да му отговори? Да отрече, че е била разстроена? И без това щеше да разбере. Той усещаше притегателната сила също като нея, защото беше на другия край на невидимото въже. Обърна леко главата си към нея и насинените му устни се разтвориха в очакване на нейния отговор.

— Няма нищо — каза тя. — Не разбрах какъв шок съм ти причинила току-що.

„Да.“

Беше странно колко много можеше да изрази с едно движение, но тя чувстваше неговото раздражение и долавяше, че все още е шокиран. Бе шокиран, но се владееше. Владееше се поразително добре.

Отново започна да изрежда азбуката отначало.

„Страх ме е...“

Признанието я разтърси. Беше нещо, което предишният Стив никога не би признал, но мъжа, в който се бе превърнал бе много по-силен, така че можеше да го признае, без да загуби и частица от силата си.

— Знам, но ще остана с теб толкова дълго, колкото желаш — обеща тя.

„Какво се е случило?“

Повдигна леко ръката си, за да покаже, че това е въпрос.

Като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно, Джей му разказа за експлозията, но без да описва подробностите. Нека си мисли, че е било просто злополука.

„Очите.“

Значи не бе разбрал всичко, което му бе казала преди и имаше нужда да се увери отново.

— Ще оперират очите ти още веднъж, но прогнозата е добра. Ще виждаш отново — обещавам ти.

„Парализиран?“

— Не! И двата ти крака са счупени и гипсирани, затова не можеш да ги движиш.

„А пръстите?“

— Пръстите на краката ти? — попита тя учудено. — На мястото си са.

Устните му се изкривиха в лека, болезнена усмивка.

„Докосни ги.“

Тя прехапа устни.

— Добре.

Явно искаше да докосне пръстите му, за да се увери, че не са безчувствени, че не е парализиран. Отиде до долния край на леглото и плътно обгърна пръстите на краката му с ръце, давайки възможност на топлината на дланите ѝ да проникне в тях. После се върна на мястото си и докосна ръката му.

— Почувства ли това?

„Да.“

Отново лицето му се изкриви в болезнена усмивка.

— Нещо друго?

„Ръцете.“

— Изгорени са и са превързани, но изгарянията не са от трета степен. Ръцете ти ще се оправят.

„Гръдният кош. Боли.“

— Единият ти бял дроб функционира зле и в гръдния ти кош има тръбичка. Недей да се мяташ насам-натам.

„Забавно.“

Тя се засмя.

— Не знаех, че някой може хем да мълчи, хем да проявява сарказъм.

„Гърлото.“

— В него има дихателна тръбичка, защото не можеше да дишаш добре.

„Счупвания на лицето?“

Тя въздъхна. Искаше да разбере, да не му бъде спестено нищо.

— Да, част от лицевите ти кости са счупени. Не си обезобразен, но отокът ти пречеше да дишаш. Щом отокът спадне, ще махнат тръбичката.

„Повдигни чаршафа и провери...“

— Няма — каза тя възмутено, спирайки да изрежда буквите, когато разбра накъде бие. После не можа да не се разсмее, тъй като той наистина изглеждаше така, сякаш изгаряше от нетърпение.

— Всичко си е на мястото, повярвай ми.

„Функционира ли?“

— Това ще трябва да разбереш сам!

„Превземаш се.“

— Не се превземам, а ти се дръж прилично, защото ще извикам някоя от сестрите да смени тръбичката. Тогава ще разбереш, това, което искаш.

Усети, че се изчервява, веднага щом го изрече и това, че той се усмихваше отново, не ѝ помогна. Не бе искала да прозвучи така.

Усилието да се съсредоточава толкова дълго го бе изморило и следващата дума бе „заспивам“.

— Нямах намерение да те преуморявам — промърмори тя. — Заспивай!

„Оставаш ли?“

— Да. Няма да се върна в апартамента, без да ти кажа.

Нещо заседна в гърлото ѝ, усещайки, че той има нужда някой да го успокои и тя застана до леглото с ръка върху неговата, докато сънят направи дишането му дълбоко и равномерно.

Дори тогава с неохота отдръпна ръката си и дълго стоя до него. Върху устните ѝ продължаваше да играе усмивка. Неговата индивидуалност бе толкова силна, че личеше ясно дори при ограничените му средства за общуване. Искаше да знае истината за състоянието си, а не неясни обещания или лекарски недомлъвки. Може да не знаеше кой е, но не се беше променил: Беше по-силен от преди. Каквото и да му се бе случило през изминалите пет години, то го бе калило, така както горещият огън калява стоманата. Беше по-силен, по-твърд, по-непреклонен, а волята му беше силна като енергийно поле. Някога бе очарователен нехранимайко, дяволски безразсъден и дързък, с пламъче в очите, което бе завъртяло главите на много жени. Но сега беше... Опасен.

Думата я стресна, но когато се замисли над нея разбра, че описваше съвсем точно мъжа, в който се бе превърнал. Той беше опасен мъж. Не се чувстваше застрашена от него, но опасността невинаги означаваше заплаха. Беше опасен поради стоманената си, непреклонна воля. Когато този мъж решише да направи нещо, не беше безопасно да се изпречиш на пътя му. В някой момент от изминалите пет години нещо го бе променило драстично и тя не беше сигурна, че

иска да узнае какво е било. Трябва да е било нещо преломно, нещо ужасно, за да изостри толкова силно характера му и неговата решителност. Имаше чувството, че е бил лишен от всички човешки качества, с изключение на тези, без които човек не би могъл да съществува, бил е принуден да се откаже от всички черти на характера, които не са били необходими, за да оцелее и да усвои нови, много по-нужни. Това, което бе останало бе здраво и чисто, несломимо и необикновено жилаво. Това беше човек, който никога не би се признал за победен. Той не знаеше какво означава това.

Сърцето ѝ биеше тежко, докато го наблюдаваше, съсредоточила в него цялото си внимание, сякаш бяха единствените двама души на този свят. Той я изпълваше със страхопочитание и я привличаше толкова силно, че тя рязко отдръпна ръката си от неговата, веднага щом мисълта се оформи в съзнанието ѝ. Мили боже! Щеше да бъде истинска глупачка, ако се остави да попадне отново в този капан. Сега дори повече отпреди, Стив беше самотник по душа. Характерът му бе така шлифован, че той представляваше едно завършено цяло. Преди си бе тръгнала почти невредима, но какво би станало с нея този път, ако нещата се задълбочаваха? Чувстваше се изплашена не само, защото беше на път да разбие сърцето си, но дори само защото дръзваше да си помисли да се приближи до него. Беше като да наблюдаваш пантера в клетка, знаейки, че си на сигурно място, но да усещаш опасността, която едва бива удържана.

Някога да се люби с него беше... забавно — страст, примесена със закачлива шеговитост. Какво ли би било сега? Дали тази закачлива шеговитост бе изчезнала? Реши, че сигурно е така. Сега любовта му щеше да бъде гореща и първична, като самия него, наподобяваща буря.

Усети, че едва дишаше и си наложи да се отдели от леглото му. Не искаше той да означава толкова много за нея, а се страхуваше, че вече беше така.

— Какво ще правим — попита Франк тихо, когато откритият му поглед срещна непроницаемите черни очи.

— Ще продължаваме в същия дух — отговори Той също толкова тихо. — Налага се. Ако сега направим нещо необичайно, може да подушат нещо, а той не е в състояние да разпознае враговете си.

— Някакъв шанс да открием Пигот?

— Изгубихме му следите в Бейрут, но знаем, че се е върнал при старите си приятелчета. Ще се появи отново, а ние ще го чакаме.

— Налага се да опазим нашия човек жив, докато сме в състояние да обезвредим Пигот — отбеляза Франк кисело.

— Ще бъде направено. Така или иначе трябва да внимаваме да не го спипат главорезите на Пигот.

— Когато си възвърне паметта няма да му хареса това, което сме направили.

Лека усмивка пробягна по строгите му устни.

— Сигурно ще вдигне страхотен шум, но не желая да рискувам с програмата за защита на свидетели, докато той не бъде в състояние да се грижи за себе си, а може би дори и тогава. Прониквали са в нея преди, може да се случи пак. Всичко се върти около залавянето на Пигот.

— Искат ли ти се да си отново на действителна служба, за да можеш да го преследваш лично?

Той се облегна, скръствайки ръце на тила си.

— Не. Привикнах към семейния живот. Обичам вечер да се прибирам при Рейчъл и децата. Харесва ми, че не се налага да пазя тила си.

Франк кимна, мислейки за времето, когато Той трябваше да пази тила си от всеки терорист в бизнеса. Сега беше в безопасност, вън от играта... доколкото се знаеше. Много тесен кръг от хора знаеха друго. Официално Той не съществуваше: дори хората, които изпълняваха заповедите му, не знаеха, че те идват от него. Беше заровен толкова дълбоко в недрата на бюрокрацията, защитен от толкова подробности, че не бе възможно да го свържеш с работата, която вършеше в действителност. Председателят знаеше за него, но Франк се съмняваше, че подпредседателят знаеше, или някой завеждащ отдел, както и завеждащите личен състав, или шефът на агенцията, за която работеше. Който и да е следващият председател, той може би нямаше да знае за него. На кои хора да вярва решаваше само Той. Франк беше един от тях. Също и раненият във военноморската болница в Бетесда.

Два дни по-късно извадиха тръбичката от гърдите на Стив, тъй като белият му дроб бе зараснал и отново функционираше. Когато отново допуснаха Джей в стаята, тя застана до леглото му, докосвайки ръката и рамото му, докато дишането му се успокои и ситните капчици пот по тялото му започнаха да пресъхват.

— Всичко свърши, всичко свърши — шепнеше тя.

Той помръдна с ръка в знак, че иска да ѝ каже нещо и тя започна да изрежда азбуката.

„Не бе забавно.“

— Никак — съгласи се тя.

„Още тръбички?“

— Има една в стомаха ти, през която те хранят.

Усети как мускулите му се изопнаха, предусещайки болката, която щеше да изпита и последва кратка ругатня. Състрадателно прокара ръка по гърдите му, избягвайки раната на мястото, където бе минавала тръбичката.

Той си пое дълбоко въздух и се опита бавно да се отпусне.

„Повдигни главата ми!“

Бяха ѝ необходими няколко минути, за да реши как да направи това. Сигурно го болеше ужасно, тъй като бе лежал по гръб толкова дълго, без да може да помръдне краката си или да повдигне ръцете си. Помръдваха ръцете му, само когато сменяха превръзките. Натисна бутона, с който се регулираше горната част на леглото, като го повдигаше сантиметър по сантиметър, държейки ръката си върху неговата, за да може да ѝ даде знак кога да спре. Още няколко пъти си пое дълбоко въздух, докато тежестта се преместваше върху бедрата и долната част на гърба му, после ѝ даде знак да спре. Устните му проклинаха безмълвно, мускулите му се изопваха, противопоставяйки се на болката, но не след дълго свикна и започна да се отпуска отново.

Джей го наблюдаваше и тъмносините ѝ очи отразяваха болката, която той изпитваше, но състоянието му се подобряваше с всеки изминат ден и това я изпълваше с неудържима радост. Отокът по лицето му спаднаше. Устните почти бяха възвърнали предишния си вид, въпреки че по брадичката и врата му все още имаше тъмни синини.

Можеше да усети нетърпението му. Той искаше да говори, да върви, да се движи в леглото. Беше затворник в собственото си тяло и това не му се нравеше. Сигурно бе същински ад да бъдеш откъснат от

собственото си аз, както беше той, а също и да бъдеш напълно скован от нараняванията си. Но той не се предаваше: всеки ден задаваше нови и нови въпроси, опитвайки се да запълни празнотата в спомените си, като създаваше нови, може би с надеждата, че някоя магическа дума ще го заведе обратно до самоличността му. Джей му говореше без конкретна цел, дори когато той не задаваше въпроси, давайки му основна информация и общ поглед върху нещата. Ако той не искаше да му говори повече щеше да ѝ каже.

Той ѝ даде знак с ръка и тя започна да изрежда азбуката.

„Женени, кога?“

Тя затаи дъх. Това беше първият личен въпрос, който ѝ задаваше, първия път, когато искаше да узнае нещо за връзката им.

— Бяхме женени три години — успя да каже спокойно. — Разведохме се преди пет.

„Защо?“

— Не се разделихме като врагове — уточни тя замислено. — Нито живяхме като врагове. Мисля, че просто искахме различни неща от живота. Отчуждихме се и накрая разводът изглеждаше по-скоро като формалност, отколкото като мъчителна раздяла.

„Какво искаше?“

Уцели право в десетката. Какво искаше? Беше сигурна какво искаше от живота до онзи петък, когато я уволниха и Франк Пейн върна Стив обратно в живота ѝ. Сега изобщо не беше сигурна. Твърде много неща се промениха изведнъж, вкарвайки живота ѝ в друг коловоз. Тя погледна Стив и усети как чака търпеливо нейния отговор.

— Стабилност, предполагам. Исках нещо трайно много повече, отколкото ти. Беше ни забавно заедно, но не си подхождахме в действителност.

„Деца?“

Мисълта за това я стресна. Странно, но докато бяха женени, тя изобщо не бързаше да създаде семейство.

— Не, нямаме деца.

Тогава не можеше да си представи да има деца от Стив. Сега... О, Господи, мисълта я разтърси из основи.

„Омъжена отново?“

— Не съм се омъжила повторно. Мисля, че ти също. Когато Франк ми съобщи за злополуката, попита дали нямаш други роднини

или близки приятели, тъй че сигурно не си се оженил повторно.

Бе слушал внимателно, но любопитството му изведнъж се изостри. Можеше да го усети, както би усетила докосване.

„Нямам семейство?“

— Не. Родителите ти са починали, а ако си имал някакви роднини, никога не съм знаела за тях.

Тя тактично му разказа как от малък е останал сирак и е бил отгледан от други семейства. Фактът, че няма семейство явно го разстройваше, макар с нищо да не бе показал, че това го тревожи, докато бяха женени.

Лежеше съвсем неподвижно, стиснал мрачно устни. Тя усещаше, че иска да ѝ зададе много въпроси, но сложността им го възпираше. За да отклони мислите му от въпросите, които не бе в състояние да зададе и от отговорите, които нямаше да му харесат, тя започна да му разказва как се бяха срещнали и скоро устните му се отпуснаха.

— Тъй като беше първата ни среща, се държах малко сковано. Повече от сковано, ако искаш да знаеш истината. Първата среща винаги е истинско мъчение, нали? Цял ден ту валеше, ту спираше и по улиците се бе събрала много вода. Отивахме към колата ти и един камион мина през една огромна локва, точно когато стигнахме до бордюра. Измокри ни от глава до пети. Стояхме и се смеехме един на друг като пълни глупаци. Не искам и да си помисля как изглеждах аз, но на теб ти течеше кална вода от носа.

Устните му леко потрепваха, сякаш усмивката му причиняваше болка, но не можеше да я спре.

„Какво направихме?“

Тя се засмя.

— Нямахме голям избор, като се има пред вид как изглеждахме. Върнахме се обратно в апартамента ми и докато дрехите ни се перяха, гледахме телевизия и разговаряхме. Така и не отидохме на събирането, към което се бяхме запътили. Една среща водеше към друга и след пет месеца бяхме женени.

Задаваше въпрос след въпрос като дете, което слуша приказки и иска още. Тя знаеше, че се стреми да открие част от себе си, която бе загубил поради празнотата в паметта си, затова неуморно изброяваше отново и отново места, където са били и неща, които са правили, хора, които са познавали, с надеждата, че някоя малка подробност ще доведе

до проблясъка, който бе необходим, за да си спомни всичко. Гласът ѝ започна да преграква и най-после той леко поклати глава.

„Съжалявам.“

Стисна ръката му с разбиране.

— Не се тревожи — успокой го тя. — Ще си спомниш всичко. Просто ще ти е нужно време.

Но дните минаваха, а паметта му не се възстановяваше — абсолютно никакъв проблясък от миналото. Усещаше как той напрегнато се концентрираше върху всяка дума, която тя изричаше, сякаш си внушаваше да си спомни. Дори сега способността му да се владее бе изключителна; никога не си позволи да се отчае или да се нервира. Просто продължаваше да се опитва, владеейки чувствата си, сякаш разбираше, че всяко вълнение може да попречи на възстановяването му. Пълното възстановяване беше неговата цел и той целенасочено се стремеше към нея, без никакво колебание.

В деня, когато извадиха тръбичката от гърлото на Стив, Франк беше там и чакаше в коридора заедно с Джей, държейки ръката ѝ. Тя го гледаше въпросително, но той само поклати глава. След няколко минути болезнен вик, идващ от стаята на Стив, я накара да подскочи, а ръката на Франк стисна нейната.

— Не можеш да влезеш там — каза той деликатно. — Ще махат и тръбичката от стомаха му.

Този вик беше на Стив. Първият звук, който бе издал, бе от болка. Тя започна да трепери. Всичко в нея крещеше да отиде при него, но Франк не ѝ даваше да помръдне. От стаята не идваха никакви звуци и накрая вратата се отвори и лекарите и сестрите излязоха. Майор Лънинг беше последен и се спря да говори с Джей.

— Добре е — каза той, усмихвайки се леко като видя напрегнатото ѝ лице. — Диша и говори просто чудесно. Няма да ви кажа какви бяха първите му думи. Искам обаче да ви предупредя, че гласът му няма да е такъв, какъвто го помните. Ларинксът му е засегнат и гласът му винаги ще звучи дрезгаво. Ще има известно подобрене, но никога вече няма да звучи както преди.

— Искам да разговарям с него — каза Франк, поглеждайки към Джей и тя разбра, че има неща, които иска да каже на Стив, въпреки че той не си спомняше какво се е случило.

— Късмет! — каза майор Лънинг, усмихвайки се кисело на Франк. — Той не иска вас, а Джей и настояваше за това доста властно.

Като имаше пред вид колко властен можеше да бъде той, Франк не бе изненадан. Но все пак имаше нужда да зададе на Стив някои въпроси и ако това бе щастливият му ден, въпросите можеха да провокират възвръщането на част от паметта му.

Като стисна отново ръката на Джей, той влезе в стаята на Стив и плътно затвори вратата след себе си.

След по-малко от минута отвори вратата и погледна Джей хем обезкуражен, хем развеселен.

— Искан теб и отказва да сътрудничи, докато не те получи.

— Да не би да си мислехте обратното? — обади се зад него един хриплив глас. — Джей, ела тук!

Тя се разтрепери отново като чу този дрезгав, плътен глас, много по-дрезгав и плътен, отколкото го помнеше. Беше много дълбок и беше прекрасен. Краката ѝ омекнаха, докато прекосяваше стаята, за да стигне до него, но всъщност не усещаше, че върви. Просто стигна там някак и се държеше здраво за металните пръчки на леглото, правейки усилие да стои изправена.

— Тук съм — прошепна тя.

Той помълча малко, после каза:

— Искан чаша вода.

За малко да се разсмее на глас, защото това бе толкова обикновена молба, че можеше да я отпрати към всеки, но после забеляза напрежението в челюстта и устните му и разбра, че той проверяваше състоянието си и искаше тя да е с него. Тя се извърна към пластмасовата каничка, която бе винаги пълна с натрошен лед, за да наквасва устните му. Ледът се бе разтопил достатъчно, за да напълни чашата наполовина. Постава в нея сламка и я доближи до устните му.

Той предпазливо всмукна от течността и я задържа за малко в устата си, за да проникне навсякъде. После бавно преглътна и след миг се отпусна.

— Слава богу! — промърмори дрезгаво. — Гърлото ми все още е подуто. Не бях сигурен, че ще мога да преглътна, а за нищо на света не исках да ми сложат отново проклетата тръбичка.

Зад гърба на Джей, Франк замени сподавения си смях с леко покашляне.

— Нецо друго? — попита Джей.
— Да. Целуни ме.

ПЕТА ГЛАВА

Когато отвори вратата на стаята му следващата сутрин, без да обръща глава Стив каза:

— Джей.

Гласът му беше дрезгав, почти гърлен и тя се запита дали не се е събудил току-що.

Спря, приковала вниманието си, взирайки се в превръзката върху очите му.

— Как разбра?

Сестрите непрекъснато влизаха и излизаха, така че как би могъл да разбере, че е тя?

— Не знам — каза той. — Може би ароматът ти, или усещането, че си в стаята. Може би разпознавам ритъма на походката ти.

— Ароматът ми? — попита тя смутено. — Не използвам парфюм, така че ако си ме усетил от такова разстояние нещо не е наред.

Устните му се извиха в усмивка.

— Това е свеж, леко сладникав мирис. Харесва ми. Получавам ли целувка за добро утро?

Сърцето ѝ силно подскочи, точно както предишния ден, когато я бе помолил да го целуне. Тя го бе целунала леко и нежно, едва допирайки устните си до неговите, докато в дъното на стаята Франк се правеше на незабележим, но на пулса ѝ му бяха необходими цели десет минути след това, за да се успокои. Сега, независимо от това, че разумът ѝ крещеше да внимава, тя прекоси стаята и се наведе над него, за да му даде друга лека целувка, задържайки устните си само за миг, но когато понечи да се отдръпне, той притисна по-силно устните си, за да се слоят с нейните и сърцето заби лудо в гърдите ѝ от вълнение.

— Имаш дъх на кафе — успя да каже тя, когато най-сетне се изправи неохотно, прекъсвайки целувката им.

Устните му бяха останали чувствено разтворени, което я смущаваше, но след нейните думи върху тях се изписа задоволство.

— Искаха да пия чай или ябълков сок. — Каза го така, сякаш го бяха карали да пие отрова. — Но аз ги придумах да ми дадат кафе.

— Нима? — попита тя сухо. — Как? Като отказа да пиеш каквото и да било друго, докато не получиш кафето си?

— Имаше ефект. — В гласа му не се долавяше никакво разкаяние. Можеше да си представи колко безпомощни са били сестрите срещу непреклонната му воля.

Въпреки че не беше необходимо да общува с него по стария начин, ръката ѝ докосна неговата по навик, а тя бе така свикнала с това, че не ѝ направи впечатление.

— Как се чувстваш? — попита тя, после се сепна от баналността на въпроса, но все още беше смутена от въздействието на целувката му.

— Ужасно!

— О!

— От кога съм тук?

За нейно учудване трябваше да спре и да преброи дните.

Бе толкова погълната от него, че времето бе престанало да има значение и бе трудно да си спомни.

— Три седмици.

— Значи трябва да стоя гипсиран още три седмици?

— Мисля, че да.

— Добре — каза той, сякаш ѝ даваше съгласието си и тя почувства, че той ще им даде точно три седмици и нито ден повече, или щеше сам да свали гипса.

Той повдигна лявата си ръка.

— Днес имам с няколко игли по-малко. Извадиха част преди час.

— Дори не съм забелязала! — възкликна тя, усмихвайки се леко на гордата нотка в опропастения му глас. Запита се дали някога ще свикне с дрезгавината му, но същевременно я полазваха тръпки всеки път, когато го чуеше.

— И отказах да взема обезболяващите лекарства. Искам главата ми да е бистра. Има много въпроси, които исках да задам преди, но съзнанието ми беше толкова замъглено от лекарствата, че това ми костваше много усилия. Искам да знам какво става. Къде съм? Чух, че наричаш доктора майор, така че знам, че съм във военна болница. Въпросът е защо?

— Ти си във военноморска болница в Бетесда — каза тя.

— Защо? — От удивлението гласът му стана още по-хриплив.

— Франк каза, че си тук от съображения за сигурност. Има постове на всички входове към това крило. Това е и централното местоназначение на всички хирурзи, които са привлекли тук за теб.

— Майор Лънинг не е от военната флота — каза той рязко.

— Не е. — Беше удивително, че е загубил основните си спомени, отнасящи се до него, а бе съхранил информацията, че Бетесда е военноморска болница и че майор не е военноморски чин. Тя наблюдаваше как устата му остана неподвижна, докато обмисляше смисъла на това, което току-що му бе казала.

— Следователно някоя влиятелна личност иска да съм тук. Вероятно е Лангли.

— Кой?

— Главното управление, скъпа. ЦРУ. — Побиха я тръпки от ужас, докато той говореше. — Може би Белият дом, но най-вероятно е Лангли. Ами Франк Пейн?

— Той е от ФБР. Аз му вярвам — каза тя уверено.

— По дяволите! Положението става сериозно — измърмори той. — Всички тези различни отдели и военни подразделения, които си сътрудничат. Не е нормално. Какво става? Разкажи ми за експлозията.

— Франк не ти ли разказа?

— Не съм му искал и не съм давал никаква информация. Не го познавах.

Да, това беше типично за Стив. Винаги се държеше настрана, наблюдавайки внимателно, макар че тя забеляза тази особена негова черта, след като се бе омъжила за него. Използваше чара си като щит, така че повечето хора биха го описали като общителен и спонтанен, а всъщност бе точно обратното. Държеше хората настрана, без да им се доверява и без да допуска никой близо до себе си, но те никога не забелязваха, тъй като беше отличен актьор. Сега усещаше, че този щит го няма. Хората можеха да го приемат такъв, какъвто е, или да го оставят; не го интересуваше. Това отношение бе грубо, но установи, че ѝ харесва повече. Беше истинско, без преструвки и хитрини. За първи път той я допускаше до себе си. Имаше нужда от нея, доверяваше ѝ се. Може би беше само поради смекчаващите обстоятелства, но това се случваше и то я поразяваше.

— Джей? — подсети я той.

— Не знам какво точно се е случило — обясни тя. — Не знам защо си бил там. Те също не знаят.

— Кои са те?

— Франк. ФБР.

— И другите, за които работи — добави той сухо. — Продължавай!

— Франк ми каза, че не си правел нищо незаконно, доколкото знаят. Вероятно си бил случаен наблюдател, но имаш репутация, че надушваш неприятностите и смятат, че може да знаеш нещо за това какво се е случило с тяхната операция. Подготвили са удар, или както там се нарича, но някой е поставил бомба на мястото на срещата. Ти си единственият оцелял.

— Какъв удар?

— Не знам. Единственото, което Франк каза, е, че касае националната сигурност.

— И се опасяват, че техният човек е разконспириран, но не са убедени, защото играчите от другата страна също са имали разногласия — каза той, сякаш на себе си. — Може да е била двойна игра и бомбата да е била предназначена за другите. По дяволите! Не е чудно, че искат да си възвърна паметта! Но всичко това не обяснява едно нещо: защо си замесена ти.

— Доведоха ме тук, за да те идентифицирам — опита се да обясни тя, докосвайки разсеяно ръката му, както го бе правила толкова часове наред.

— Да ме идентифицираш? Те не знаеха ли?

— Не бяха сигурни. Намерена е част от шофьорската ти книжка, но все още не бяха сигурни дали си... ти, или техният агент. Очевидно ти и агента сте с еднакъв ръст и тегло, а ръцете ти бяха изгорени, така че не беше възможно да ти вземат отпечатъци, за да те идентифицират.

Тя спря опитвайки се да си спомни нещо, но не можа да улови детайла, който ѝ се изплъзваше. За миг беше съвсем близо, но следващият въпрос на Стив ѝ попречи да се съсредоточи.

— Защо помолиха теб? Нямах ли някой друг, който да ме идентифицира? Или сме останали близки с теб след развода?

— Не, не сме. Това беше първият път, когато те видях след пет години. Винаги си бил до голяма степен самотник. Не си от хората,

които имат близки приятели. Нямах и семейство, така че оставах аз.

Той се размърда неспокойно, стиснал сурово устни, изричайки кратка, недвусмислена ругатня.

— Опитвам се да го проумея — каза той кратко. — А непрекъснато се блъскам в тази проклета празна стена. Някои от нещата, които ми казваш, изглеждат толкова познати и си мисля: „Да, това съм аз“. Но други звучат така, сякаш ми говориш за някой непознат и се чудя дали наистина знам това. По дяволите, как бих могъл да знам? — завърши той с неподправено безсилие.

Пръстите ѝ се плъзнаха по ръката му, успокоявайки го, доколкото можеше. Не си хабеше думите, изричайки баналности, защото чувстваше, че това само ще го вбеси. Всъщност той бе изразходил незначителните си запаси от енергия с въпросите, които ѝ зададе и остана да лежи мълчаливо в продължение на няколко минути, а гърдите му се издигаха и спускаха твърде бързо. Най-сетне дишането му стана по-бавно и той промълви:

— Изморен съм.

— Опитваш се да стигнеш твърде далеч. Изминали са само три седмици.

— Джей.

— Какво?

— Остани при мен?

— Ще остана. Знаеш, че ще остана.

— Странно е. Дори не мога да си представя как изглежда лицето ти, но част от мен те познава. Може би библейското познание е по-дълбоко от обикновения спомен.

Думите звучаха малко грубо поради дрезгавия му глас, но Джей се почувства така, сякаш я удари електрически ток, карайки я да настръхне. Съзнанието ѝ се изпълваше с образи, но не от миналото; въображението ѝ рисуваше нови картини — на този мъж с неговата закоравяла същност и съсипан глас, който се надвесва над нея и я взема в обятията си, обладавайки я много по-страстно, отколкото преди. Дишането ѝ стана по-учестено, а гърдите ѝ — болезнено напрегнати и усети, че отмалява. Отново я заля гореща вълна, която я накара да се почувства на ръба на екстаза само от думите му, от гласа му. Този страстен отклик я шокираше, плашеше я и тя се отдръпна рязко, преди да може да се възпре.

— Джей? — той беше угрижен, дори малко разтревожен, когато почувства, че се отдалечава от него.

— Заспивай! — успя да каже тя, почти овладяла гласа си. — Имаш нужда от почивка. Ще съм тук, когато се събудиш.

Той повдигна превързаната си ръка.

— Какво ще кажеш да подържиш ръката ми?

— Не мога да направя това. Ще те заболи.

— Тази болка ще се слее с всички останали — каза той уморено. Рязко губеше сили. — Просто ме докосвай, докато заспя. Става ли?

Усети как молбата му направо пронизва сърцето ѝ. Самият факт, че я молеше, за каквото и да било я зашеметяваше, а нуждата да бъде докосван беше повече, отколкото можеше да понесе. Тя се върна до леглото, като обгърна с длан ръката му и след две минути той бе заспал.

Излезе от стаята, чувствайки нужда да избяга, макар да не бе сигурна от какво. От Стив, но и от нещо друго, нещо в нея, което ставаше все по-силно. То я плашеше; не го искаше, а нямаше сили да го спре. Никога преди не ѝ бе въздействал така, дори в първите необуздани, шеметни дни от брака им. Причината е в ситуацията, казваше си, опитвайки се да се успокои с тази мисъл. Нейната склонност да се отдава изцяло на нещо, съсредоточавайки се прекалено силно върху него, я караше да се чувства така. Но успокоението ѝ се изплъзваше, а отчаянието се надигаше в сърцето ѝ, защото не можеше да промени чувствата си като ги анализираше. Бог да ѝ е на помощ, защото отново се влюбваше в него, а имаше още по-малко основание за това, отколкото първия път. През по-голямата част от изминалите три седмици той бе почти като някаква мумия, неспособна да се движи или да говори, но независимо от това тя се бе чувствала привлечена от него, свързана с него, а да го обича сега бе много по-опасно отколкото преди. Той беше различен, по-силен, по-непреклонен. Дори докато беше в безсъзнание, тя чувстваше неговата неудържима вътрешна сила и потребността ѝ да узнае какво е причинило тази промяна бе толкова силна, че беше почти болезнена.

Една сестра, тази, която първа бе забелязала несъзнателната му реакция към нейното присъствие, спря до нея.

— Как е той? Отказа да вземе обезболяващите лекарства тази сутрин.

— Спи. Лесно се изморява.

Сестрата кимна и светлосините ѝ очи срещнаха по-тъмните очи на Джей.

— Той има най-невероятния организъм, който някога съм срещала. Все още изпитва силна болка, но сякаш не ѝ обръща внимание. Обикновено минава поне още една седмица, преди да започнем да намаляваме обезболяващите лекарства. — Гласът ѝ бе изпълнен с възхищение. — Кафето разстрои ли стомаха му?

Джей не можа да не се засмее.

— Не. Беше много доволен.

— Бе твърдо решен да получи това кафе. Вероятно от утре ще го поставим на лек хранителен режим, за да започне да си възвръща силите.

— Знаете ли кога ще го преместят от интензивното отделение?

— Наистина не знам. Майор Лънинг ще трябва да вземе това решение. — Сестрата се усмихна, вземайки си довиждане на път обратно към централното отделение.

Джей се запъти към приемната за посетители и се възползва от празното помещение, за да си осигури уединението, от което страшно се нуждаеше. Изпълваше я неясна тревога, а не можеше точно да определи причината. Или причините. Една от тях беше Стив и неконтролируемото му емоционално въздействие върху нея. Не искаше да го обича отново, но не знаеше как да се пребори с това, само знаеше, че трябва да го стори. Не можеше да го обича отново. Бе твърде рисковано. Знаеше това, усилено си повтаряше отново и отново, че няма да позволи да се случи, съзнавайки, че може би вече е прекалено късно.

Другата причина за нейната тревога също бе свързана със Стив, но не бе сигурна защо. Това засилващо се чувство, че е пропуснала нещо продължаваше да я измъчва, нещо, което е трябвало да забележи, а не е. Вероятно Стив също го усещаше, като се съди по всички въпроси, които беше задал. Той не вярваше много на Франк, макар че това можеше да се очаква, като се има пред вид положението на Стив. Но Джей знаеше, че тя би доверила на Франк живота си и живота на Стив. Тогава защо продължаваше да чувства, че трябва да знае повече? Дали Стив беше в опасност заради това, което е видял? Бил ли е действително замесен в сделката? Трябваше да бъде твърде наивна, за

да не разбере, че голяма част от фактите се криеха от нея, но и не очакваше от Франк да изрецитира всичко, което знае. Не, не беше това. Беше нещо, което трябваше да забележи, нещо очевидно, което бе пропуснала. Някаква малка подробност, която не пасваше и докато не определише точно каква беше тя, нямаше да може да се освободи от тревогата, която я измъчваше.

Два дни по-късно Стив бе преместен от интензивното отделение в самостоятелна стая и постовеите смениха местонахождението си. Новата стая имаше телевизор, нещо, което липсваше в интензивното отделение и Стив настояваше да слуша всички възможни програми, сякаш търсеше възела, които щеше да свърже всички липсващи късчета в едно. Проблемът беше, че той изглежда се интересуваше от ситуацията навсякъде по света и можеше да говори за политиката на други държави със същата лекота, с която обсъждаше националните въпроси. Това безпокоеше Джей. Стив никога не се бе интересувал особено от политика, а дълбочината на сегашните му познания показваше, че е бил дълбоко замесен. При тези обстоятелства бе много по-вероятно да е бил по-дълбоко замесен и в ситуацията, която за малко не го бе убила, отколкото знаеше дори Франк. Или може би Франк знаеше все пак. Той бе провел няколко дълги разговора със Стив, но Стив бе останал нащрек. Само когато беше с Джей се освобождаваше от своята предпазливост.

Различните наранявания го приковаваха към леглото по-дълго отколкото трябваше, а не можеше да използва патерици заради изгорените си ръце. Физическото бездействие го измъчваше, подкопаваше търпението му и доброто му настроение. Бързо решаваше кои телевизионни програми харесваше, отказвайки се от забавните предавания и сапунените сериали, но дори в тези, които му харесваха липсваше нещо, тъй като голяма част от действието можеше да се възприеме само зрителино. Това че имаше възможност само да слуша го вбесяваше и не след дълго искаше да включва телевизора само за новините.

Джей правеше всичко, което можеше да измисли, за да го развлече. Той обичаше да му чете вестник, но през повечето време просто искаше да разговаря.

— Кажи ми как изглеждаш — каза той една сутрин. Молбата му я смути. Беше особено неловко да те помолят да се опишеш сам.

— Ами, имам кестенява коса — започна тя колебливо.

— С какъв оттенък? Червеникав? Златист?

— Мисля, че е златист, но по-тъмен. Меден оттенък.

— Дълга ли е?

— Не. Стига почти до раменете и е съвсем права.

— Какъв цвят са очите ти?

— Сини.

— Продължавай! — скара ѝ се той след минута, когато тя не добави нищо. — Колко си висока?

— Един и шейсет и седем.

— А аз? Подхождахме ли си?

При тази мисъл гърлото ѝ се сви.

— Ти си близо метър и осемдесет и пет и да, танцувахме добре.

Той обърна към нея превързаните си очи.

— Нямах пред вид танците, но какво от това? Когато ми свалят гипса можем да отидем на танци. Може би не съм забравил как се танцува.

Не знаеше дали ще може да понесе да бъде отново в обятията му, не и докато тялото ѝ откликваше страстно всеки път, когато чуеше неговия дрезгав глас. Но той чакаше да му отговори, затова каза безгрижно:

— Решено.

Той повдигна ръцете си.

— Махат ми превръзките утре. Следващата седмица ще ми направят последната операция на очите. След две седмици ще свалят гипса. Дай ми един месец да възстановя силите си. Дотогава ще са махнали превръзката от очите ми и ще се повеселим.

— Даваш си само месец, за да си възвърнеш силите. Това не е ли прекалено амбициозно?

— Правил съм го и преди — каза той, после се умълча.

Джей затаи дъх, наблюдавайки го, но след малко той изруга тихо.

— По дяволите, знам неща, а не мога да си ги спомня. Знаем какви храни харесвам, знам имената на всички държавни глави на всички народи, споменати в новините, мога дори да си спомня как изглеждат, но не знам какво представлява собственото ми лице. Знаем кой е спечелил последния шампионат по бейзбол, но не знам къде съм

бил, когато се е състоял. Познавам мириса на каналите във Венеция, но не мога да си спомня някога да съм бил там.

Той спря за малко, после додаде много тихо:

— Понякога ми се иска да раздробя това място на парчета с голи ръце.

— Майор Лънинг ти каза какво да очакваш — каза Джей, все още поразена от това, което бе казал. Колко ли дълбоко се е забъркал в тъмния свят, за който бе намекнал Франк? Страхуваше се много, че Стив вече не беше авантюрист, а играч.

— Престани да се самосъжالياваш! Той каза, че паметта ти вероятно ще се възвърне постепенно.

Една бавна усмивка премина по устните му и направи бръчките около устата му по-дълбоки, привличайки нейния безпомощен, очарован поглед. Устните му изглеждаха по-плътни, по-дебели, сякаш все още бяха малко подути или поради това, че лицето му бе по-слабо и по-възрастно.

— Съжالياвам — каза той. — Ще трябва да си отварям очите на четири.

Саркастичният му хумор, особено когато имаше основателна причина да се самосъжالياва от време на време, ѝ напомняше за вътрешната му сила и беше още един удар срещу несигурната преграда, която бе издигнала около сърцето си. Не можа да не се усмихне както преди години, но сега нещата бяха различни. Преди Стив беше използвал хумора като стена, зад която да се скрие; сега стената я нямаше и тя можеше да види истинския човек.

Беше с него следващата сутрин, когато окончателно свалиха превръзките от ръцете му. Бе присъствала и преди при смяна на бинтовете, така че бе виждала болезнените мехури върху дланите, и пръстите му изглеждаха много по-зле от сега. Нагоре чак до лактите можеха все още да се видят зачервени места, но най-засегнати бяха дланите му. Сега, когато опасността от инфекция бе преминала, новата, нежна кожа щеше да заздравее по-бързо без превръзките, но пръстите му щяха да са прекалено болезнени известно време, за да ги използва.

Когато сравняваше начина, по който изглеждаше сега с първия път, когато го бе видяла, заобиколен от всичките тези машини и монитори, с толкова много игли, забити в тялото му, това изглеждаше като истинско чудо. Бяха изминали само четири седмици, но не би

било пресилено да се каже, че тогава само вегетираше, а сега личността му въздействаше върху всеки, който влезеше в стаята, дори върху лекарите. Преди лицето му беше подуто и насинено; сега строгите му контури и прецизно изваяните устни я очароваха. Знаеше, че пластичните хирурзи бяха преобразили натрошеното му лице и се чудеше какви промени ще види, когато махнат изцяло превръзките и тя бъде в състояние наистина да го види за първи път. Лицето му бе по-различно, малко по-ъгловато, по-изпито, но това бе естествено, защото бе отслабнал твърде много, след като го бяха ранили. Брадата му изглеждаше по-тъмна, тъй като беше много блед. Познаваше добре долната част на лицето и брадата му, тъй като трябваше да го бръсне всяка сутрин. Сестрите го правеха, докато дойде в съзнание и им даде да разберат, че иска да го бръсне Джей и никой друг.

Черепът му вече не бе обвит с плътна превръзка от марля. Голям, дълбок белег преминаваше диагонално от върха на главата през една точка точно над дясното му ухо до задната лява част на черепа, но косата му беше вече по-дълга от тази на средностатистическия новобранец и започваше да покрива белега. Новата коса беше тъмна и лъскава, тъй като не бе излагана на слънце. Върху очите му все още имаше превръзки и въпреки че слоевете марля и бинтовете, които ги придържаха бяха по-малко, горната част на носа и най-изпъкналата част на скулите бяха все още покрити. Превръзките я дразнеха; искаше да види новото му лице, да прецени сама колко добре е свършил работата си пластичният хирург. Искаше да може да свърже неговата самоличност с лицето му, да погледне в тъмните очи и да види всички неща, които бе търсила по време на брака им и не бе успяла да намери.

— Ръцете ви са изнежени — отбеляза лекарят, който се грижеше за изгарянията му, докато прерязваше последната от превръзките и направи знак на една сестра да ги разчисти.

— Внимавайте, докато новата кожа стане по-здрава. Сега са сковани, но трябва да ги използвате, да ги упражнявате. Нямате засегнато сухожилие или става, така че след време ще можете отново да ги използвате пълноценно.

Бавно, с болка Стив сви пръстите си, присвивайки очи. Изчака лекарите и сестрите да напуснат стаята, после каза:

— Джей?

— Тук съм.

— Как изглеждат?

— Червени — отвърна тя откровено.

Той ги сви отново, после предпазливо разтри лявата си ръка с пръстите на дясната, а сетне направи същото, като размени ръцете.

— Чувствам ги странно — усмихна се той едва-едва. — Ужасно са изнежени, както каза лекарят, а кожата е гладка като на бебе. Вече нямам никакви мозоли. — Усмивката му изчезна внезапно, заменена от мрачно изражение. — Имах мазолести ръце.

Той продължи да изучава ръцете си, сякаш се опитваше да намери нещо познато в докосването, търкайки върховете на пръстите си един в друг.

Тя се засмя тихо.

— Едно лято игра толкова много бейзбол, че ръцете ти станаха груби като въжета, имаше мозоли върху мазолите.

Все още изглеждаше замислен. После настроението му се промени и той помоли:

— Ела да седнеш на леглото до мен.

Заинтригувана, тя направи каквото ѝ каза, сядайки с лице срещу него. Горната част на леглото бе повдигната почти вертикално, така че той седеше изправен и бяха на едно ниво. Изведнъж тя забеляза на колко много неща трябваше да обърне внимание. Голите му рамене и гърди, въпреки теглото, което бе загубил, я караха да се чувства малка и тя отново си зададе въпроса каква работа е извършвал, че тялото му се бе променило толкова.

Той плахо протегна ръка и докосна косата ѝ. Проумявайки защо бе поискал да седне до него, Джей застина неподвижно, докато той прокараваше пръсти през кичурите ѝ. Той не каза нищо. Повдигна и другата си ръка и дланите му обгърнаха лицето ѝ. Пръстите му се плъзнаха леко по челото и веждите, надолу по носа, устните, по извивката на лицето и брадичката ѝ, преди да се спуснат надолу към шията.

Дъхът ѝ бе спрял, но тя не забеляза. Бавно той обви ръце около шията ѝ, сякаш я измерваше, после прокара пръсти по вдлъбнатините около ключиците ѝ нагоре към раменете.

— Прекалено си слаба — прошепна той, прилепил длани към раменете ѝ. — Не се ли храниш достатъчно?

— Всъщност съм напълняла малко — прошепна тя, започвайки да трепери от горещото му докосване.

Спокойно и решително той придвижи ръцете си надолу към гърдите ѝ, прокарайки пръсти по тях.

Джей рязко си пое дъх и той каза:

— Спокойно, спокойно. — Но продължи да докосва меките ѝ заоблени форми.

— Стив, престани. — Джей притвори очи, докато топлина и удоволствие се надигаха в нея, а кръвта пулсираше бавно и силно във вените ѝ. Той докосна отново гърдите ѝ и тя потрепери от възбуда.

— Толкова си крехка. — Гласът му преградна още повече. — Господи, как исках да те докосна! Ела тук, скъпа.

Пренебрегвайки болката в ръцете си, той я притегни към себе си и обви ръце около нея, както бе мечтал толкова много пъти, откакто гласът ѝ го бе изтръгнал от тъмнината. Усещаше нейната грациозност, крехкост и топлина и несравнимото удоволствие да усеща как гърдите ѝ се притискат в неговите. Вдишваше сладкия аромат на кожата ѝ, усещаше тежките ѝ копринени коси и издавайки дрезгав, приглушен, изпълнен с желание стон, потърси устните ѝ.

Вече ги познаваше. Молеше, увещаваше, настояваше докато му дадеше целувка сутрин и отново вечер, когато си тръгваше. Знаеше, че устните ѝ са пълни и меки и потрепераха всеки път, когато го целунеше. Наклони устата си, за да срещне нейната, притискайки силно устните ѝ, докато се разтворят. Усети как потрепери в прегръдката му, когато я целуна и усети сладкия ѝ вкус. По дяволите! Как е бил толкова глупав, че да я остави да си отиде преди пет години! Вбесяваше се, че не може да си спомни какво е да бъде с нея, защото искаше да знае какво ѝ харесва, как се е чувствал, когато я е имал, дали е било толкова хубаво, колкото инстинктът му подсказваше, че ще бъде. Тя му принадлежеше: знаеше го, чувстваше го, сякаш бяха свързани. Продължи да я целува още по-настойтелно, заставяйки я да му отвърне, както знаеше, че може да му отвърне, както знаеше, че иска. Най-сетне тя потръпна конвулсивно, отвърщайки на целувката му, докато ръцете ѝ се придвижиха нагоре и се заключиха около врата му.

Не трябваше да е толкова силен, мислеше Джей мрачно, не и след всичко, което бе преживял. Ръцете му бяха силни и я държаха

толкова здраво, че притискаха ребрата ѝ. Стив никога не е бил толкова агресивен преди. Определено не беше пасивен, но сега я целуваше с явно желание, настоявайки за интимност в отношенията им, която я плашеше. Желаете я повече, отколкото когато и да било по време на брака им, но сега вниманието му беше приковано в нея поради обстоятелствата.

— Не трябва да правим това — успя да каже, извърщайки глава, за да се освободи от ненаситната му целувка. Свали ръцете си, отблъсквайки леко раменете му.

— Защо не? — прошепна той, възползвайки се от уязвимостта на шията ѝ с бавни целувки. Езикът му докосна чувствителната вдлъбнатина под ухото ѝ и ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, докато вълна от удоволствие се разливаше по тялото ѝ. Липсата на зрение не бе пречка за него; познаваше добре женското тяло. Инстинктът бе посилен от паметта.

И разумът и инстинктът ѝ за самосъхранение я накараха отново да отблъсне раменете му и този път той бавно я освободи.

— Не можем да допуснем да се обвържем отново — каза тя тихо.

— И двамата сме свободни — отбеляза той.

— Доколкото знаем. Стив, възможно е през последните пет години да си срещнал някой, на когото наистина държиш. Някой може да те очаква да се завърнеш в къщи. Докато не си възвърнеш паметта не може да си сигурен, че си свободен. Освен... Освен това трябва да внимаваме да не се хвърлим отново в една връзка, без да знаем повече, отколкото ни е известно в момента.

— Никой не ме очаква — отсече той рязко и уверено.

Стана от леглото незабелязано и с резки от вълнение движения отиде до прозореца. Утринното небе бе оловносиво и снежинките се носеха от лекия ветреца.

— Не можеш да си сигурен — настоя тя и се обърна да го погледне.

Лицето му бе обърнато към нея, въпреки че не можеше да я види и строгата извивка на устните му ѝ подсказваше, че е ядосан. Чаршафът се бе смъкнал около кръста му, откривайки широките рамене и гърди, тъй като бе отказал презрително както пижамата, така и болничния халат, но накрая се бе съгласил да носи долнището от пижамата с отрязани крачоли, разпорени по шевовете, така че да могат

да стават върху гипсираните му крака. Беше слаб, блед и изнемощял от това, което бе преживял и все пак създаваше впечатление за някаква сила. Или не беше толкова немощен, не и ако се съдеше по силата, която бе усетила у него току-що. Сигурно е бил невероятно силен преди злополуката. Петте години, през които не го бе виждала, се превръщаха в още по-голяма загадка.

— Значи си останала при мен през цялото това време, само защото си втора Флорънс Найтингейл? — попита той остро. За първи път му отказваше нещо и това никак не му хареса. Ако можеше да върви, щеше да я последва, виждайки или не, немощен или не, въпреки че го болеше през повечето време. Нищо нямаше да го спре и за първи път бе благодарна, че не може да върви.

— Никога не съм те мразела — опита се да обясни, знаейки, че му дължи поне това. — Не мисля, че бяхме толкова силно влюбени, поне не достатъчно, за да направим брака ни успешен. Франк ме помоли да остана, защото смяташе, че ще се нуждаеш от мен като се има предвид състоянието ти. Дори майор Лънинг каза, че ще бъде от полза ако край теб има някой близък, някой, който си познавал преди злополуката, така че... останах.

— Престани с тези глупости! — Опитът ѝ да му обясни го разгневи още повече по начин, който ѝ бе непознат досега. Беше много спокоен и се владееше, а гърленият му глас почти шепнеше. Побиха я тръпки, защото усещаше гнева му като лед и огън, които я връхлитаха едновременно, въпреки че той не бе помръднал.

— Мислиш си, че като не виждам, не мога да усетя, че беше възбудена току-що? Опитай пак, скъпа.

Грубото желание в гласа му започваше да я вбесява.

— Добре, щом искаш истината, ето я. Не ти вярвам. Никога не си можел да се установиш на едно място и да се опиташ да изградиш съвместен живот с някого. Непрекъснато тръгваше на поредното си „приключение“, търсейки нещо, което аз не можех да ти дам. Е, не искам да преживявам това отново. Не искам отново да се обвързвам с теб. Искаш ме сега, може би изпитваш известна нужда от мен, но какво ще стане, когато си отново добре? Ще ме погалиш по главата, ще ме целунеш по бузата и ще ме оставиш да гледам как отпътуваш към залеза? О, не, благодаря. Сега имам повече разум, отколкото преди.

— Затова ли започваш да трепериш всеки път, когато те докосна? Искаш да се обвържеш отново, но те е страх.

— Казах, че не ти вярвам. Не казах, че се страхувам. Защо да ти вярвам? Продължавал си да си търсиш белята, когато експлозията за малко не те е убила.

Изведнъж разбра, че почти крещеше, докато той изобщо не бе повишил глас. Тя се обърна и излезе от стаята, после се подпря на стената, докато и гневът и треперенето ѝ стихнаха. Прилоша ѝ не от спора им, а защото беше прав. Тя се страхуваше. Ужасяваше се. А беше твърде късно да направи каквото и да било, защото отново бе влюбена в него, независимо от всичките предупреждения и проповеди, които бе отправяла към себе си. Вече бе непознат за нея. Беше се променил: беше по-твърд, по-непреклонен, много по-опасен. Беше аутсайдер, по всяка вероятност замесен много по-дълбоко в ситуацията, отколкото Франк искаше тя да узнае.

Но това нямаше никакво значение. Бе го обичала преди, когато това противоречеше на разумната ѝ преценка, обичаше го и сега, когато това бе още по-нелогично. Бог да ѝ е на помощ, защото се бе оставила да бъде много уязвима, а не можеше да направи нищо.

ШЕСТА ГЛАВА

Стив лежеше безшумно, опитвайки се да прогони неяснотата от все още замъгленото си от упойката съзнание, притихнал инстинктивно като животно в джунглата, докато осъзнае какво става. Човек можеше да загуби живота си, ако помръдне, преди да разбере къде са враговете му. Ако го считаха за мъртъв, той печелеше предимството да ги изненада като лежи неподвижен и не им позволява да разберат, че е жив, докато се съвземе достатъчно, за да предприеме нещо. Опита се да отвори очи, но нещо ги покриваше. Бяха му завързали очите. В това нямаше смисъл; защо ще завързват очите на някого, когото считат за мъртъв?

Заслуша се, опитвайки се да определи местонахождението на тези, които го бяха пленили. Не чуваше обичайните гласове на джунглата и постепенно разбра, че му беше твърде студено, за да е в джунгла. Освен това изобщо не миришеше като в джунгла. Долавяше остра миризма на лекарства, на дезинфекциращи средства. Това място миришеше на болница.

Прозрението бе подобно на завеса, която се вдига и изведнъж разбра къде е и какво се е случило. В същото време неясният спомен за влажната и гореща джунгла бързо избледня. Последната операция на очите му бе приключила и той беше в следоперационното отделение.

— Джей!

Костваше му неимоверни усилия да я извика, гласът му звучеше странно, по-ужасно от обикновено, толкова дълбок и дрезгав, че наподобяваше животински рев.

— Джей!

— Всичко е наред, господин Кросфийлд — нечий спокоен глас се обади утешително. — Оперираха ви и всичко е наред. Лежете спокойно и след няколко минути ще ви върнем в стаята ви.

Това не беше гласът на Джей. Беше приятен глас, но не беше това, което искаше. Устата му беше пресъхнала. Преглътна и присви

очи, защото гърлото му беше силно възпалено и болезнено. Точно така, бяха пъхнали в него тръбичка.

— Къде е Джей? — изкряка той подобно на жаба.

— Джей съпругата ви ли е, господин Кросфийлд?

— Да.

Бившата му съпруга, ако държаха на формалностите. Не го интересуваше как ще я назоват. Джей беше негова.

— Вероятно ви очаква в стаята ви.

— Отведете ме там.

— Да изчакаме още няколко минути.

— Веднага.

Тази единствена дума прозвуча дрезгаво, хладнокръвната заповед бе отправена директно. Не се опита да я завоалира в учтиви фрази, защото можеше да произнесе само няколко думи наведнъж. Бе все още замаян, но съсредоточи мислите си върху Джей с целеустремена решителност. Започна пипнешком да търси перилата отстрани на леглото.

— Господин Кросфийлд, почакайте! Ще извадите системата от ръката си!

— Чудесно! — измърмори той.

— Успокойте се! Ще ви заведем в стаята ви. Само лежете мирно, докато извикам санитар.

Минута по-късно усети леглото да се движи. Беше невероятно успокоително движение и отново започна да се унася, но си наложи да остане нащрек. Не можеше да си позволи да се отпусне, преди Джей да е при него. Знаеше ужасно малко за това кой е и какво ставаше, но Джей беше единствената постоянна величина в живота му, единственият човек, на когото вярваше. Бе с него от самото начало, от първия миг, който помнеше и преди това.

— Ето ни и нас — бодро и весело съобщи на някого сестрата. — Нямахме търпение да се върне в стаята си, госпожо Кросфийлд. Питаше за вас и вдигаше ужасен шум.

— Тук съм, Стив — обади се Джей и му се стори, че беше разтревожена.

Направи му впечатление, че тя не поправи сестрата за името и това го изпълни с изключително задоволство. Името му не означаваше

много за него, но това беше име, което някога бяха носили и двамата, една от нишките, които я свързваха с него.

Пренесоха го в леглото му и той усещаше как се суетяха наоколо още известно време. Ставаше все по-трудно да стои буден.

— Джей!

— Тук съм.

Протегна лявата си ръка в посоката, откъдето идваше гласът ѝ и нейните тънки, хладни пръсти го докоснаха.

Усети ръката ѝ — толкова малка и крехка — в своята.

— Лекарят казва, че всичко е минало отлично. — Гласът ѝ идваше от тъмнината, някъде над него. — Ще ти свалят превръзките окончателно след около две седмици.

— Тогава се махам оттук — промърмори той.

Ръката му стисна нейната и той се предаде на продължителния ефект на упойката.

Когато отново се събуди липсваше първоначалното объркване, но все още бе замаян. Нетърпеливо изтръгна съзнанието си от летаргията. Вече бе толкова обичайно да не обръща внимание на болката в своето възстановяващо се тяло, че дори не я забеляза. В някой неизвестен момент от живота си бе научил, че човешкият организъм може да бъде заставен да извърши свръхчовешки подвизи, ако мозъкът знаеше как да забрави за болката. Очевидно бе научил този урок толкова добре, че това се бе превърнало в негова втора природа.

Сега, когато съзнанието му не бе така замъглено, не се налагаше да я извика, за да разбере, че е в стаята. Можеше да чуе дишането ѝ и прелистването на страниците на някакво списание, докато тя седеше до леглото. Долавяше лекия, сладък аромат на кожата ѝ, аромат, по който я разпознаваше незабавно щом прекрачеше прага на стаята. Изпитваше и друго усещане — физическо, което беше като електрически ток, каращ кожата му да гори от удоволствие и вълнение при нейната близост, или дори само при мисълта за нея.

Не я беше целувал откакто се бяха спречкали предишната седмица, но той само чакаше удобен момент. Беше се разстроила, а той не искаше това, не искаше да я притиска. Може би не е бил кой знае каква стока преди, но тя все още изпитваше някакви чувства към него, в противен случай нямаше да бъде тук сега, и когато настъпеше момента, той щеше да се възползва от това. Тя беше негова.

Подсказваше му го някакъв вроден инстинкт за притежание, който бе по-силен от всичко друго.

Желаеше я. Силата на влечението му към нея го изненадваше при сегашното му физическо състояние, но огънят в слабините му всеки път, когато тя го докоснеше, беше доказателство, че някои инстинкти са по-силни от болката. С всеки изминал ден болката намаляваше и с всеки изминал ден той я желаеше все по-силно. Това беше първичен инстинкт. Когато двама души се привличат, стремежът да се свържат в едно става по-силен от всичко. Това е естественият начин, по който се възпроизвеждат видовете. Силното физическо желание и пламенните и чести сексуални контакти заздравяват връзката между двама души. Те стават семейство, защото в първите примитивни дни на човешкия род са били необходими двама души, които да се грижат за безпомощното дете. В днешно време родителят може добре да отгледа детето сам, а съвременната медицина е направила възможно жената да не забременее, ако не желае, но старите инстинкти си остават. Сексуалното желание все още съществува, потребността на мъжа да бъде със своята жена и да се увери, че е негова. Той разбираше основата на биологичната си потребност, заложена в гените му, но разбирането не отслабваше желанието му.

Амнезията беше странно нещо. Когато я изследваше безпристрастно, нейните особености предизвикваха интереса му. Беше загубил цялата съзнателна информация за това какво се бе случило, преди да излезе от комата, но голяма част от несъзнателната информация бе останала незасегната. Можеше да си спомни различни шампионати по бейзбол и как изглежда Ниагарския водопад. Това не беше важно. Интересно, но не важно.

Точно толкова интересно, но много по-важно беше това, което знаеше за страните от третия свят и основните политически сили, без да си спомня как е придобил тази информация. Не можеше да си спомни собственото си лице, но това не отричаше действителността, която познаваше. Познаваше пустинята, огнената, суха жегга и палещото слънце. Познаваше и джунглата, душната горещина и влагата, насекомите и влечугите, пиявиците, кресливите птици, миризмата на гниеща растителност.

Вземайки тези парченца и късчета от себе си, които можеше да разпознае, той бе в състояние да сглоби част от пъзела. Джунглата

беше лесната част. Джей му беше казала, че е на тридесет и седем. Беше точно на подходяща възраст, за да е бил във Виетнам в разгара на войната в края на шейсетте. Останалото, събрано заедно, можеше да има само едно логично обяснение: бил е много по-дълбоко замесен в ситуацията, но те не са ѝ казали.

Питаше се дали скополаминът и пентоталът имат положителен ефект върху страдащия от амнезия, или амнезията успешно запечатва спомените дори за силните лекарства, с които медицината разполага днес. Ако това, което може би знаеше беше достатъчно важно, за да оправдае такова първокачествено медицинско обслужване, то би трябвало да си струва усилието, Франк поне да опита с лекарства. Те не бяха направили такъв опит и това му подсказваше нещо друго: Пейн знаеше, че на него му е било внушено да се противопоставя на това да се ровят в мозъка му с помощта на химически вещества. Следователно той трябва да е обучен действащ агент.

Джей не знае това. Тя наистина смята, че той просто се е оказал на неподходящото място в неподходящо време. Беше казала, че докато са били женени, той често се е впускал от едно приключение в друго, следователно я е държал в неизвестност, като я е оставял да си мисли, че е нехаен, вместо да я тревожи с това колко е опасна неговата работа и колко голяма е вероятността да не се върне от някое пътуване.

Беше сглобил тази част от пъзела, но имаше още много незначителни подробности, които не можеше да проумее. Беше забелязал веднага щом махнаха превръзките от ръцете му, че върховете на пръстите му са невероятно гладки. Това не беше гладкост, присъща на зарастваща тъкан; ръцете му бяха толкова чувствителни поради новата си заздравяваща кожа, че той можеше да направи разлика между изгорените участъци и върховете на пръстите. Беше сигурен, че върховете на пръстите му не са били изгорени, а по-скоро променени или заличени, вероятно второто. И то неотдавна, най-вероятно в тази болница. Въпросът беше: защо? От кого криеха неговата самоличност? Те знаеха кой е и очевидно той беше в добри отношения с тях, в противен случай нямаше да положат такива невероятни усилия, за да спасят живота му. Джей знаеше кой е той. Имаше ли някой, който го дебне? И ако беше така, Джей беше ли в опасност, просто защото беше с него?

Твърде много въпроси и той не знаеше отговора на нито един от тях. Можеше да попита Пейн, но не беше сигурен, че ще получи откровен отговор. Пейн криеше нещо. Стив не знаеше какво, но можеше да усети нотка на вина в гласа му, особено когато разговаряше с Джей. В какво беше въвлъкъл Джей?

Чу вратата на стаята да се отваря и остана да лежи неподвижен, тъй като искаше да установи кой е неговият посетител, без да разберат, че е буден. И преди беше забелязал тази предпазливост у себе си. Пасваше със заключенията, до които бе стигнал.

— Буден ли е вече?

Беше спокойният глас на Франк Пейн и тази особена нотка присъстваше отново, вината и... тази симпатия. Да, това беше. Пейн харесваше Джей и се тревожеше за нея, но все пак я използваше. Това го караше да се чувства още по-малко склонен да сътрудничи. Вбесяваше го мисълта, че може да излагат Джей на каквато и да е опасност.

— Заспа веднага щом го преместиха в леглото и оттогава не е помръдвал. — Говорихте ли с лекаря?

— Не, не още. Как мина?

— Отлично. Лекарите смятат, че няма никакви трайни увреждания. Ще се наложи да полежи няколко дни, колкото е възможно по-спокойно, а и очите му може да са чувствителни към ярката светлина, след като свалят превръзката, но вероятно дори няма да има нужда от очила.

— Това е добре. Ако всичко е наред, ще си тръгне от тук до няколко седмици.

— Трудно ми е да си представя, че няма да идвам тук всеки ден — продължи Джей замислено. — Няма да изглежда нормално. Какво ще стане, когато го изпишат?

— Трябва да говоря с него по този въпрос — отговори Пейн. — Това може да почака няколко дни, докато започне да се движи.

Стив долавяше тревогата в гласа на Джей и се запита: знаеше ли нещо все пак? Защо иначе щеше да се тревожи за това какво ще му се случи, когато напусне болницата? Той обаче имаше новини за нея. Където и да отидеше тя, това беше там, където възнамеряваше да отиде той, и Франк Пейн можеше да започне да свиква с тази мисъл.

Още две седмици чакане. Не знаеше дали ще може да издържи. Беше му трудно да си наложи търпението, от което се нуждаеше, за да даде възможност на тялото си да оздравее, а щяха да са необходими седмици рехабилитация, преди да възстанови силите си напълно. Ще трябва да се натоварва повече, отколкото изисква терапевта, но той можеше да усети границите на своите възможности и знаеше, че са поразтегливи, отколкото терапевтът можеше да предположи. Това беше още едно парченце от пъзела.

Реши да се „събуди“ и започна да се върти неспокойно. Усещаше иглата в ръката си.

— Джей — извика с отпаднал глас, после се изкашля лекичко и опита отново. — Джей?

Така и не свикна напълно да чува собствения си променен глас, толкова дрезгав и напрегнат, с хрипливи нотки. Поредната странност. Не можеше да си спомни гласа си, но знаеше, че не е бил такъв.

— Тук съм.

Хладните ѝ пръсти докоснаха ръката му. Колко пъти бе чувал тези две думи и колко пъти го бяха изваждали от безсъзнание? Бяха се загнездили в съзнанието му, сякаш бяха единствения му спомен. По дяволите, вероятно бяха. Протегна към нея свободната си ръка.

— Жаден съм.

Чу как тя наля вода в чашата, после сламката докосна устните му и той всмукна с благодарност студената течност и я преглътна с разраненото си гърло. Тя издърпа сламката само след няколко глътки.

— Не пий много — каза тя със спокойния си глас. — Може да ти прилошее от упойката.

Помръдна с ръка и усети иглата да се забива отново в ръката му. Внезапно го обзе раздразнение.

— Извикай някоя сестра да извади тази проклета игла.

— Нуждаеш се от глюкоза след операцията, за да не изпаднеш в шок — възрази тя. — Сигурно ти вливат и антибиотик.

— В такъв случай могат да ми дадат хапчета — отвърна той рязко. — Не искам да бъда ограничаван по този начин.

Стигаше му, че краката му все още бяха гипсирани. Беше лежал неподвижно достатъчно дълго, за да му стигне за цял живот.

Тя замълча за малко и той почувства, че го разбира. Понякога не се нуждаеха от думи, сякаш помежду им имаше връзка, която беше по-

силна от думите. Джей знаеше точно колко безсилен се чувстваше от принудителния престой в леглото ден след ден. Това не само беше досадно, но и противоречеше на инстинкта му за самосъхранение.

— Добре — каза тя най-сетне, плъзгайки леко хладните си пръсти по ръката му. — Ще извикам някоя сестра.

Чу как тя излезе от стаята и продължи да лежи кротко в очакване да види дали Франк Пейн ще издаде присъствието си. Това беше изкусна игра, дори не знаеше защо я играеше. Пейн криеше нещо и Стив не му вярваше. Би направил всичко, за да спечели преднина, дори ако беше нещо толкова елементарно, като това да се преструва, че спи, за да подслушва. Не научи нищо, освен, че Пейн има „планове“ за него.

— Боли ли те? — попита Франк.

Стив нарочно извърна глава.

— Франк? — още една част от играта — да се преструва, че не е познал гласа на мъжа.

— Да.

— Не, не много. Отпаднал съм.

Беше самата истина. Упойката го караше да се чувства отпуснат и сънен. Но той можеше да застави съзнанието си да остане будно, а това беше важното. Предпочиташе да го боли, отколкото да бъде толкова упоен, че да не знае какво става. Комата, причинена от успокоителните, беше кошмар от мрак и празнота, който не искаше да изживее отново, дори в по-лека форма. Дори упойката беше по-приятна от тази пълна загуба на същността.

— Това е последно. Повече никакви операции, никакви тръбички, никакви игли. Когато махнат гипса, можеш да започнеш да си възвръщаш предишната форма. — Гласът на Франк бе спокоен и в него имаше нещо познато, сякаш някога са били много близки.

Думите му докоснаха позната струна у Стив: предишната му форма не означаваше големи мускули, а по-скоро бързина и издръжливост, някаква желязна твърдост, която му даваше сили да продължи, когато други биха се огънали.

— Джей в опасност ли е? — попита той, преминавайки направо, без предпазливо лавиране към това, което бе най-важно за него.

— Заради това, което може да си видял?

— Да.

— Не очакваме никаква опасност — отвърна Франк предпазливо.
— Ти си важен за нас, само защото държим да узнаем какво точно се е случило и ти можеш да ни дадеш някои отговори.

Стив се усмихна иронично.

— Да, знам. Толкова важен, че да загърбите бюрокрацията и да координирате действията на две, може би три различни служби, а също така да привлечете хора от различни клонове на службата и от частния сектор. Аз съм просто един невинен свидетел, нали? Това може да мине пред Джей, но не и пред мен. Така че, спестете си лъжите и ми отговорете с „да“ или „не“. Джей в опасност ли е?

— Не — категорично заяви Франк и след секунда Стив кимна леко — единственото, което можа да направи. Независимо от това какво криеше Франк, той все още харесваше Джей и се опитваше да я предпази. Джей беше в безопасност. С останалото можеше да се справи по-късно. Сега само Джей имаше значение.

Краката му бяха тънки и слаби, тъй като бяха затворени в гипс в продължение на шест седмици. Прокара ръце по тях, за да свикне с необичайната им лекота. Можеше да ги движи, но движенията му бяха резки и неконтролируеми. През последните няколко дни бе седял в инвалидна количка или на стола до леглото, давайки на тялото си възможност да свикне с движенията и различните пози. Ръцете му бяха заздравили достатъчно, за да стои изправен и да използва помощното приспособление за ходене по няколко минути на ден. Запасът му от информация се увеличаваше непрекъснато. Сега знаеше, че дори когато бе наведен напред, за да държи приспособлението, беше няколко сантиметра по-висок от Джей. Искаше да я прегърне и да я притисне към себе си, да усети как женственото ѝ тяло се нагажда към неговия ръст, докато се навежда да я целуне. Досега се въздържаше, не бързаше, но нямаше да издържи дълго.

Джей го наблюдаваше как масажира бедрата и прасците си, как дългите му пръсти разтриват мускулите с уверени движения. Имаше час за физиотерапия този следобед, но не чакаше някой друг да свърши работата вместо него.

Откакто оперираха очите му беше като навита пружина: напрегнат, изпълнен с очакване, но с желязна самодисциплина. Беше

изминал месец и половина от експлозията и вероятно не дотам силни хора щяха все още да лежат в леглото и да вземат болкоуспокояващи лекарства, а той полагаше усилия от мига, в който бе дошъл в съзнание. Ръцете му сигурно бяха свръхчувствителни, но той ги използваше, без да трепне. Ребрата и краката сигурно го боляха, но той не позволяваше това да го спре. Никога не се оплакваше от главоболие, въпреки че майор Лънинг бе споменал пред Джей, че вероятно ще има главоболие в продължение на няколко месеца.

Тя погледна часовника си. Масажираше краката си от половин час.

— Мисля, че това е достатъчно — обади се тя решително. — Не искаш ли да се върнеш в леглото?

Той се изправи в инвалидната количка и зъбите му проблеснаха, когато се усмихна.

— Скъпа, това легло ми е омръзнало толкова, че единственият начин да ме върнеш обратно в него е да легнеш с мен.

Изглеждаше толкова безсрамно мъжествен, че тя се размекна, въпреки опитите си да не се поддава на чара му. Не че не използваше обаянието си на ранен воин, за да я плени! Не можеше дори да го погледне, без да се разтрепери, понякога това, което чувстваше към него се надигаше в нея като приливна вълна, насладата и болката се преплитаха така бурно, че едва се сдържаше да не изстене на глас. С всеки изминал ден той ставаше все по-силен, с всеки изминал ден завладяваше нови територии и управляваше някоя нова страна от живота си. Беше едновременно и удивително и страшно да го наблюдава как се справя със ситуацията, проумявайки колко силна е волята му. Безпощадната му самодисциплина и твърдост ѝ се струваха почти нечовешки, но същевременно ѝ позволяваше да види, че и той е просто човек. Бе зависим от нея повече, отколкото си бе представяла, че е възможно и уязвимостта, която разкриваше пред нея, бе още по-разтърсваща, защото знаеше колко е необичайна.

— Донеси ми приспособлението за ходене — заповяда той, обръщайки превързаните си очи към нея в очакване, сякаш предполагаше, че тя ще възрази.

Джей сви устни, вперила поглед в него, после вдигна рамене и постави приспособлението пред него. Ако състоянието му се влошеше,

вината щеше да е негова, защото отказваше да се примири с факта, че възможностите му имат някаква граница.

— Добре — рече тя спокойно. — Тръгвай и падни! Счупи си отново краката, счупи си отново главата и прекарай тук още няколко месеца. Сигурна съм, че сестрите ще изпаднат във възторг.

Нейната сприхавост го разсмя — реакция, която ставаше все по-честа сега, когато оздравяваше. За него това бе знак, че се възстановява. Докато беше болен и безпомощен, тя не му отказваше нищо. С удоволствие забеляза остротата в характера ѝ. Една пасивна жена нямаше изобщо да му подхожда, но Джей му подхождаше във всяко едно отношение, винаги.

— Няма да падна — увери я той, докато се изправяше. Ръцете трябваше да поемат по-голямата част от тежестта, но краката му се придвижваха, когато им заповядаше. Рязко наистина, но все пак му се подчиняваха.

— И-и той тръгва-а и се препъва — извика Джей, имитирайки сухо спортен коментатор с явно раздражение.

Той се изсмя високо и наистина се препъна, но се задържа с помощта на приспособлението.

— Трябва да ме напътстваш, а не да се подиграваш.

— Отказвам да ти помагам да се претоварваш. Ако паднеш, вината ще бъде твоя.

Устните му се изкривиха в усмивка и сърцето ѝ заби ускорено поради дяволския чар, който придаваше на лицето му.

— О, скъпа — започна да я увещава той. — Няма да се претоварвам, обещавам. Знам на какво съм способен. Хайде, придружи ме в коридора.

— Не — отказа тя решително.

Две минути по-късно тя вървеше до него, докато той придвижваше приспособлението и неподатливите си крака надолу по коридора. В другия му край охраната бдеше зорко, проучвайки всеки и всичко. Това се случваше всеки път, когато Стив напуснеше стаята си, въпреки че той не разбираше, че го следят толкова внимателно. Джей усети, че я полазват тръпки, когато очите ѝ срещнаха тези на човека от охраната и той кимна учтиво. Независимо колко спокойно изглеждаше всичко, присъствието на тези мъже ѝ напомняше, че Стив е бил замесен в нещо много опасно. Дали амнезията нямаше да го изложи на

още по-голям риск? Той дори не знаеше, че е застрашен, нито от кого. Нищо чудно, че се налагаше да го охраняват. Но осъзнавайки колко необходимо бе това, тя изпита ужас. Това беше част от огромната неяснота, която Франк не беше разсеял, но която, както Джей чудесно разбираше, съществуваше.

— Това е достатъчно — обяви Стив и се обърна внимателно. Завъртя се точно на сто и осемдесет градуса и направи две крачки, преди да спре, извъръщайки глава назад към нея.

— Джей?

— Извинявай. — Тя бързо го настигна. Как бе разбрал кога да се обърне? Защо движенията му не бяха по-неуверени? Пристъпваше бавно, като все още прехвърляше по-голямата част от тежестта върху ръцете си, но изглеждаше решителен и уверен. Нараняванията забавяха движенията му, но не можеха да го спрат. Той не се предаваше: не гледаше на тях като на нещо, от което трябваше да се излекува, а като на нещо, което ще бъде победено. Щеше да се справи с тях, както той си знаеше и щеше да победи, защото нямаше да се примири с по-малко. Тя видя още от неговата решителност през следващите дни, докато се подлагаше усилено на физиотерапия. Терапевтът се опитваше да го възпре, но Стив настояваше сам да определя темпото. Преплуваше по няколко дължини, ориентирайки се по гласа на Джей, и не спираше да върви по лентовия механизъм. На третия ден от терапията се отказа окончателно от приспособлението за ходене и го замени с Джей. Усмивайки се, докато премяташе ръка през рамото ѝ, той обясни, че тя поне ще смекчи удара, ако падне.

Беше наддал бързо, след като извадиха тръбичката от гърлото му и сега възвръщаше силите си също толкова бързо. Струваше ѝ се, че долавя промяна в състоянието му с всеки изминал ден. Като се изключи превръзката върху очите му, изглеждаше почти нормално, но тя знаеше всеки белег под удобните дрехи, донесени от Франк. Ръцете му все още бяха розови от изгарянията, а опропастеният му глас никога нямаше да стане много по-мелодичен. Паметта му също не даваше никакви признаци, че ще се възстанови. Нямаше никакъв проблясък от спомен, нито знак, че разпознава нещо. Сякаш се бе родил, когато се бореше да излезе от безсъзнание и да откликне на нейния глас и нищо не бе съществувало преди това. Докато го наблюдаваше как тренира с тази негова ужасяваща непреклонност, тя

се улавяше, че мислено се надява никога да не възвърне паметта си и я обземаше чувство на вина. Сега бе толкова зависим от нея, а ако започнеше да си спомня, близостта между тях щеше да изчезне. Макар да се опитваше да се предпази от тази близост, тя ценеше всеки миг и искаше още. Беше хваната в капана на собствената си дилема и не намираше решение как да се освободи. Можеше да се предпази като си тръгне, или да грабне това, което би могла да получи, но не можеше да реши да направи което и да е от двете. Оставаше ѝ само да чака и да го наблюдава с нарастваща страст.

В деня, когато трябваше да свалят превръзката от очите му, той бе станал призори и кръстосваше неспокойно болничната стая. Джей беше дошла рано, чувствайки се толкова неспокойна, колкото и той, но си налагаше да седи на едно място. Най-сетне той включи телевизора и се заслуша внимателно в сутрешните новини, мръщейки вежди.

— Защо, по дяволите, този проклет доктор не побърза малко? — измърмори той.

Джей погледна часовника си.

— Твърде рано е. Дори не си закусил.

Той изруга тихичко и прокара пръсти през косата си. Тя все още бе по-къса, отколкото бе модерно, но достатъчно дълга, за да покрие белега, който разсичаше черепа му, беше тъмна и лъскава, непроменена от слънцето, започваща да образува леки къдрици. Той продължи да крачи напред-назад още малко, после спря до прозореца и започна да барабани с пръсти по перваза.

— Денят е слънчев, нали?

Джей погледна през прозореца към синьото небе.

— Да, и не е много студено, но според прогнозата в края на седмицата може да завали сняг.

— Коя дата сме днес?

— Двайсет и девети януари.

Пръстите му продължиха да барабанят по перваза.

— Къде отиваме?

Джей изпадна в недоумение.

— Отиваме?

— Когато ме изпишат. Къде отиваме?

Тя се стресна, сякаш я бяха зашлевили през лицето, проумявайки, че ще го изпишат след няколко часа, ако очите му бяха добре. Апартаментът, който Франк бе наел за нея, беше малък — само с една спалня — но не това я тревожеше. Ами ако Франк възнамеряваше да отведе Стив далеч от нея? Наистина веднъж бе споменал, че тя ще остане със Стив, докато си възвърне паметта, но не го бе повторил оттогава. Дали това все още беше неговият план? Ако беше така, къде смяташе да настани Стив?

— Нямам представа — отвърна тя тихо. — Може да искат да те изпратят някъде...

Гласът ѝ замлъкна отчаяно.

— Много лошо, ако го направят.

Той се обърна с гръб към прозореца и в движението му имаше нещо опасно, някаква хищническа грациозност и сила. Загледа се в силуета му, очертал се на светлия фон на прозореца и гърлото ѝ се сви. Беше много по-силен отколкото преди и това почти я плашеше, но същевременно всичко в него я вълнуваше. Обичаше го толкова много, че усещаше болка дълбоко в гърдите си и ставаше все по-лошо.

Сестрата донесе закуската и намигна на Джей.

— Забелязах, че сте дошли рано, затова поисках още един поднос. Няма да ви издам, ако и вие не ме издадете. — Тя внесе втората закуска, усмихвайки се, докато Джей ѝ благодареше.

— Днес е забележителен ден — подхвърли сестрата весело. — Да кажем, че това е предпразнична закуска.

Стив се засмя.

— Толкова ли бързате да се отървете от мен?

— Вие бяхте същински ангел. Ще ни липсва този ваш задник. Но както дошло, така и отишло.

Руменината бавно заля лицето му и сестрата се засмя от сърце, излизайки от стаята. Джей се кикотеше, докато развиваше приборите и подреждаше всички неща върху подноса, така както той бе свикнал да ги намира.

— Домъкни тук страхотния си задник и си изяж закуската — нареди тя, все още кикотейки се.

— Щом ти харесва, можеш добре да го разгледаш — подкани я той, като се обърна и повдигна ръце така, че тя наистина видя много

добре стегнатия му, мускулест задник. — Дори ще ти позволя да го пипнеш.

— Благодаря, но предпочитам да се нахраня. Не си ли гладен?

— Умирам от глад.

Хапнаха набързо и не след дълго той отново сновеше из малката стая, а безпокойството му я правеше да изглежда още по-малка. Нетърпението му беше като някаква осезаема сила, която напираше в него. Бе прекарал твърде много седмици, лежейки по гръб, напълно безпомощен и сляп, неспособен дори да се храни сам. Сега отново бе в състояние да се движи, а след няколко минути щеше да знае дали зрението му е възстановено. Лекарят беше сигурен, че операцията е успешна, но докато не махнеха превръзката и не прогледнеше наистина, Стив нямаше да си позволи да го повярва. Очакването и несигурността го измъчваха. Искаше да знае как изглежда Джей, искаше да може да свърже гласа с някакво лице. Ако никога не видеше нищо друго, би искал да види лицето ѝ, дори само за миг. Всяка клетка от неговото тяло я познаваше, можеше да долови присъствието ѝ, но въпреки че бе описала как изглежда, лицето ѝ трябваше да се запечати в съзнанието му. Тревогата за останалата част от изгубената му памет не го преследваше така упорито, както представата за Джей, която бе загубил, а най-болезнен бе фактът, че не можеше да си спомни лицето ѝ. Чувстваше се така, сякаш бе загубил част от себе си.

Когато чу вратата да се отваря, надигна глава като животно застанало нащрек и очният хирург се засмя.

— Почти бях готов да видя, че сте си свалили превръзката сам.

— Не исках да се кича с вашите лаври — промърмори Стив. Стоеше като вцепенен.

Джей също бе като прикована и стомахът ѝ се сви от напрежение, докато наблюдаваше как хирургът, сестрата и майор Лънинг влизат в стаята. Франк носеше чанта с името на местен универсален магазин и я остави върху леглото. И без да пита, Джей знаеше, че в нея има дрехи за Стив и беше смътно благодарна на Франк, че бе помислил за това, защото тя не беше.

— Седнете тук с гръб към прозореца — нареди хирургът, направлявайки Стив към един стол.

Когато той седна, лекарят извади ножици и преряза марлята и цитопласта върху слепоочията му и свали външната част на

превръзката, като внимаваше да не размести марлята върху очите, или да опъне кожата му.

— Наведете главата си леко назад — нареди той.

Ноктите на Джей се забиваха в дланите ѝ и болка пронизваше гърдите ѝ. За първи път виждаше лицето му без превръзка. Дори неголямата превръзка, която бе прикрепяла марлята върху очите, бе закривала слепоочията и веждите му, а също скулите и горната част на носа. Някога беше красив мъж, но вече не беше. Носът му не беше съвсем правилен, а горната му част бе по-издадена, отколкото преди експлозията. Скулите му изглеждаха по-изпъкнали. Общо взето лицето му изглеждаше по-ъгловато отколкото преди. Беше очевидно, че е било натрошено.

Бавно лекарят махна марлята от очите после ги проми с някакъв разтвор. Клепачите му изглеждаха ожулени, а очите — някак хлътнали.

— Дръпнете завесите — нареди лекарят тихо и сестрата стана, за да изпълни поръчката, затъмнявайки стаята. После той светна нощната лампа над леглото. — Добре, сега можете да отворите очи. Бавно. Оставете ги да свикнат със светлината. После премигнете няколко пъти, докато фокусирате.

Стив повдигна леко клепачи и премигна. После опита още веднъж.

— По дяволите, светлината е силна — каза той. После отвори широко очи, премигна няколко пъти, докато фокусира и обърна глава към Джей.

Тя замръзна на място и дъхът ѝ спря. Сякаш бе надникнала в очите на орел, срещайки свирепия поглед на звяр, на реец се във висините хищник. Това бяха очите на мъжа, когото обичаше до болка, и ужас смрази кръвта ѝ. Тя помнеше кадифени, шоколадовокафяви очи, а това бяха жълтеникавокафяви очи, блестящи като кехлибар. Очите на орел.

Това беше мъжът, когото обичаше, но тя не знаеше кой беше той, а кой не беше.

Определено не беше Стив Кросфийлд.

СЕДМА ГЛАВА

Сърцето замря в гърдите му. Джей. Това бе лицето, което отговаряше на името и на гласа, на нежното докосване и сладкия, неуловим аромат. Описанието ѝ бе точно и все пак никак не отговаряше на действителността. Истинската Джей — това беше тежка меднокестенява коса, очи с цвят на морски дълбини и широка уста с нежни, чувствени устни. Господи, какви устни! Алени и пълни, сочни като зряла слива. Бяха най-чувствените устни, които някога е виждал и при мисълта, че ги целува, че докосват тялото му, болка прониза слабините му. Тя стоеше като вцепенена, а лицето ѝ бе загубило цвета си, с изключение на дълбоките като езера очи и прекрасната ѝ, екзотична уста. Гледаше го като хипнотизирана, без да може да извърне очи.

— Как изглежда всичко? — попита хирургът. — Да виждате светли кръгове или неясни очертания?

Той не обърна внимание на лекаря и се изправи, като не откъсваше поглед от Джей нито за миг. Никога нямаше да се насити да я гледа. С четири крачки се озова до нея и очите ѝ се разшириха още повече на фона на съвсем бялото лице, когато вдигна втренчен поглед към него. Той се опита да улови нежно ръцете ѝ и да я изправи на крака, но нетърпение и вълнение напиреха неудържимо в него и той усети, че пръстите му се забиват в нежната ѝ плът. Джей трепереше в прегръдката му, ръцете ѝ стискаха здраво ризата, докато се облягаше на него, сякаш се боеше, че ще падне.

— Имаш добро чувство за ориентация — отбеляза Франк шеговито и Стив отдели главата си от нейната, но продължаваше да я притиска към себе си, а главата ѝ към рамото си. Тя все още трепереше силно.

— Мисля, че основните му функции също са наред — намеси се майор Лънинг, усмихвайки се, като наблюдаваше пациента си с огромно задоволство.

Не бяха изминали много седмици от времето, когато сериозно се съмняваше, че пациентът му ще живее. Да го гледа сега в това състояние беше почти чудо. Все още не беше възстановил изцяло силите си, нито имаше никакви признаци, че паметта му ще се възвърне. Но беше жив и на път да си върне доброто здраве.

— Виждам всичко отлично — съобщи на всички Стив с глас подрезгав от обикновено, докато оглеждаше болничната стая, която бе негов дом в продължение на много повече дни, отколкото искаше да си спомни. Дори тя изглеждаше добре. Беше си наложил мислено да си представи всичко, да си създаде чувство за пространствена ориентация, така че винаги да знае в коя част на стаята се намира и картината във въображението му беше изключително вярна. Цветовете обаче бяха странно шокиращи. Не си бе представял цветовете, само физическо присъствие.

Хирургът се изкашля леко.

— Господин Кросфийлд, бихте ли седнали за малко?

Стив пусна Джей и тя се отпусна разтреперана на най-близкия стол, стискайки толкова здраво дръжките, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Те грешаха! Той не беше Стив Кросфийлд! Шокът я бе накарал да занемее, но докато наблюдаваше как хирургът преглежда Стив — не, не Стив! — самообладанието ѝ се възвърна и тя отвори уста да обясни каква ужасна грешка са направили.

После Франк помръдна, накланяйки глава, за да наблюдава хирурга и движението привлече вниманието ѝ. Ледена студенина нахлу във вените ѝ, сковавайки отново мозъка ѝ, но все пак една мисъл се оформи в съзнанието ѝ: ако им каже, че е сгрешила, че този мъж не е бившият ѝ съпруг, нямаше да им бъде необходима повече. Щяха да го отведат някъде и тя нямаше да го види никога вече.

Започна да трепери конвулсивно. Тя го обичаше. Не знаеше кой е, но го обичаше и не можеше да се откаже от него. Трябваше да обмисли това изцяло, но точно сега не можеше. Имаше нужда да остане сама, далеч от наблюдаващите я погледи, за да може да се справи с шока от прозрението, че Стив... мили боже, Стив беше мъртъв! А този мъж на неговото място беше един непознат.

Тя стана толкова рязко, че столът се наклони назад на два крака, преди отново да падне с трясък напред. Пет изумени лица се обърнаха

към нея, докато тя се запромъква към вратата като затворник, който се опитва да избяга.

— Аз просто имам нужда от малко кафе — каза тя задъхано. Втурна се навън, без да обръща внимание на дрезгавия глас на Стив.

Той не беше Стив. Той не беше Стив! Тази проста истина я съсипваше, разтърсваше я до дъно.

Затича се надолу по коридора към салона за посетители и се стовари върху един от неудобните столове. Чувстваше се вцепенена и премръзнала и леко ѝ се гадеше.

Кой беше той? Дишайки дълбоко, тя се опитваше да разсъждава логично. Не беше Стив, следователно би трябвало да е американският агент, за когото Франк беше така загрижен. Това означаваше, че е дълбоко замесен в ситуацията — единственият човек в света, който знае какво се е случило, ако можеше да си възвърне паметта. Възможно ли е да е в опасност ако някой — вероятно човекът или хората, които бяха причинили експлозията, която за малко не го бе убила — знаеха, че е все още жив? Докато не си възвърнеш паметта, не беше в състояние да разпознае враговете си; най-добрата защита за него сега беше фалшивата му самоличност. Не можеше да го изложи на още опасности, нито можеше да се откаже от него.

Не беше правилно тя да се преструва, че той е някой, който не е. Като пазеше това в тайна, тя предаваше Франк, когото харесваше, но преди всичко предаваше Стив... по дяволите, мразеше да го нарича така, но как иначе да го нарече? Трябваше да продължи да мисли за него като за Стив. Предаваше го като го караше да живее живот, който не беше негов, като вероятно дори възпрепятстваше неговото пълно възстановяване. Никога нямаше да ѝ прости, когато разбере това, ако някога си възвърнеш паметта. Щеше да знае, че го е излъгала, че го е принудила да изживее една лъжа, поставяйки го на мястото на бившия си съпруг. Но не можеше да го изложи на опасност. Просто не можеше. Обичаше го твърде много. Без значение какво щеше да ѝ струва, тя трябваше да излъже, за да го предпази.

— Джей.

Беше неговият глас, грубият, дрезгав глас, който я преследваше нощем в най-сладките ѝ сънища. Като вцепенена тя обърна глава и го погледна, все още толкова шокирана, че не можеше да владее изражението си. Обичаше го. Да обича Стив с неговата жажда за

емоции, които тя не можеше да му даде, беше достатъчно ужасно. Какво бе направила като се остави да обикне този човек, чийто живот бе изтъкан от опасности? Бе прекрачила ръба на един емоционален връх и сега летеше безпрепятствено надолу, без да може да си помогне.

Той изпълваше рамката на вратата. Сега, когато знаеше, виждаше разликата. Беше малко по-висок от Стив, по-широкоплещест и с по-изпъкнал гръден кош, по-мускулест. Лицето му бе по-ъгловато, устните по-пълни. Трябваше да го разбере дори само по устните, чиято форма не беше променена от хирургическия скалпел. Някаква странна болка я изпълни при мисълта, че не знае как е изглеждал преди. Дали скулите му са били така високи и изпъкнали, очите му така хлътнали, носът му леко асиметричен? Сега лицето му бе смазано и грубо, но дали не е било променено до неузнаваемост?

— Какво не е наред, скъпа? — попита той тихо, изпречвайки се пред нея, вземайки ръцете ѝ в своите. Гъстите му, прави вежди се смръщиха, когато усети ледената студенина на пръстите ѝ.

Тя преглътна мъчително и ситни тръпки разтресоха тялото ѝ. Дори силно приведен, той беше на едно ниво с нея. Усещането за сила, за опасност, което витаеше около него беше завладяващо. То бе леко приглушено, докато очите му бяха превързани, но сега, когато несломимата му воля блещукаше в тези жълто-кафяви очи, тя усещаше цялата сила на характера му.

— Добре съм — успя да каже тя. — Просто всичко ме връхлетя толкова внезапно. Толкова се тревожих...

Той пусна пръстите ѝ и дланите му се плъзнаха нагоре по ръцете ѝ.

— Толкова много исках да те видя, че няхах време да се тревожа — прошепна той. Докосването на широките му длани затопли ръцете ѝ и тя усети топлината на бедрата му, когато се притисна в нея. — Каза ми за сините си очи, но не ми каза за устните си.

Той гледаше устата ѝ. Усети как те започнаха да треперят.

— Какво за устните ми?

— Колко са чувствени — прошепна и се наведе напред. Този път целувката му беше груба, търсеца, заставаща я да отстъпи пред яростната му атака. Тръпки на удоволствие преминаха по тялото ѝ, макар че в нея се надигна смътна тревога. Докато се възстановяваше и отчаяно се нуждаеше от нейната подкрепа, той бе умоляващ, молеше

за целувките и близостта на нейното докосване. Сега не молеше и тя разбра, че той се беше въздържал през цялото време. Желаше я и я преследваше не на шега, възнамерявайки да получи това, което иска. Той се изправи, стискайки я здраво и я накара да стане, без да отделя устните си от нейните. Целуна я с настойчивостта на мъж, който иска да отведе своята любима в леглото, спирайки да се владее, искайки повече. Джей увисна на раменете му, чувствайки се като замаяна от плътния допир на тялото му до нейното. Той раздвижи бедра, търсейки вътрешността на нейните и изстена дрезгаво, когато издутата му плът докосна топлата вдлъбнатина. Тя би изстенала също, ако не бе останала без дъх. Някакъв див, безразсъден огън бушуваше във вените ѝ, изкушавайки я да забрави всичко, тласкана от неудържимия импулс да задоволи желанието, което той бе разпалил.

Някакъв мъж и една жена влязоха в салона. Мъжът мина покрай тях като им хвърли само един поглед отстрани, но жената спря и се изчерви, преди да извърне очи и да ги отмине с бързи стъпки. Стив вдигна глава, отпускаяйки ръце, а устата му се изкриви в кисела усмивка.

— Мисля, че трябва да отидем вкъщи — каза той.

Отново я обзе паника. Вкъщи? Да не би да очаква да го заведе в едностайния апартамент, който използваше през последните два месеца? Или щяха да го отведат далеч от нея, за да продължи да се възстановява в някое непознато място?

Излязоха от салона и откриха Франк, който ги чакаше, търпеливо облегал на стената. Той се изправи и се усмихна, но когато погледна Джей, очите му бяха изпълнени със съчувствие.

— По-добре ли си сега?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Не знам. Кажете ми какво ще стане, после ще ви кажа как се чувствам.

Стив я прегърна през кръста.

— Не се притеснявай, скъпа. Няма да ме изпратят никъде без теб. Нали Франк? — попита той кротко, но в гласа му имаше железни нотки и жълто-кафявите му очи се присвиха.

Франк го погледна отново и каза шеговито:

— И през ум не ми е минавало. Нека влезем в стаята ти и ще поговорим.

Когато останаха отново насаме, Франк отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна навън, премигвайки срещу яркото зимно слънце.

— Първо трябва да оставиш хирурга да приключи с прегледа на очите ти — каза той и погледна отново към Стив. — Ще се нуждаеш от допълнителен преглед следващата седмица, но аз ще уредя това.

Стив направи нетърпелив жест, който Франк разбра отлично. Той повдигна ръце с протегнати напред длани, давайки му знак да почака.

— Ще стигна и до това. Искаме да си в безопасност, но и на наше разположение. Ако си съгласен, искаме да те изпратим на безопасно място в Колорадо.

Зави ѝ се свят и тя седна с рязко движение. Колорадо? Животът ѝ се бе преобърнал изцяло през изминалите два месеца, така че мисълта за такава драстична промяна не би трябвало да я изуми, но стана точно така. Как би могла да замине за Колорадо? После погледна Стив и разбра, че би отишла, където и да е, стига да може да е с него. В това имаше някаква ирония. Когато беше омъжена, най-важното нещо в живота ѝ беше да създаде нещо стабилно, върху което да изгради връзката си със Стив и бракът им не беше оцелял. Сега трябваше да се преструва, че този човек е Стив, но имаше желание да избяга от всичко и от всички, които познаваше, само за да бъде с него. Изпълни я горчива тъга, защото това ясно показваше, че никога не бе обичала истински истинския Стив Кросфийлд, въпреки че бе искала. Той я бе държал на разстояние, бе вървял сам по своя път и бе умрял сам, без някой някога да е бил наистина близък с него.

— Денвър? — предположи Стив.

— Не, най-близкият град е на четиридесет мили от хижата по суша и на петнадесет мили по въздуха. Това е тихо, спокойно местенце, където никой няма да ви притеснява.

— Много мило от ваша страна, момчета, да направите всичко това, само за да имате възможността да разговаряте с мен, когато си възвърна паметта — каза той провлечено, наблюдавайки Франк със студен поглед.

Франк се засмя, мислейки за това, че някои неща никога не се променят. Дори без паметта си той бе толкова проникателен, че вече бе сглобил част от пъзела.

— Защо не отидеш в апартамента и не започнеш да си събираш багажа? — предложи Франк на Джей, повдигайки въпросително вежди. — В случай че искаш да заминеш.

— Тя идва с мен — отсече Стив решително като скръсти ръце и се облегна на леглото, — или аз също няма да замина.

Тъй като се нуждаеше отчаяно да остане сама и да размисли, Джей каза „да“. Измъкна се от стаята, без да ги погледне, страхувайки се, че ще видят ужаса в очите ѝ.

Стив изгледа мълчаливо Франк, преди да изроптае.

— Казахте, че не съществува никаква опасност. Тогава защо е това безопасно място?

— Доколкото знаем не си в опасност.

— Виж, можеш да си спестиш лъжите — прекъсна го той. — Бил съм агент. Знам, че всичко това — той посочи наоколо с ръка, — не е било направено от правителството от добро сърце. Знам, че охраната не е тук за украса. Знам също, че не бихте правили разходи да ме укривате на безопасно място, освен ако нещо не ме заплашва, или ако не се нуждаете отчаяно от някаква информация, с която може би разполагам.

Франк изглеждаше заинтригуван.

— Как разбра, че има охрана?

— Чух ги — отвърна Стив кратко.

Ами сега? Франк погледна човека, който беше негов приятел повече от десет години и се запита каква част от истината да му каже. Не всичко, разбира се. Докато Той не пипнеше Пигот, този маскарад трябваше да продължи, тъй като беше най-добрата защита за Стив срещу други покушения. Той знаеше твърде много, за да оставят неговата сигурност на случайността, а за да бъде маскарадът убедителен, в него трябваше да участва и Джей. Франк знаеше, че Той не излага на риск агентите си, нито приятелите си, а този тук беше и двете.

— Прав си — каза Франк. — Ти си агент. Много добре обучен агент и ние смятаме, че информацията, с която си се сдобил при последната си задача е от съдбоносно значение.

— Защо е това безопасно място? — не се отказваше той.

— Защото този, който се опита да те изпрати на оня свят се покри и още не се е появил. Докато го пипнем, искаме да сме сигурни,

че си в безопасност.

Като внезапна светкавица яростта запали жълтите пламъчета в очите му.

— И сте въвлекли Джей в това?

Франк го наблюдаваше предпазливо, знаейки колко бързо можеше да се движи той.

— Пигот не знае, че има оцелял при експлозията. Просто не искаме да рискуваме.

Жълтите очи проблеснаха, щом чу да се споменава името на Пигот.

— Пигот. Как е малкото му име?

— Джефри.

Очите му отново проблеснаха и Франк следеше внимателно дали това име няма да събуди някой същински спомен. Но дори това да беше така, Стив не се издаде.

— Искам да видя досието му — каза той.

— Ще видя дали мога да взема разрешение.

— Но не очаквате, че ще го получите, нали? Сега аз представлявам заплаха за сигурността.

— Такива са правилата.

— Да. А сега ми кажи защо трябваше да въвличате Джей в играта. Тя не знае, че съм агент, нали?

— Не. Доведохме я тук, за да те идентифицира. Толкова е просто. А след като вече беше тук... ти реагираше толкова видимо на гласа ѝ, че лекарите решиха, че ако тя е тук, това ще ти помогне. И тя остана.

Това дотук беше истина. Франк просто се надяваше, че Стив няма да му зададе още въпроси. Каза му всичко, което можеше да му каже, без Той да му е дал разрешение.

Стив потриваше брадичката си, докато мислено подреждаше това, което Франк му беше казал. Ако бе усетил, че присъствието му застрашава Джей, той щеше да си тръгне в същия миг, но чувстваше, че Франк е искрен. Другият човек смяташе, че са достатъчно защитени. Решаващият фактор беше мисълта да живеят заедно с Джей в уединена хижа, само двамата. Щеше да получи още една възможност. Щеше отново да открие какво ѝ харесва и какво я ядосва. Щяха да започнат от начало. След като си възвърнеше цялата сила и издръжливост, щяха да лежат в леглото през студените, снежни утрини

и щяха да се любят, докато телата им плувнат в пот, дори когато въздухът е мразовит и тя щеше да го дари с цялата бурна и страстна любов, която долавяше в нея. Тя показваше на света една спокойна, въздържана фасада, но може би поради това, че преди не можеше да я види и беше принуден да разчита на другите си способности, той бе почувствал дълбочината на чувствата ѝ зад хладната сдържаност. Може да е бил достатъчно глупав, за да я остави да му се изплъзне преди, но нямаше да го допусне отново.

— Добре — въздъхна той бавно. — Значи отиваме в тази безопасна хижа. По какъв начин е обезопасена и с какви средства за комуникация разполага?

— Бронирани прозорци, подсилени стоманени врати. Хижата е изолирана, построена върху високопланинска ливада. До нея не стигат никакви пътища, ето защо ще имате на разположение един джип. Хижата разполага със собствен генератор, така че за нея няма данни в предприятията за комунални услуги. Свързани сте със сателитна чиния антена, която служи за комуникация и за развлечение, с компютър и апаратура за изпращане на радиосигнали.

Стив изглеждаше затворен в себе си, докато се концентрираше, разглеждайки ситуацията от всички възможни ъгли.

— Разполага ли с активни системи за защита или само с пасивни.

— Само пасивни.

— А защо няма термични или механични сензори?

— Най-напред, защото тази хижа е напълно безопасна, дори не фигурира никъде. Освен това наоколо има много диви животни и те постоянно ще задействат алармената система. Можем да инсталираме термични сензори в определен периметър и да програмираме системата така, че да задейства алармата само при мощен източник на топлина, но дори тогава една сърна например, би я задействала.

— Колко недостъпно е това място?

— До него води само една пътека, при това съм твърде учтив като я наричам пътека. Тя криволичи от хижата, през ливадата, надолу по склона, преди да стигне до черен път, а след още двадесет мили черният път стига до павиран второкласен път.

— Тогава един лазер от другата страна на пътеката ще ни държи нащрек за повечето посетители, като почти изключва задействането на

алармата от диви животни, тъй като обхваща само една тънка ивица от пътеката.

Франк се усмихна широко.

— Но ти знаеш, че един заек например, ще премине през светлинния лъч и ще задейства алармата. Добре, ще инсталирам лазерна алармена система. Визуална или звукова предпочиташ?

— Звукова, но тиха. Искам и преносимо сигнално устройство, което да нося с мен, когато излизаме от хижата.

— За човек с амнезия определено помниш доста неща — измърмори Франк и извади от вътрешния си джоб малко тефтерче, за да си запише.

— Помня също имената на всички държавни глави на почти всички страни в света — отвърна Стив. — Имах достатъчно време мислено да си играя със себе си, сглобявайки части от пъзела, като систематизирам нещата, които знам. Забравил съм всичко лично, но съм запазил в съзнанието си много от нещата, свързани с работата ми.

— Работата ти беше много важна за теб. Понякога се случва така: работата надделява до такава степен, че личният живот престава да съществува.

— На теб случвало ли ти се е?

— Веднъж, много отдавна. Не сега.

— Как си се замесил в това? Ти си от ФБР, а това със сигурност не е операция на Бюрото.

— Имаш право. Дърпаха конците от различни страни, но малко са тези, които могат да се справят с това.

— Много малко. Значи съм от ЦРУ?

Франк се усмихна.

— Не — каза той спокойно. — Не точно.

— Какво, по дяволите, означава „не точно“? Или съм от ЦРУ или не съм. Няма друга възможност.

— Работиш за едно от подразделенията на ЦРУ. Това е всичко, което мога да ти кажа, освен това, че си напълно легален. Щом си възвърнеш паметта, ще разбереш защо не мога да ти кажа повече.

— Добре. — Стив примирено сви рамене. Нямаше значение. Докато не си възвърнеш паметта, информацията нямаше да му е от полза.

Франк посочи чантата, която носеше със себе си.

— Донесъл съм ти дрехи за излизане, които да облечеш, но най-напред нека доведе хирурга, за да довърши прегледа. След това предполагам, ще те изпишат.

— Ще са ми нужни още дрехи, преди да заминем за Колорадо. Между другото, къде живея?

— Имаш апартамент в Мериленд. Наредил съм да опаковат дрехите ти и да ги донесат в самолета, но няма да ти станат, докато не качиш отново килограмите, които си загубил. Дотогава ще са ти нужни нови дрехи.

Стив се усмихна широко, внезапно развеселен.

— И двамата с Джей ще се нуждаем от нови дрехи. Снегът в Колорадо сигурно е толкова дълбок, че и жираф би затънал до шията.

Франк отметна назад глава и се разсмя.

Джей седеше върху леглото в тесния апартамент, който бе използвала през последните два месеца. Сърцето ѝ биеше силно и тръпки лазеха нагоре-надолу по гърба ѝ. Смисълът и усложненията на ситуацията я ужасяваха.

Сега знаеше какво я бе тревожело през първите два месеца, нещо, което преди не можеше да определи точно. Когато я доведоха тук и я помолиха да идентифицира мъжа в леглото, тя не бе в състояние категорично да потвърди, че той е Стив Кросфийлд. Тогава Франк бе казал, че Стив има кафяви очи и тя бе основала твърдението си върху това, защото Стив имаше тъмни, кадифени очи. Очите му бяха „криси“. Вероятно за всеки човек, както и в картоната с основните данни, кафявите очи са просто кафяви. Те не можеха да бъдат шоколадовокафяви, лешниковокафяви или хищнически жълто-кафяви. Но Франк е знаел, че човекът има кафяви очи.

Притисна слепоочията си и затвори очи. Франк със сигурност е знаел какви са очите на собствения му агент, както и че очите на Стив също са кафяви. Следователно Франк е знаел, че тя не може да основе твърдението си само върху цвета на очите и все пак я бе оставил да направи точно това. Сега тя проумя, че той просто я бе подвел да заяви, че този мъж е Стив Кросфийлд. Сигурно е знаел, че съществува поне наполовина вероятност този мъж да не е Стив, тогава защо го е направил?

Единственият отговор, който можеше да измисли и който я ужасяваше, бе, че Франк е знаел през цялото време, че този мъж е американският агент, а не Стив. Той беше взел самоличността на Стив и я беше дал на този мъж, придавайки на измислицата стойност, като бе накарал нея, бившата съпруга на Стив Кросфийлд да потвърди неговата самоличност, след това умело я бе насърчил да бди денонощно край леглото му, нещо, което би убедило всеки.

Значи Стив, истинският Стив беше мъртъв, а неговата самоличност бе предоставена на агента за... защита. Всичко си идваше на мястото. Пластичната операция, която да промени външността му, бинтованите ръце, които да попречат да бъдат взети отпечатъци. Дали бяха направили операция, за да променят и отпечатъците на пръстите му. Ужасна мисъл: дали нарочно не бяха увредили ларинкса му, за да променят гласа? Едва ли. Не можеше да повярва в това. Всички лекари се бяха борили толкова упорито за живота му, а Франк бе толкова неспокоен. Нищо чудно. Той вероятно беше негов приятел.

Дали амнезията беше действителна? Или той се преструваше, за да не е необходимо да си „спомня“ подробности от съвместния им живот? Амнезията е удобно извинение.

Трябваше да повярва, че амнезията е действителна, иначе щеше да полудее. Трябваше да повярва, че „Стив“ беше в същото неведение, както и тя, може би дори в още по-голямо. А и Франк беше сериозно разстроен, когато майор Лънинг им беше съобщил за амнезията.

Това я връщаше отново в началото. Ако кажеше на Франк, че знае, че Стив всъщност не е Стив, играта щеше да приключи и те нямаше да имат повече нужда от нея. Тя беше само параван, необходим, за да предостави неоспоримо доказателство, че човекът, който бе оцелял при експлозията беше Стив Кросфийлд.

Трябваше да се примири с измамата и да продължи да се преструва, че той е Стив, защото го обичаше. Беше се влюбила в него, преди дори да разбере как изглежда; бе обикнала непреклонната му воля, отказа му да се предаде пред болката, да спре да се бори. Харесваше ѝ как търпеливо понася периода на възстановяване и рехабилитация. Като се изключеше отчаянието, което го обземаше от време на време поради загубата на паметта, не бе позволил нищо да го сломи. Беше се влюбила в него, докато беше оголен до същността на характера си, без камуфлажните слоеве, добавени от обществото.

Не можеше да се откаже от него сега. Нито можеше да приеме, че е неин; беше така оплетена в мрежата на обстоятелствата, както и той. Той ѝ вярваше, а тя бе принудена да го лъже за нещо толкова важно като неговата самоличност. Познаваше го, но не знаеше нищо за неговия живот. Мили боже, ами ако беше женен?

Не, не е възможно. Каквато и игра да играеха, не биха казали на никоя жена, че е вдовица и не биха дали на мъжа ѝ друга самоличност. Не можеше да повярва, че Франк би сторил това. Но все пак бе възможно да има някоя жена в живота на Стив, някоя, която държи на него, въпреки че не са женени. Дали имаше жена, която го очакваше сега, плачейки, защото го няма толкова дълго и е изплашена до смърт, че няма да се върне никога вече?

Прилоша ѝ, чудеше се коя от двете злини да избере. И двете щяха да бъдат истинско мъчение. Можеше да му каже истината и да го загуби, като по всяка вероятност щеше да го изложи на опасност, или би могла да го излъже и да го защити. За първи път в живота си обичаше някого с цялото си същество, без остатък и чувствата ѝ я тласкаха към единствения възможен избор. Обичаше го и не би направила нищо друго, освен да го защити, независимо какво щеше да ѝ струва това.

Най-сетне стана и нахвърли дрехите как да е в куфарите, без да се тревожи, че ще се измачкат. Преди два месеца бе прекрачила зала с огледала и нямаше начин да разбере дали отраженията, които виждаше, бяха истински или умела имитация. Мислеше за шикозния си апартамент в Ню Йорк и колко много се бе притеснявала да не го загуби, когато бе останала без работа, а сега не можеше да проумее защо бе имал толкова голямо значение за нея. Животът ѝ се бе преобърнал изцяло и сега се въртеше около различна ос. Стив бе центърът на нейния живот, не някакъв си апартамент или работа, или сигурността, към която се бе стремяла толкова упорито. След толкова години борба захвърляше всичко, само за да бъде с него и не бе изпитала дори моментно съжаление или копнеж по този живот. Обичаше го. Стив и все пак, не Стив. Името му, но друг мъж. Който и да беше, какъвто и да беше, тя го обичаше.

Намери една кутия и нахвърли в нея някои лични вещи като книги и снимки, които бе донесла със себе си във Вашингтон. Отне ѝ по-малко от час да се приготви, за да замине завинаги.

Докато отиваше и се връщаше, оставяйки нещата в колата, тя се оглеждаше внимателно, питайки се дали някои от хората, които срещаше, тръгнали вероятно някъде по работа, действително я наблюдаваха. Може би ставаше параноична, но прекалено много неща ѝ се бяха случили, за да приеме каквото и да е за дадено, дори това, което изглеждаше обичайно. Същата тази сутрин бе погледнала в огнени, златисти очи и бе разбрала, че всичко е било лъжа. Завесата, през която бе гледала доверчиво света, се бе вдигнала, карайки я да застане нащрек.

Изведнъж изпита силна нужда да бъдат отново заедно; несигурността я караше да се нуждае отчаяно от него. Той вече не беше пациент, нуждаещ се от грижите и вниманието ѝ, а човек, който въпреки загубата на паметта си, щеше да крачи по-уверено от нея в света на променящата се реалност. Инстинктите и реакциите, които преди я озадачаваха, сега ставаха ясни, както и широтата на познанията му за световната политика. Беше загубил самоличността си, но познанията бяха останали.

Двамата с Франк се излежаваха в болничната стая, чакайки я търпеливо. Тя поздрави едва, вперила поглед в Стив. Сега беше облечен в сиво-кафяви панталони и бяла риза със запретнати ръкави. Въпреки че беше отслабнал, създаваше впечатление за сила. Раменете и гърдите му изопваха памучната риза. Със свалянето на превръзката се бе освободил от последната сянка на безпомощност. Изглежда я от глава до пети и присви очи с поглед, изпълнен с пламенно желание, старо колкото света. Беше като докосване, милващо тялото ѝ и тя почувства едновременно и топлина и вълнение.

Той се изправи бавно и грациозно и се приближи до нея. Собственически обви ръка около кръста ѝ.

— Бързо се справи. Сигурно не си опаковала много багаж.

— Не беше точно опаковане — обясни тя унило. — По-скоро хвърляне и натъпкване.

— Не беше необходимо да бързаш толкова. Нямахте да замина никъде без теб — каза той провлечено.

— Във всеки случай и двамата ще трябва да си купите нови дрехи — добави Франк. — Не бях помислил за това, но Стив отбеляза,

че и двамата нямате подходящи дрехи за зимата в Колорадо.

Джей погледна Франк, искрените му, спокойни очи и дружелюбното му лице. Той бе нейната опора през последните два месеца, разчистваше пътя пред нея, правейки всичко, което е по силите му, за да се чувства тя удобно, а през цялото време я беше лъгал. Въпреки че го знаеше, не можеше да повярва, че го е направил поради друга причина, освен да защити Стив и поради това му прощаваше напълно. Тя бе готова да направи същото — тогава как би могла да го упрекне за това?

— Няма смисъл да пазарим тук — каза Стив, — нито в Денвър. Ако отидем в някой голям град, ще трябва да купим това, което някой снабдител на универсален магазин счита, че е модно за зимния сезон. Ще спрем пред някой голям магазин, в някой малък град и ще купим това, което купуват местните жители, но не в града, който е най-близо до хижата. Може би в някой на стотици мили от нея.

Франк кимна одобрително на тази безпогрешна логика, както и на властните нотки в дрезгавия глас на Стив. Той вземаше нещата в свои ръце, но и без това не бяха очаквали друго; амнезията не променяше основните черти на характера, а Стив беше експерт в тези неща. Знаеше какво трябва да се направи и как да бъде направено.

Джей не показва, че е изненадана от тези предпазни мерки. Дълбоките ѝ сини очи бяха спокойни. След като веднъж бе взела решение, тя беше готова за всичко, което можеше да се случи.

— Ще ни трябва ли някакво оръжие — попита тя. — Все пак ще бъдем доста изолирани.

Като всеки градски жител и тя ненавиждаше оръжията и насилието, но мисълта да живее уединено в планината поставяше нещата в различна светлина. Понякога да се носи оръжие беше разумно.

Стив я погледна и я прегърна по-силно. Той вече беше обсъдил въпроса с Франк.

— Няма да е лошо да вземем една пушка.

— Ще трябва да ми покажеш как се стреля. Никога не съм боравила с пушка.

Франк погледна колко е часът.

— Ще се обадя и ще тръгнем. Докато стигнем до летището, самолетът ще е готов.

— Кое летище ще използваме?

— Националното. Ще летим до Колорадо Спрингс, а останалия път ще изминем с кола.

Доволен от начина, по който се развиваха нещата, Франк отиде да проведе разговора си. Всъщност трябваше да проведе два разговора: единият — с летището, за да подготвят самолета, а другият с Него, за да му съобщи последните новини.

ОСМА ГЛАВА

След неколkokратно отлагане самолетът излетя от националното летище във Вашингтон в ранния следобед, когато слънцето вече се открояваше ниско над хоризонта на фона на сивото зимно небе. Нямаше начин да стигнат до хижата тази вечер, така че Франк беше уредил да пренощуват в Колорадо Спрингс. Джей седеше до прозореца и гледаше надолу към еднообразния пейзаж с невиждащ поглед и напрегнато лице. Имаше усещането, че прекрачва от един живот в друг, без да има мост, по който да се върне. Не беше казала дори на семейството си къде отива; макар да не бяха здраво свързани, обикновено знаеха къде се намира всеки от тях. Не беше се срещнала с никого по Коледа, защото бе останала в болницата със Стив и сега сякаш някаква нишка се бе скъсала.

Стив седеше до нея, протегнал дългите си крака, излегнат в удобната седалка и жадно попиваше информацията от няколко нови списания. Беше изцяло погълнат, сякаш беше зажаднял за четене. Изведнъж изсумтя и захвърли списанието.

— Бях забравил колко тенденциозно могат да бъдат представени новините — измърмори той, после се засмя на собствените си думи. — Както всичко останало.

Раздразнението в гласа му я изтръгна от унеса и тя се разсмя. Усмивайки се, той извърна глава, за да я погледне и разтри очите си, за да фокусира.

— Ако зрението ми не се оправи, може би ще са ми нужни очила за четене.

— Имаш ли проблеми с очите? — попита тя загрижено. Откакто напуснаха болницата носеше очила, но ги бе свалил, щом се качиха в самолета.

— Уморени са, а и светлината е твърде силна. Трудно ми е да фокусирам предметите отблизо, но лекарят ми каза, че това може да изчезне до няколко дни.

— Може?

— Има петдесет процента вероятност, че ще се нуждая от очила за четене. — Той протегна ръка и погали с палец дланта ѝ. — Ще продължаваш ли още да ме обичаш, ако ми се наложи да нося очила?

Дъхът ѝ спря и тя извърна очи. Настъпи тягостна тишина. После той стисна ръката ѝ и прошепна с дрезгав глас:

— Добре, няма да настоявам. Не сега. Ще имаме време да изгладим нещата между нас.

Значи възнамеряваше да я притисне по-късно, когато останеха сами в хижата. Запита се какво точно иска от нея: емоционално обвързване или само физическо удоволствие. Все пак бяха изминали най-малко два месеца откакто е бил с жена. После се запита, коя е била последната, с която е спал и я жегна ревност, примесена с болка. Дали тя означаваше нещо за него? Дали го очакваше и плачеше, докато заспи, защото не се обажда?

Прекараха нощта в хотел в Колорадо Спрингс. Джей бе изненадана, че вместо да е покрита с няколко педи сняг, земята бе само леко заскрежена, но от мрачното небе се спускаха бавно леки снежинки с обещание за повече сняг на сутринта. Студът проникваше през плата на палтото и тя потрепери, вдигайки яката си. С радост щеше да си купи нещо по-подходящо.

Стив беше уморен от този първи ден извън болницата, тя — също. Денят беше тежък и за двамата. Тя се отпусна напреки върху леглото в стаята си и се унесе в дрямка, докато Франк отиде да купи хамбургери. Вечеряха в стаята на Франк и тя помоли да я извинят веднага след това. Всичко, което искаше, бе да се отпусне и да събере мислите си. С тази цел си взе един продължителен горещ душ, оставяйки водата да отмие умората от тялото ѝ, но все още ѝ беше трудно да подреди мислите си. Рискът, който поемаше я плашеше и все пак знаеше, че не може да се върне. Не можеше — и нямаше да го направи.

Завърза здраво колана на халата си и отвори вратата на банята. Замръзна на място. Стив се беше излегнал върху леглото ѝ с ръце на тила, вперил поглед в телевизора. Екранът светеше, но звукът бе изключен. Тя погледна към него, после към вратата на стаята си и свъси вежди в недоумение.

— Мислех, че съм заключила.

— Така е, но аз я отворих с джобно ножче.

Тя остана на мястото си.

— Една малка подробност, която си си припомнил.

Той я погледна, после спусна крака на пода и седна.

— Не, не си го припомних. Просто знаех как да го направя.

Изглеждаше силен и опасен, по смазаното му лице бе изписана решителност, присвитите му очи блестяха; вероятно бе способен на неща, които щяха да я накарат да сънува кошмари, но тя не се страхуваше от него. Обичаше го твърде много. Обичаше го от мига, в който бе докоснала ръката му и бе усетила горящата в него жажда за живот. Сърцето ѝ заби лудо, когато той се изправи и измина няколкото крачки, които ги деляха. Сега беше толкова близо, че трябваше да погледне нагоре, за да види лицето му; усещаше топлината, която излъчваше тялото му, вдишваше топлия, мускусен, мъжки аромат на кожата му.

Той долепи дланта си до страната ѝ и нежно погали с палец тъмните кръгове, които умората бе изрисувала под очите ѝ, и които подчертаваха още повече синия им цвят. Беше бледа и напрегната, тялото ѝ трепереше. Беше се грижила за него в продължение на месеци, прекарвайки ден след ден край леглото му, вдъхвайки му желание за живот, като постепенно го изтръгваше от тъмнината. Бе изпълнила живота му до такава степен, че дори шокът от амнезията бе избледнял. Беше преминала с него през ада. Сега напрежението си казваше думата и той беше по-силният. Стив усещаше напрежението в нея, вибриращо като струна, изопната до скъсване. Обви едната си ръка около кръста ѝ и я притегли напред, докато тялото ѝ се облегна на неговото, а другата зарови в тежките ѝ кестеняви коси, притискайки главата ѝ към рамото си.

— Не мисля, че идеята е добра — прошепна тя приглушено, заровила глава в ризата му.

— Чувствам, че идеята е страхотна — измърмори той. Напрежението във всеки мускул на тялото му се усилваше, възбудата му нарастваше. Господи, как я желаше. Ръцете му се плъзнаха по стройното ѝ тяло.

— Джей — прошепна той дрезгаво и наклони главата си към нейната.

При допира на горещите му, жадно търсещи устни ѝ се зави свят. Когато езикът му докосна нейния, тя затаи дъх от удоволствие, толкова

силно, че беше почти непоносимо. Протегна ръце към врата му и увисна на него, защото краката ѝ се подкосиха. Почти не обърна внимание на това, защото той се завъртя, като продължаваше да я държи в прегръдката си и я застави да отстъпи назад, докато леглото опря в краката ѝ. Тя загуби равновесие, но ръцете му я придържаха, докато падаше назад, а после усети мускулестото му тяло върху своето.

Беше забравила какво е да усеща тежестта на мъжко тяло и задиша учестено, щом внезапната възбуда се разля по вените ѝ. Широките му рамене притискаха гърдите ѝ, а бедрата му обуздаваха непрестанното движение на краката ѝ. Целуваше я отново и отново, като едва ѝ позволяваше да си поеме въздух, преди отново да спре дъха ѝ с уста. Трескаво разпалваха взаимно желанието си, жадуващи повече. Той започна да дърпа колана на халата ѝ, докато възелът се развърза и дрехата се разтвори, разкривайки прозрачната материя на нощницата ѝ. Издаде дрезгав стон на раздразнение при вида на тази допълнителна преграда, но в този миг беше твърде нетърпелив, за да се занимава с нея. Взе в шепа гърдата ѝ, стискайки нежната плът. Тя изстена тихо, без да може да отдели устни от неговите.

— Не можем — извика тя, разкъсвана от отчаяние и желание.

— По дяволите това „не можем“ — изкрещя грубо той, като взе ръката ѝ и я насочи надолу, където плътта изопваше панталона му. Пръстите ѝ подскочиха при допира, после болезнен спазъм премина по бледото ѝ лице и ръката ѝ неволно се забави, измервайки възбудата му. Той затаи дъх.

— Джей, скъпа, не ме спирай сега!

Беше изумена от това колко бързо бе пламнало желанието между тях; една целувка и се бяха свлекли върху леглото. Устните ѝ потръпваха, докато го гледаше втренчено. Дори не знаеше името му. Сълзите запариха в очите ѝ и тя премигна, за да ги спре.

Той въздъхна тежко при вида на блестящите сълзи, които напиреха в очите ѝ, и я целуна отново с необузdana страст.

— Не плачи! Знам, че е прибързано, но всичко ще се оправи. Ще се оженим веднага щом можем и този път бракът ни ще успее.

Смутена, тя с мъка преглътна и едва успя да изрече:

— Да се оженим? Това сериозно ли е?

— Колкото сърдечен удар, скъпа — каза той и се усмихна дяволито.

Сълзите отново запариха в очите ѝ и тя отново направи опит да ги спре. Обзе я мъка. Не желаше нищо друго така силно, както да се омъжи за него, но не можеше. Това означаваше да се омъжи за него под чужда самоличност, преструвайки се, че той е някой, който не е. Такъв брак вероятно дори няма да е законен.

— Не можем — прошепна тя и една сълза се търкулна от крайчеца на окото ѝ, преди да може да я спре.

Той изтри влажната следа от слепоочието ѝ с палеца си.

— Защо да не можем? — попита той невъздържано, но нежно. — Правилни сме го и преди. Този път ще се справим по-добре, с опита, който имаме.

— Ами ако си се оженил отново? — сподавено изхлипа тя, като трескаво измисляше извинения. — Дори да не си, ако има друга? Не бихме могли да знаем, преди да си възвърнеш паметта.

Той застина надвесен над нея, после с въздишка се претърколи и легна по гръб, загледан в тавана. Изруга с англосаксонско красноречие, което беше още по-ужасно поради студенината в гласа му.

— Добре — процеди той най-после. — Франк ще провери. По дяволите, Джей, той вече е проверил. Нали затова е било необходимо да доведат теб, за да ме идентифицираш?

Твърде късно забеляза капана и разбра също така, че той няма да се откаже; с обичайната си решителност премазваше като валяк всички препятствия по пътя си.

— Все пак е възможно да имаш някоя, която те обича и те чака.

— Не мога да обещавам, че не е така — каза той, като обърна глава да я погледне със златистожълтите си очи на хищник. — Но това не е законова пречка. Няма да ти позволя да си отидеш, защото някаква непозната някъде може да е влюбена в мен.

— Докато не си възвърнеш паметта, не можеш да знаеш, че не си влюбен в никоя друга.

— Знам — отсече той, като се облегна на лакътя си и се надвеси над нея. — Непрекъснато измисляш извинения, но действителната причина е, че се страхуваш от мен, нали? Защо? По дяволите, знам, че ме обичаш, тогава какъв е проблемът?

Беше толкова самонадеяно уверен в нейните чувства, че тя пламна, но само за миг. Беше вярно. Беше го показала по хиляди начини. Разтреперана тя призна:

— Наистина те обичам. — Нямахте да спечели нищо, ако го отрече и в това, че го изрече на глас имаше и болка и наслада.

На лицето му се изписа нежност и той постави свободната си ръка върху гърдите ѝ, докосвайки ги нежно.

— Тогава защо да не се оженим?

Беше ѝ трудно да събере мислите си, докато дланта му изгаряше плътта ѝ през тънката памучна нощница. Тялото ѝ пламна отново. Желаше го толкова силно, колкото и той, и да се отрече от него беше най-трудното нещо, което някога е правила, но нямаше избор. Докато не си възвърнеше паметта, тя беше в преддверието на ада. Не можеше да се възползва и да се ожени за него под чужда самоличност.

— Е? — попита той нетърпеливо.

— Обичам те — повтори тя. Устните ѝ трепереха. — Попитай ме отново, когато паметта ти се възвърне и ще кажа „да“. Докато и двамата не се уверим, че това е, което искаш, аз просто не мога.

Лицето му придоби сериозно изражение.

— По дяволите, Джей, аз знам какво искам.

— Събраха ни обстоятелствата. Не знам какви ще бъдем при нормални условия. Ти не си човека, за когото бях омъжена. — Колко вярно беше това! — И аз не съм същата жена. Нужно ни е време. Когато паметта ти се върне...

— Това не е сигурно — прекъсна я той с дрезгав от безсилие глас. — Ами ако паметта ми не се върне? Ако мозъкът ми е увреден завинаги? Тогава? Ще продължаваш ли да казваш „не“ догодина по същото време? А след пет години?

— Не мисля, че мозъкът ти е увреден — каза тя разтреперана. — Ти възстанови говора и двигателните си функции прекалено бързо.

— По дяволите, не в това е въпросът! — Беше вбесен. Преди да успее да помръдне, той се претърколи върху нея и прикова ръцете ѝ към леглото. Беше толкова близо, че можеше да види жълтите точки в ирисите му, извитите му черни мигли и един малък белег в лявата му вежда, който не беше забелязала досега. Той си пое дълбоко въздух и бавно се отпусна. Гневът му стихваше, докато се притискаше към женственото ѝ тяло позволявайки ѝ да усети възбудата му.

— Няма да чакам вечно — предупреди я кротко. — Ще те имам. Ако не сега, по-късно.

След това се претърколи и изчезна, движейки се с особена безшумна грациозност, която бе станала още по-явна, откакто свалиха превръзката от очите му. Тя се долавяше и преди в невероятния начин, по който контролираше движенията си, но сега беше поразителна. Той не просто се движеше, той се носеше леко със силните си, гъвкави мускули. Джей остана да лежи притихнала върху леглото, с тяло горящо от безсилие и от нестихващото усещане за допира с неговото, приковала поглед във вратата, която бе затворил след себе си.

Кой беше той? Заля я вълна от страх, страх за него. Той беше агент очевидно, но не обикновен агент. Бил е обучаван дълго и беше важен дотолкова, че правителството бе готово да похарчи цяло състояние, за да го защити, както и да подготви тази сложна игра с нея като нищо неподозираща съучастничка. Ако не бяха очите му, бе възможно никога да не се усъмни. Щом беше толкова важен за своето правителство, логиката ѝ подсказваше, че бе поне също толкова важен и за враговете си. Всичко беше пропорционално: каквито и усилия да бяха положили, за да го защитят, враговете му щяха да положат същите усилия, за да го открият и унищожат.

С разкриването на всяка негова нова страна, залогът ставаше все по-голям. Вече знаеше, че може да прониква тайно навсякъде. Беше научила някои професионални термини в Бетесда; как бе чула да го наричат? Леко влизане? Не, деликатно влизане. Влизането с груба сила означаваше въоръжено нападение. Вероятно ключалката на вратата в мотела не беше възможно най-надеждния модел, но тя знаеше, че отварянето ѝ с джобно ножче не беше по възможностите на един обикновен гражданин. Опитен крадец обаче не би се затруднил, нито един опитен агент.

А и начинът, по който се движеше. Движенията му бяха премерени и грациозни като на танцьор, само че в движенията на танцьора има поезия, а тези на Стив предизвикваха усещане за мълчаливо прокрадваща се опасност.

Ами интелекта му. Не му се изплъзваше нито една подробност. Беше обучен да забелязва и да използва всичко. Франк вече се съобразяваше с него — още един знак колко бе важен за тях. При това

беше в опасност. Вероятно не непосредствена, но тя знаеше, че такава опасност съществува и го дебне.

Телефонът извъня в два часа посред нощ в стаята на Франк и той изруга сънено, търсейки пипнешком слушалката. Беше нещо като вроден навик да не светва лампата, за да не даде знак, че е буден, в случай че го следят. Не беше необходимо да пита кой е, защото само един човек знаеше къде са.

— Да — каза той и се прозя.

— Пигот се появи — каза Той. — В Източен Берлин. Не можахме да се доберем до него навреме, но разбрахме, че е научил, че има един оцелял при експлозията и е разпитвал за него.

— Разкрили ли са прикритието?

— Щом Пигот е разпитвал, явно има известни съмнения. Трябва да сте сигурни, че сте прикрили добре следите си. Не искам никой, освен нас двамата да разбере къде са. Как е той?

— По-добре отколкото щях да съм аз, ако това бе първият ми ден извън болницата за последните два месеца. По-силен е, отколкото очаквах. Още нещо: аз самият не бих повярвал, но ми се струва, че той се влюбва в нея. Не само защото беше зависим от нея, мисля, че е наистина сериозно.

— Мили боже — каза Той учудено. Засмя се. — Е, може да се случи на всеки. Разполагам с последните данни от медицинските му изследвания. Увреждането на мозъка, ако изобщо има такова, е незначително. Той е истинско чудо, най-вече скоростта, с която се възстановява. Би трябвало да си възвърне паметта, но ще е необходимо нещо, което да я задейства. Може би ще се наложи да споменем семейството му или да го заведем в къщи, но не преди да сме открили Пигот. Дотогава остава скрит.

— Значи щом открием Пигот, ще кажем на него и на Джей как стоят нещата.

Той въздъхна. Звучеше уморено.

— Надявам се, че дотогава ще си е възвърнал паметта. По дяволите трябва да разберем какво се е случило там и какво е открил той. Но с паметта си или без нея, той трябва да остане там. Докато заловим Пигот, трябва да бъде Стив Кросфийлд.

Стив се събуди рано и остана да лежи в леглото, усещайки тягостната умора в тялото си, както и сексуалната възбуда, която го измъчваше от няколко седмици. Беше положил усилия, но дори безпощадните физически упражнения, на които се подлагаше не бяха възстановили силите му до такава степен, до каквато би искал. Вчерашният ден го бе изтощил. Той се усмихна горчиво, мислейки си, че вероятно бе добре, че Джей го бе отблъснала, защото имаше голяма вероятност да се провали. По дяволите!

Не възнамеряваше да позволи на отказа ѝ да застане на пътя му, но липсата на сила беше нещо друго. Трябваше отново да влезе във форма. Не беше просто недоволен от липсата на енергия и от предела на физическите си възможности. Испитваше някакво тревожно усещане, че трябва да бъде в отлична форма, в случай че... какво? Не знаеше какво очакваше да се случи, но се чувстваше неспокоен. Ако нещо се случеше, трябваше да е във форма, за да защити Джей и да се справи със ситуацията.

След като стана от леглото, най-напред взе пистолета от масата до леглото и го постави на пода, където лесно можеше да го стигне. После се свлече на земята и започна да прави лицеви опори като броеше на ум. Тридесет беше границата на възможностите му. Дишайки тежко, той се претърколи по гръб и се залови с крака за леглото, поставил ръце на тила и започна да прави коремни преси. Усещаше пулсираща болка по пресните шевове на корема си, когато ги изопваше и пот изби по веждите му. Наложиха се да спре на седемнадесет. Изруга възмутено и погледна тялото си. Беше в плачевна форма. Преди можеше да направи сто лицеви опори и сто коремни преси, без дори да се задъха.

Застина в очакване половинчатият спомен да се оформи напълно, въображаемата врата да се отвори, но нищо не се случи. Само за миг зърна живота си такъв, какъвто е бил преди, после вратата отново се затвори. Лекарят му беше казал да не се напруга да я отвори, но тази тежкоподвижна врата не му даваше покой. Имаше нещо, което трябваше да знае и гневът му нарастваше, защото не можеше да мине отвъд тази преграда.

Изведнъж дочу стъпки отвън и се претърколи, сграбчвайки пистолета. Проснат по корем върху килима, насочи пистолета към вратата и зачака. Стъпките спряха и един сърдит глас каза:

— Хайде, Джун! Трябва да тръгнем рано, а ти загуби достатъчно време.

— Да не би градът да изчезне, ако пристигнем там в четири вместо в три? — отвърна един също толкова сърдит женски глас.

Стив въздъхна и се изправи на крака, вперил поглед в пистолета в ръката си. Прилепваше към дланта му, сякаш бе роден с него в ръка. Беше автоматичен браунинг, голям калибър, зареден с куршуми с кух връх, които правят огромна дупка при влизане и още по-голяма при излизане. Франк му го беше дал в болницата, докато чакаха Джей да се върне и му беше казал да го носи в себе си за всеки случай. Когато бе протегнал ръка да го вземе, сякаш част от него си бе дошла на мястото. Не бе разбрал колко необичайно е да не е въоръжен, докато пистолетът не се озова в ръката му. Начинът, по който реагира току-що говореше много за живота, който е водил; за него бе вроден инстинкт да постави пистолета на достъпно място, дори докато тренираше, както и да вземе приближаващите се стъпки за възможна опасност. Може би Джей е постъпила разумно като се е развела с него. Може би не ѝ правеше добро, като се опитваше да нахлуе обратно в живота ѝ, имайки предвид опасностите на своя.

Пистолетът в ръката му беше едно изящно парче желязо, но не можеше да се сравни с усещането, което предизвикваше тялото ѝ. Ако трябваше да избира между Джей и работата си, работата му току-що бе загубила. Постъпил е ужасно глупаво първият път, но нямаше да пропилее втория си шанс. За когото и да работеше трябваше само да го назначи отново, да го вкара отново в играта, или щеше да се откаже изцяло. Повече никакви тайни срещи, никакви наемни убийци по петите му. По дяволите, беше време да се задоми и да остави младоците да опитат късмета си. Беше на трийсет и седем, отдавна бе преминал възрастта, на която повечето мъже имаха жени и деца.

Нямаше обаче да му каже това, преди да си възвърне паметта — мислеше той дръзко, докато си вземаше душ. Дотогава не можеше да си позволи да вярва изцяло на никой друг, освен Джей.

Купиха си ботуши, чорапи и плътно бельо от Колорадо Спрингс, дънки и меки вълнени ризи от друг град, шапки и кожени палта от друг. Джей си купи плътно, пухкаво яке с качулка и куп дълги, вълнени рокли. Франк бе осигурил два джипа с гуми за сняг, така че се движеха бързо, въпреки че колкото по на запад отиваха, снегът ставаше все по-дълбок.

Франк караше джипа пред тях, а Стив и Джей го следваха. Джей никога преди не бе шофирала в толкова дълбок сняг, затова остави това на Стив. Отначало се притесняваше за краката му, но той изглежда нямаше никакви затруднения със съединителя и спирачките, ето защо след малко тя спря да се тревожи и насочи вниманието си към великолепната природа, докато се движеха на запад по шосе № 24. Небето, което беше ясно, постепенно стана оловносиво и започнаха да прехвъркват снежинки. Времето не се влоши повече и те продължиха да се движат бързо, дори след като излязоха на магистралата. После продължиха по един второкласен път с много по-малко движение, но много повече сняг, което наложи да намалят скоростта. След това Франк пое по един черен път, който криволичеше в продължение, както й се стори, на цели часове и най-накрая той отново отби. Джей не виждаше нито ясно очертан път, нито пътека, просто изкачваха планината, минавайки през най-безлюдните места.

— Чудя се дали знае къде отива — измърмори тя и се вкопчи в седалката, тъй като джипът подскочи.

— Знае. Франк е отличен агент — отвърна Стив разсеяно, като въртеше волана, за да изкачи един изключително стръмен участък. Щом стигнаха върха, се отзоваха сред нещо, което приличаше на обширна високопланинска ливада, която се простираше и спускаше надолу в продължение на няколко мили. Караха успоредно на редицата от дървета, докато ливадата изведнъж свърши и после се спуснаха надолу по стръмния склон на планината. След това започнаха да изкачват друга планина по тесен път, който едва побираше джиповете. От едната страна имаше скали, а от другата — безкрайна шир. После преваляха и тази планина и достигнаха до друга хълмиста ливада. Стив присви очи и впери поглед в редицата от дървета вляво, докато слънцето потъваше зад западните възвишения.

— Това трябва да е хижата.

— Къде? — попита Джей, надигайки се любопитно. Самата мисъл да излезе от джипа и да протегне краката си, беше цяло блаженство.

— Сред боровата горичка, вляво.

Тогава я зърна и въздъхна облекчено. Беше най-обикновена хижа, но приветлива като луксозен хотел. Беше закътана сред дърветата и се виждаше само предната ѝ част. Тъй като беше построена на самия склон, предната част бе по-висока от задната; шест дървени стъпала водеха към верандата, която я опасваше цяла. Отзад имаше навес за джиповете, а на около тридесет метра имаше една барака.

Паркираха джиповете под навеса и излязоха сковано навън, протягайки се, за да раздвижат схванатите си мускули. Въздухът беше толкова студен и мразовит, че дишането бе почти болезнено, но залязващото слънце обагреше заскрежените върхове и хребети в различни нюанси на червено, златисто и виолетово и Джей остана прикована в захлас, докато Стив не я побутна да се раздвижи.

Наложи се да се върнат няколко пъти, докато пренесат всичко; после Франк заведе Стив в бараката, за да му покаже как работи генератора. Очевидно някой вече беше идвал тук, за да го включи, защото лампите светеха и хладилникът бръмчеше тихо. Джей провери малкото килерче и хладилника и откри, че са пълни догоре с консерви и замразено месо.

Тя се зае да обиколи набързо хижата. До кухнята имаше мокро помещение с модерна перална машина и сушилня. Нямаше отделна трапезария, а само една кръгла дървена маса с четири стола в единия край на кухнята. Всекидневната беше обзаведена удобно с тежки мебели, с тапицерия от кафяво кадифе. Дървеният под бе покрит с килим в кафяво и синьо, а едната стена бе почти изцяло заета от огромна каменна камина. Имаше две еднакви по големина спални, свързани с единствената баня. Джей прикова поглед в междинната врата и сърцето ѝ заби по-бързо при мисълта, че ще използват обща баня. Беше ѝ позната интимността, която създаваха мокрите хавлии, висящи една до друга, смесените тоалетни принадлежности, общата паста за зъби. Косъмчетата от бръсненето щяха да са в мивката, самобръсначката му — отстрани. Малките подробности от съвместния

живот бяха поне толкова възбуждащи, колкото физическата близост, преплитащи живота им във всеки миг от деня.

Задната врата се затръшна и Стив извика:

— Къде си? — гласът му беше още по-дрезгав от обикновено поради студения въздух.

— Разглеждам — отвърна тя, като излезе от банята и се запъти към спалнята. — Имаш ли нещо против аз да взема предната спалня? Тя е с най-хубав изглед.

Дърветата за огъня бяха вече сложени в камината. Той се наведе и драсна с клечка по каменната плоча, после я поднесе към хартията и подпалките под пъновете, без да ѝ отговори, после се изправи.

— Нека ги погледна.

Леко изненадана Джей отстъпи встрани и го пусна да влезе. Той разгледа внимателно бравите и разположението на прозорците, отвори дрешника и надникна вътре, после прекрачи прага на междинната баня.

— Свързва двете стаи — отбеляза тя.

Той измърмори нещо и отвори вратата на другата спалня. Прозорците и в двете стаи бяха разположени на страничните стени, но тъй като задната част на хижата беше по-ниска отколкото предната, прозорците във втората спалня бяха по-лесно достъпни отвън.

— Добре — каза той, проверявайки как се затварят и тези прозорци. — Но искам да е ясно, че ако чуеш нещо през нощта, ще ме събудиш, нали?

— Да — отвърна Джей със свито гърло.

Всичко това му беше втора природа. Сигурно мислеше, че има някаква опасност, независимо от всички предпазни мерки, които беше взел Франк. Беше ѝ се искало да мисли, че тук ще са в безопасност, но може би не бяха. Най-добре беше да не спори с него.

Той я погледна и чертите на строгото му лице малко поомекнаха.

— Извинявай, може би реагирам прекалено остро на една необичайна ситуация. Не исках да те плаша. — И тъй като напрежението не изчезна от погледа ѝ, той отиде до нея и взе лицето ѝ в дланите си, после я целуна. Нейните невероятни, пълни и сочни устни се разтвориха и езикът му леко докосна нейния. Джей постави ръце на раменете му и се наслади на топлия допир на тялото му. Хижата не беше леденостудена, но съвсем не беше топла.

Притисна я за малко към себе си, после неохотно я освободи от прегръдката си.

— Хайде да видим какво има за ядене тук. Ако веднага не хапна нещо ще се строполя.

Тя разбра, че не преувеличава. Долови леко потреперване на мускулите му, знак за огромното натоварване, на което бе подложил тялото си през този ден. Тя небрежно постави ръката си на кръста му, докато отиваха обратно към всекидневната.

— Вече проверих какво има за ядене. Можем да похапнем всичко, което искаме, стига да желаем обикновени неща. Ако искаш омари или трюфели нямаш късмет.

— Ще хапна малко супа — каза той уморено и изпъшка, потъвайки в един от удобните фотьойли. Протегна ръка и започна да разтрива разсеяно бедрата си.

— Предполагам, че можем да си позволим нещо по-добро — каза Франк, който внасяше наръч дърва и бе дочул последната реплика на Стив. Той подреди дървата на куп върху камината и изтупа ръцете си. — Мен не ме бива много в готвенето. — Той погледна с надежда към Джей и тя се засмя.

— Ще видя какво мога да направя. Правя чудеса в микровълнова фурна, но тук не виждам такава, така че съм малко затруднена.

Тя беше твърде уморена, за да приготви нещо по-специално, но не й костваше много усилия да отвори две големи консерви говеждо задушено и да ги стопли, нито да препече няколко хлебчета в газовата фурна. Почти не разговаряха, докато вечеряха и след като Франк ѝ помогна да раздигнат масата, всички се изредиха да си вземат душ. В осем часа вече спяха, Джей и Стив в спалните си, а Франк върху дивана, увит в едно одеяло.

Станаха рано сутринта и след като закусиха обилно, Франк и Стив излязоха да се поразтъпчат в снега. Газовата фурна и бойлерът работеха с бутан и големият резервоар беше пълен; нямаше да се наложи да го зареждат до пролетта. Резервоарът на генератора щеше да се нуждае от презареждане, но Стив само трябваше да се свърже с Франк чрез компютъра и горивото щеше да бъде доставено с хеликоптер. Не искаха доставка от търговски фирми или държавни предприятия за услуги, а и хижата беше трудно достъпна за обикновена цистерна. Не беше лесно да се организира всичко, но

жилището трябваше да е напълно безопасно и да не фигурира никъде. Общо взето мястото имаше всичко необходимо за дълъг престой, макар че Франк не можеше да спре да се надява, че Стив ще си възвърне паметта скоро, слагайки край на всичко това, или че Пигот ще бъде заловен.

— Най-близкият град е Блек Бул със сто тридесет и трима жители — обясни Франк. — Тръгват по черния път, после завиват надясно и ще стигнете там. Има голям магазин за основни хранителни продукти и стоки. Ако искате нещо по-специално, ще трябва да намерите някой по-голям град, но гледайте да не правите впечатление. Парите би трябвало да ви стигнат за няколко месеца, но ако се нуждаете от още, просто ме уведомете.

Стив отправи поглед към заснежената ливада. Въздухът беше толкова чист, ранното утринно слънце блестеше толкова силно върху белия сняг, че очите го заболяха. Студът изгаряше дробовете му. Пространството беше обширно и пусто, стори му се някак зловещо, но в същото време беше почти доволен. Нямахше търпение Франк да си тръгне, за да остане сам, съвсем сам с Джей.

— Тук сте в безопасност — каза Франк. — Понякога Той я използва. Не бих довел Джей тук, ако не беше безопасно. Тя е цивилна гражданка, така че грижи се добре за нея, приятелю.

Нещо го жегна, някакво особено усещане го завладя, когато Франк спомена за Него. Не беше усещане за опасност, а някакво вълнение. Споменът беше там, но не можеше да нахлуе в съзнанието му поради трайните последици от експлозията. И Той беше част от загадката.

Стив стисна ръката на Франк и погледите им се срещнаха съучастнически, както става между мъже, преживели заедно някаква опасност.

— Вероятно няма да ме видиш, преди да приключи всичко това, но ще поддържаме връзка — каза Франк. — По-добре да тръгвам. Казаха, че следобед ще завали отново.

Влязоха вътре и Франк събра принадлежностите си, после се сбогува с Джей. Тя го прегърна, но в грейналия ѝ поглед се прокрадваше съмнение. Франк беше нейната опора в продължение на два месеца и щеше да ѝ липсва. Той бе също и буферът между нея и Стив, и когато си тръгнеше, щяха да останат само двамата.

Погледна Стив и забеляза, че я наблюдава внимателно. Светлокафявите му очи блестяха по-жълти отколкото преди малко, като очите на хищник, който е зърнал плячка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джей бе очаквала, че Стив ще се нахвърли жадно върху нея, но за нейно облекчение той явно имаше други грижи. През следващата седмица той прекара дните си като обикаляше хижата и бараката и проучваше високопланинската ливада наоколо, напрегнат и бдителен, като котка на непознато място. Часовете, които прекарваше, бродейки в снега го изморяваха и много често заспиваше веднага след вечеря. Джей се тревожеше, докато накрая разбра, че това е естествена част от неговото възстановяване. Рехабилитацията в болницата беше поставила началото, но му оставаше много, докато възстанови изцяло силите си. Дългите разходки имаха за цел, както опознаването на новата територия, така и възстановяването на предишната му издръжливост. В края на изминалата седмица той бе започнал да се успокоява, но все още обхождаше определен периметър около хижата, като си отваряше очите на четири и проверяваше наоколо за неканени гости.

Струваше ѝ се, че са толкова изолирани от света, че неговата предпазливост беше непонятна за нея, но предполагаше, че е вкоренена в него. Наблюдавайки го, тя имаше възможност да разбере по-добре що за човек е. Беше изключително подходящ за своята професия. Инстинктивно знаеше какво да направи, без да е необходимо да разчита на паметта си.

Когато заякна достатъчно, започна да сече дърва, за да имат достатъчно в запас. Отопляваха се предимно с камината, за да пестят гориво. Хижата беше толкова уютна и добре изолирана, че отлично задържаше топлината и един хубав огън беше достатъчен да поддържа цялото жилище топло. В началото ръцете му бяха възпалени и покрити с мехури, въпреки че носеше ръкавици, но постепенно заздравяваха. След известно време, освен всичко друго започна и да тича, но не по ливадата, където всичко се виждаше. Тичаше между дърветата, изкачваше се и слизаше по склоновете на хълмовете, избирайки умишлено най-стръмните пътеки и с всеки изминал ден краката му

ставаха все по-силни, дишането малко по-леко и постепенно той увеличаваше натоварването.

Джей обожаваше тези първи дни в хижата, разположена високо, сред огромната тиха ливада. Понякога единственият шум беше този на вятъра в клоните на дърветата. Свикнала от рождение с шума на големия град, просторът и тишината я караха да се чувства така, сякаш се е преродила в нов свят. И последната следа от напрежението на предишния ѝ живот избледня и изчезна. Беше сама в планината с мъжа, когото обичаше, и нищо не ги заплашваше.

Той започна да я учи как да кара кола в снега. За Джей беше забавно да подскача с джипа през ливадата. Според Стив — това се налагаше за в случай че нещо му се случи и се наложи тя да шофира. Нищо чудно от това да зависи живота ѝ.

През третата седмица от престоя им заваля обилен сняг. Джей се събуди рано в един свят, където всеки звук беше приглушен. Тя стана, за да надзърне през прозореца към дълбоките преспи от току-що навалял сняг, после се търкулна обратно в топлото легло и мигновено заспа. Когато се събуди отново беше почти десет и се почувства приятно отпочинала и ужасно гладна.

Облече се набързо и разреса косите си, като се питаше защо хижата е толкова тиха. Къде ли беше Стив? Надзърна в стаята му, но вътре беше празно. В кухнята я чакаше кана кафе и тя изпи една чаша, застанала права до прозореца, взирайки се в редицата от дървета, за да открие някаква следа от него. Нищо.

Озадачена, тя допи кафето и се върна в стаята си, за да обуе чифт топли ботуши; после облече астраганеното си палто и нахлузи дебела плетена шапка. Беше необичайно за Стив да излезе, без да ѝ каже къде ще бъде и колко дълго ще отсъства. Чудеше се какво ли прави и защо не я е събудил. Възможно ли е да е пострадал? Разтревожена тя слезе по задните стълби.

— Стив — извика тя тихо, тъй като се страхуваше да повиши глас.

Ливадата беше толкова тиха, че за първи път ѝ се стори, че нейната отдалеченост представлява заплаха, а не безопасност. Имаше ли още някой там?

Следите от стъпките му се открояваха ясно върху пресния сняг. Личеше, че е отишъл няколко пъти до купчината с дърва, за да

попълни запасите в къщата, тъй като между двете имаше отъпкана пътека; след това се бе изкачил по склона и бе навлязъл в гората. Джей изрови ръкавиците си от джоба и ги сложи. Прииска й се да бе увила шал около носа и устата си. Въздухът беше толкова студен, че сякаш бе на кристалчета. Загърна яката на палтото около врата си и тръгна по следите на Стив, стъпвайки внимателно в неговите, защото беше по-лесно, отколкото да газии в снега. Под дърветата снегът не беше толкова дълбок и се вървеше по-лесно, но Джей се придържаше към стъпките на Стив. Гъстите иглолистни дървета с натежали от сняг клони смекчаваха шума и го заглушаваха напълно. Едва чуваше собственото си дишане и скърцането на снега под ботушите. Искаше й се да извика името му отново, но не смееше, сякаш щеше да оскверни тази притихнала катедрала в бяло, черно и зелено.

Опита се да се движи още по-безшумно, като избираше пътя си между дърветата и се стараеше да се слее с гората. После изведнъж изгуби следите му. Застана под натежалите клони на един смърч и се огледа, но следите свършваха тук. Сякаш беше изчезнал. Не беше възможно да вървиш в снега, без да оставиш следи! Но под дърветата нямаше ни следа. Тя погледна нагоре, питайки се дали не се е покатерил на някое дърво и не седи там, присмивайки се над нея. Отново нищо.

Здравият разум й казваше, че е направил някакъв номер, но следите му трябваше отново да се появят някъде. Помисли малко, после започна да се движи бавно, като непрекъснато разширяваше кръга. Стъпките им трябваше да се пресекат някъде.

След петнадесет минути вече беше вбесена. Да върви по дяволите! Играеше си с нея. Не беше честно, като се имаше предвид подготовката му. Ставаше й все по-студено и умираше от глад. Нека се прави на Даниел Бун; тя ще се върне в хижата и ще приготви закуска — само за себе си!

Реши да му направи напук като се върне също така предпазливо, както бе дошла; вероятно би могла да го остави тук да се прокрадва и крие от нея, докато тя си седи удобно на топло в хижата, хапвайки си топла закуска. Щеше да се появи след малко, самата невинност, но щеше да се наложи сам да си приготви проклетата закуска. Надут самохвалко!

Тя се запромъква обратно към хижата, притискайки тялото си колкото е възможно по-плътно към дърветата, като спираше често, за да чуе някой издайнически звук, преди да пристъпи към следващото дърво и се озърташе на всички страни, преди да направи следващата крачка.

Негодуванието ѝ нарастваше и тя започна да обмисля какво би могла да направи, за да му отмъсти, но повечето от идеите ѝ изглеждаха смешни и жалки. Това, което наистина ѝ се искаше да направи, бе да го удари. Силно. Два пъти.

Тъкмо бе започнала да се промъква покрай едно дърво, когато кожата на тила ѝ настръхна и тя застина на място, а сърцето ѝ подскочи уплашено от познатото усещане за опасност. Не чуваше и не виждаше каквото и да било, но усещаше някой или нещо съвсем наблизо. Дали имаше вълци в тези планини? Или мечки? Без да движи нищо друго, освен очите си, тя се огледа за нещо, което би могла да използва като оръжие и най-сетне зърна очертанията на един прът, заровен в снега. Съвсем бавно тя се наведе да го вземе, с изострени до краен предел сетива.

Нещо твърдо и тежко я удари през средата на гърба, а от следващия удар ръката ѝ остана като парализирана. Беше повалена по корем върху снега, борейки се да си поеме въздух, без да може да движи ръцете си. Не можеше дори да извика. Някой рязко я обърна по гръб и опря нож в гърлото ѝ.

Изумена, ужасена, останала без дъх, тя се вторачи в чифт присвити, зловещи очи, жълти като очите на орел. Очите му се разшириха, когато я позна, после той отново ги присви гневно. Пъхна зловещия нож обратно в ножницата и свали коляното си от гърдите ѝ.

— По дяволите, жено, можеш да те убия. — Гласът му стържеше като ръждясало желязо. — Какво правиш, по дяволите?

Джей се гърчеше на земята, без да може да си поеме въздух, питайки се дали няма да умре от задушаване. Гръдният ѝ кош гореше и не можеше да задържи погледа си в една точка.

С рязко движение Стив я накара да седне и я потупа по гърба няколко пъти, толкова силно, че я заболя, но поне въздухът нахлу обратно в гърдите ѝ. За малко не се задави, когато дробовете ѝ се разшириха отново и в очите ѝ бликнаха сълзи. Тя се задъхваше и кашляше, а Стив я потупваше по гърба, но гласът му беше суров.

— Ще се справиш. Това е по-малко, отколкото заслужаваш и много по-малко от това, което можеше да се случи.

Нямаше намерение да го прави, но с крайчеца на окото си съзря пръта, този, към който се присягаше, когато я удари и в следващия миг той се отзова в ръката ѝ. Напълно обезумяла, тя замахна с цялата сила, която яростта бе породила у нея. Той избягна първия удар и отскочи назад, за да избегне втория. Тя отскочи вляво, опитвайки се да го притисне към някое дърво, за да не може да избяга толкова лесно и замахна отново. Той се опита да сграбчи пръта, но тя пресрещна китката му с едно мощно „фрас!“, после събра сили за нов удар. Стив се наведе като изруга отново и се хвърли върху нея. Тя го удари по гърба с пръта в същия миг, в който той заби рамото си в стомаха ѝ достатъчно силно, за да я повали отново.

— По дяволите — изкрещя той, като се надвеси над нея, приковавайки китките ѝ към земята. — Успокой се! По дяволите, Джей! Какво ти става?

Тя се извиваше и подскачаше, опитвайки се да се освободи от него. Той заклеци тялото ѝ с колене, предусещайки намеренията ѝ и пръстите му се забиха толкова дълбоко в китките ѝ, че бе невъзможно да ги освободи. Най-сетне тя спря да се бори и го погледна гневно и безпомощно, с очи като сини пламъци.

— Пусни ме!

— За да ми разбиеш главата с проклетата тояга? Няма да стане!

Тя си пое дълбоко въздух треперейки и се наложи да каже почти спокойно:

— Няма да те ударя с тоягата.

— Ужасно си права — изсумтя той, пускайки ръката ѝ, за да сграбчи тоягата да я запрати надалеч със свободната си ръка.

Джей избърса снега от лицето си, а Стив освободи гърдите ѝ от тежестта си. Тя седна и свали плетената шапка от главата си, за да я изтърси от снега. Застанал на едно коляно, той изтупа снега от гърба ѝ.

— Би ли ми обяснила какво си мислеше, че правиш? — попита рязко той.

Отново я обзе ярост и тя замахна към него. Мъжът рязко отдръпна главата си назад, навреме, за да избегне юмука ѝ, но мократа шапка в ръката ѝ го перна доста силно през лицето. Светкавично тя се озова отново по гръб.

— Опитай още веднъж и ще ти се наложи да ядеш права цял месец! — процеди той през зъби.

В отговор тя избухна.

— Само опитай! Когато се събудих и не те намерих се разтревожих, че може да си пострадал и тръгнах да те търся. След това ти започна да ми се перчиш със своите номера на суперагент, като не ми позволяваше да те откроя, докато ми дотегна и тръгнах обратно към хижата. Тогава ти ме повали на земята, извади нож и се разкрещя. Заслужаваш да те ударя с тоягата.

Той я погледна разпалено, поглъщайки жадно разрошените ѝ коси, гневните сини очи и решително стиснатите устни. Изруга тихо и зарови пръстите си в меднокестенявите кичури, като не ѝ даваше да помръдне и впи устните си в нейните. Целувката му беше яростна и ненаситна. Изведнъж бе обезумял от желание да почувства устните ѝ, да усети вкуса им. Тя замахна с крак и той с бързо движение я повали върху снега. Тя изстена и той я целуна жадно. Изведнъж пламна цяла, усещайки как яростта ѝ се превръща в огнена страст. Зарови пръсти в косата му, отвръщайки на целувката му със същия плам. Той инстинктивно притисна бедрата си към тялото ѝ, сякаш отказваше да приеме плътната преграда от дрехи помежду им и тя усети как кръвта ѝ пламти като лава. Разкопча грубо дебелото ѝ палто и го разтвори, поставяйки ръце върху гърдите ѝ, но тя все още бе недостъпна за него поради ризата и сутиена и тази близост не му беше достатъчна. Дръпна рязко ризата, при което три от копчетата изхвъркнаха, загубвайки се в снега и я разтвори. Студеният въздух връхлетя тялото ѝ и тя извика, но той заглуши звука с устните си. Сутиенът ѝ се закопчаваше отпред; лесно се справи с него и смъкна тънкия плат от белите ѝ, настръхнали гърди. Зърната — твърди и щръкнали от студа — се забиха в дланите му, когато постави ръце върху гърдите ѝ.

Той вдигна глава.

— Искам те — изстена приглушено. — Сега. — Желанието го връхлетя със същата страст, с която искаше да я обладае. Докосна гърдите ѝ с горещите си устни и започна да ги целува, заслушан в неразбираемите звуци на удоволствие, които тя издаваше.

Желаеше го до смърт, въпреки че я беше изплашил и наранил, въпреки че я беше вбесил повече, от което и да е човешко същество. Беше освободил страстта, която винаги е била в кръвта ѝ, и тя не

можеше да я обуздае. Ръцете ѝ трепереха, цялото ѝ тяло трепереше, а тя искаше още.

Той отдели устни от гърдата ѝ и резкият допир на студения въздух до влажната ѝ плът беше толкова болезнен, че тя изстена. Очите им се срещнаха, нейните — широко отворени и замъглени от внезапна страст, неговите — присвити и горящи от желание и тя разбра какво иска той, разбра, че чака мълчаливо нейния отговор. Знаеше, че ако му даде и най-малкият знак на безмълвно съгласие, щеше да я обладае тук, върху студения сняг и цялото ѝ тяло пулсираше от желание да му позволи да направи точно това. Понечи да прошепне името му; после ужасът я заля като ледена вълна и тя впи поглед в неумолимото му лице, докато чакаше да му отговори. Не знаеше името му. Можеше да го нарече Стив, но той не беше Стив. Това лице не беше на Стив. Тя го познаваше и го обичаше, но той беше един непознат.

Той намери отговора във внезапно застиналото тяло под него. Изруга яростно ставайки на крака, като разтриваше тила си с ръка, сякаш това би могло да намали възбудата му. Джей се опитваше несръчно да загърне ризата си, но копчетата ги нямаше, а ръцете ѝ трепереха твърде силно, така че накрая просто закопча палтото си и се изправи. Само преди миг гореше цялата, а сега трепереше от студ. Цялата беше в сняг. Разгърси коси и изтупа джинсите и палтото си колкото можеше, после намери плетената си шапка, но тя беше покрита със сняг отвътре и отвън и щеше да бъде по-лошо да я сложи, отколкото да не носи нищо. Без да продума и без да може да го погледне, тя се запъти към хижата.

Хвана я грубо за рамото и я накара да се обърне.

— Кажи ми защо, по дяволите! — изкрещя той грубо.

Джей преглътна мъчително. Не бе възнамерявала да го спре и не можеше да обясни ужасния страх, с който живееше всеки миг, всеки ден.

— Казах ти вече — успя да промълви най-сетне. — Има основателни причини. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ, образувайки солени кристалчета, преди да стигне до брадичката ѝ.

Лицето му се промени, част от гнева и безсилието му го напуснаха и той изтри сълзата ѝ с ръкавицата си.

— Така ли? Не разбирам тези твои причини. Естествено е да се желаем. Колко дълго още мислиш, че мога да живея като монах? Колко

дълго още можеш да живееш като монахиня. Това не е призванието ми, скъпа, а и няма да ни е за първи път, по дяволите!

Стори ѝ се, че ще изпищи. Искаше ѝ се да крещи, да се изсмее, но щеше да изглежда странно. Копнееше да му каже истината, но най-много от всичко се страхуваше да не го загуби, така че най-последно действително му каза истината или поне част от нея.

— Това ще бъде първият път — каза тя с писклив глас, задушавайки се от думите. — Този път. И това ме плаши.

Отново си тръгна и този път той не я спря. Когато се върна обратно в хижата цялата трепереше от студ и стоя дълго под душа, после си облече сухи дрехи. От кухнята долетя миризмата на прясно кафе, тя я последва, и го свари да пържи бекон и да разбива яйца в една купа. Той също се бе преоблякъл и тя потрепери от физическото му въздействие и от едно внезапно прозрение. Беше висок и мускулист, силен като пума, раменете и гърдите му опъваха ризата по шевовете. През седмиците, които бяха прекарвали тук, бе понапълнял и заякнал, а косата му бе пораснала и дори беше малко дълга. В него имаше нещо първично и опасно и толкова мъжествено, че тя потрепери инстинктивно. Вече не беше пациент. Беше възстановил както здравето си, така и силата си. Беше тръгнала с него, защото се тревожеше и гледаше на него като на ранен воин. Сега разбра, че не е. Подсъзнателно бе проумяла това, докато се бореше с него. Преди не би направила това.

Той я погледна с изпитателен поглед.

— Сварих кафе. Изпий една чаша! Все още изглеждаш разтреперана. Наистина ли мисълта да спиш с мен те плаши толкова много?

— Ти ме плашиш. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ. — Кой си ти? Какъв си?

Замръзна неподвижно, проумявайки, че тя се е досетила.

— Каза, че използвам номера на суперагент.

— Да — съгласи се тихо тя и разбра, че наистина се нуждае от кафето.

Наля си една голяма чаша и се загледа за малко в издигащата се пара, преди да отпие от него. Защо каза това? Не искаше да го каже. Измъчваше се, страхуваше се, че това ще отключи спомените му и той ще си тръгне, но не по-малко се страхуваше, че може никога да не си

възвърне паметта. Беше уловена, склещена в капан, защото не можеше да бъде неин, докато не си възвърне паметта и не избере нея. Ако изобщо го направи. Може просто да си тръгне, връщайки се към истинския си живот.

— Не мислех, че знаеш — каза той безизразно.

Тя рязко вдигна глава.

— Искаш да кажеш, че наистина си бил агент?

— Трябва да има нещо повече от вероятността да съм видял нещо преди експлозията. Правителството не действа по този начин. Направих предположение и Франк го потвърди.

— Какво ти каза? — Гласът ѝ беше едва доловим. Такава беше и усмивката му, но и малко безразлична.

— Това е в общи линии. Не може да ми каже повече поради обстоятелствата. В момента представлявам заплаха за сигурността. А ти как се досети?

— По същия начин. Просто реших, че трябва да има нещо повече.

— Това, което съм ли е истинската причина да ме отблъснеш?

— Не — прошепна тя, с очи пълни с болка и желание.

Как бе възможно любовта към един мъж да причинява толкова болка? Но това наистина бе възможно, когато той беше този мъж.

Цялото му тяло беше напрегнато, устата изкривена. Гласът му беше дрезгав.

— Спири да ме гледаш така. Това е всичко, което мога да направя, за да се съдържа да не разкъсам дрехите ти и да те поваля на тази маса, а това не е начинът, по който искам да те имам. Поне не този път. Така че спири да ме гледаш така, сякаш ще се разтопиш, ако те докосна.

Но аз ще се разтопя, помисли си тя, макар че извърна очи. Думите му я накараха да пламне и да се разтрепери, мислейки си за това, което бе описал, виждайки ясно картината в съзнанието си. Щеше да бъде грубо, страстно и чисто сексуално преживяване. Ако я докоснеше, желанието им щеше да пламне в миг.

Той прекара по-голямата част от деня отвън, но напрежението помежду им не стихна. То витаеше наоколо осезаемо и тягостно като мъгла. Когато тъмнината най-сетне го застави да се прибере, очите му я изгаряха всеки път, щом я погледнеше. Непознати досега инстинкти я тласкаха към него, независимо от аргументите срещу

задълбочаването на връзката им, които разумът ѝ подсказваше. Тази нощ лежеше сама в леглото и изгаряше от желание да отиде при него и да прекара дългите часове на нощта в обятията му. Той беше прав — какво значение имаха нейните аргументи? Вече беше твърде късно. Вече го обичаше за добро или лошо. Това беше истинската опасност, а за нея отдавна бе късно. Това, че го отблъскваше, нямаше да намали болката, ако се случеше най-лошото и го загубеше.

Но не отиде. Нещата често изглеждат по-различни на дневна светлина, отколкото когато лежиш сам в мрака, но не предпазливостта бе това, което я накара да остане в леглото си. Обстоятелствата и без това бяха доста сложни; трябваше да го нарича с име, което не беше негово, трябваше да се преструва, че той е някой друг, а тя искаше да може да го погледне в очите, докато се любят. Повече от всичко искаше да узнае истинското му име, да може да го нарече с него в сърцето си; и тъй като това не бе възможно, искаше да гледа очите му, защото бяха неговите очи.

През нощта задуха топъл вятър и пропъди онзи природен механизъм, който ги бе затрупал с пресен сняг. Майката природа сигурно се смееше самодоволно, докато разтопяваше бързо дълбоките снежни преспи с топлите си ветрове, докосвайки ги с един лек полъх на пролетта, до която оставаше повече от месец. Разтопеният сняг се стичаше от дърветата, наподобявайки шума на дъждовни капки и понякога през нощта се чуваше трясък, когато някой клон се освобождаваше от снежния товар.

Със затоплянето на времето Джей стана още по-неспокойна и се събуди призори. Когато погледна навън, едва повярва на очите си. Топлият вятър беше превърнал тяхната приказна снежна страна в прогизнала, кафява ливада, осеяна тук-там със смаляващи се преспи сняг. Разтопеният сняг все още капеше от покрива и горещият въздух я караше да се чувства така, сякаш ще се пръсне. Как беше възможно да се случи толкова бързо?

— Горещ вятър — обади се Стив зад нея и тя се извърна с разтуптяно сърце.

Не го бе чула да се приближава, но той се движеше като котка. Изглеждаше толкова ядосан, че тя за малко не отстъпи назад. Погледът му беше студен и суров, а страните му бяха по-тъмни от леко наболата брада. Той отмести погледа си от нея и погледна към прозореца.

— Радвай му се, докато можеш. Докато е тук, ще ни дава усещането за пролет, а когато си отиде, снегът ще дойде отново.

Закусиха в мълчание и той излезе веднага след това. По-късно същата сутрин Джей чу мощните удари на брадва върху дърво и надникна през прозореца. Беше свалил палтото си и работеше по риза, запретнал ръкави над лактите. Не беше за вярване, но под мишниците и по средата на гърба му се бяха образували тъмни петна от пот. Наистина ли беше толкова топло?

Тя излезе пред вратата и изложи лицето си на топлия, изпълнен със сладко ухание вятър. Беше невероятно! Кожата ѝ пламна. Температурата беше с около петнадесет градуса по-висока от предишния ден и слънцето прежуряше от безоблачното синьо небе. Изведнъж дънките и вълнената риза натезаха на гърба ѝ и кожата ѝ заблестя от пот. Като дете пощръкляло от пролетта, тя изтича в стаята си и свали тежките дрехи, които я задушаваша. Не можеше да ги понася нито миг повече. Искаше да усети допира на въздуха до голите си ръце; искаше да се почувства свежа и волна като вятъра. Какво от това, че зимата можеше да се върне всеки миг. Точно сега беше пролет!

Извади любимата си лятна рокля от дрешника и я нахлузи през глава. Беше от бял памучен плат без ръкави, с изрязано деколте и прекалено тънка за тази температура, която вероятно беше около двадесет градуса, но идеално подходеше на настроението ѝ. Някои поводи просто трябваше да бъдат отпразнувани и този вятър беше един от тях.

Тананикаше си тихичко, докато приготвяше обед. Мина известно време, преди да забележи, че Стив не беше до купчината с дърва. Ако се бе запилял някъде точно по обед, тя щеше да обядва сама, а той можеше и да не яде. Все още не му беше простила напълно за вчера.

После дочу шум откъм входа на хижата и свали супата от огъня, преди да отиде до предната врата. Беше докарал джипа отпред и го миеше. Домашната атмосфера в гледката я привлече навън към верандата и тя седна на най-горното стъпало, за да го наблюдава.

Той вдигна поглед към нея и очите му светнаха при вида на роклята.

— Не си ли се поувлякла малко?

— Чувствам се добре така — каза тя и това беше вярно.

Свежият въздух бе и мразовит и топъл. Беше прекрасно да усеща как слънчевите лъчи се разливат по тялото ѝ. Той също бе отстъпил пред топлината, извадил от панталоните разкопчаната си риза.

Тя го наблюдаваше как ту търка, ту мие, като всеки път се налагаше да спре да търка, за да вземе маркуча и да измие сапуна. Най-накрая тя слезе долу, за да вдигне маркуча, който той бе оставил.

— Ти сапунисвай, аз ще мия.

Той изсумтя.

— Да не би да очакваш да се споразумеем така и за чиниите?

— Според мен ще е напълно справедливо. Все пак аз готвя.

— Но аз трябва да ям всичката тази храна, за да не отиде на боклука.

Тя го погледна ядосано.

— Горкичкият. Ще видя какво мога да направя, за да снема този товар от плещите ти.

— Жени. Закачи ги лекичко и побесняват. Някои хора просто не разбират от шега.

Джей насочи маркуча към участъка, който бе сапунисал току-що, но той нямаше време да се отдръпне и струята се разби в джипа с все сила и изпръска лицето и дрехите му. Той отскочи назад и изруга.

— По дяволите, внимавай какво правиш!

— Някои хора просто не разбират от шега — отбеляза Джей мило и насочи струята към него.

Той извика от изненада, когато студената вода заля тялото му и се втурна към нея с вдигнати ръце, за да отклони струята от лицето си. Джей се изкикоти и се втурна да заобиколи джипа, после отново успя да го напръска, когато се обърна да я погледне.

Той отметна назад мократа си коса и онези дяволити жълти пламъчета проблеснаха в очите му.

— Сега ще си го получиш — каза той, като се засмя и с един скок се намери върху капака на джипа. Джей изпищя и избяга към задната част, но маркучът се закачи, докато го влачеше след себе си. Тя го задърпа неистово, когато Стив скочи леко на земята. Той се изсмя така, че тя изпищя отново, захвърли маркуча и хукна да се спасява.

Той сграбчи маркуча, насочи го на другата страна и се втурна към предницата на колата, за да го освободи. За малко не се блъсна в нея.

— Почакай — каза тя, като се смееше и молеше с вдигната ръка. — Обед е. Дойдох да ти кажа. Супата е готова... — Силната струя я плисна в лицето.

Водата бе почти непоносимо студена. Тя изпищя и се опита да избяга, но той беше зад нея всеки път, когато се обърнеше и водата я заливаше от глава до пети. Единственият начин да се спаси беше да го атакува, затова хукна право срещу него. Той се смееше като някакъв маниак, но смехът му секна рязко, щом насочи струйката нагоре, така че водата плисна точно в устата му. Бориха се кой да управлява струйника, като крещяха и се смееха, а ледената вода ги заливаше целите.

— Край, край — крещеше тя, отстъпвайки назад. Нямахме начин да се измокри повече, но същото важеше и за него. Изпита задоволство, че бяха излезли наравно.

— Предаваш ли се? — попита той.

Тя се изсмя:

— Защо да се предавам? И двамата сме вир-вода.

Той помисли малко и кимна. После отиде до крана, за да го спре и започна да навива маркуча.

— Не се предаваш лесно. Това ми харесва.

— Точно така. Подмазвай ми се. Просто искаш да си сигурен, че няма да престана да ти готвя.

— При създалата се ситуация бих приел от теб всичко, на което бих могъл да се надявам.

Изведнъж безгрижната веселост се изпари. Той остави маркуча и се изправи, лицето му придоби сериозно изражение, щом я погледна.

Джей усети как дъхът ѝ спря. В този миг ѝ се стори по-красив от всякога, измокрен до кости, с прилепнала назад коса, спешно нуждаеща се от подстригване, с очи горящи от мъжка страст. Бавно остави погледа си да се плъзне по лицето ѝ, после надолу по тялото, като проследи очертанията му, без да бърза.

Тогава разбра, че той можеше да види нещо повече от очертания. Прилепнала така към тялото ѝ, бялата памучна рокля беше почти прозрачна. Не можа да се сдържи и погледна надолу. Зърната ѝ се открояваха ясно под мокрия плат и роклята прилепваше плътно към бедрата ѝ. Слънцето прозираше през плата, така че все едно че бе гола, макар да бе с рокля.

Срещна погледа му и замръзна на място. Гледаше я, без да трепне, с толкова необузdana мъжка страст, че сърцето ѝ подскочи, което накара кръвта ѝ да забушува във вените. Краката ѝ се разтрепериха, щом усети тялото ѝ да откликва пламенно и си пое дълбоко въздух.

Той рязко вдигна глава. За миг остана неподвижен. Устните ѝ бяха леко разтворени и потрепваха. Погледът ѝ беше унесен. Той изведнъж престана да я гледа и потрепери. Тя не можеше да помръдне. Той се приближи, без да сваля очи от нея, неவிждащ и нечуващ нищо, като подивял мъжкар, възнамеряващ да се чифтоса. Дишаше дълбоко и тежко с разширени ноздри. Водата се стичаше по него, докато се движеше. Тя стоеше в очакване, тръпнеща от желание и страх, защото разбираше, че е спрял да се владее. Обзе я трескав ужас, който я вледени, но в същото време я изпълни със силно, почти болезнено предчувствие.

После ръцете му я сграбчиха и тя изстена на глас, освободена от напрежението.

Нямаше време да реагира. Бе очаквала да я вдигне на ръце и да я отнесе в леглото, но той бе отишъл твърде далеч, за да обръща внимание на изискаността. Нищо друго нямаше значение за него, освен да я направи своя, точно в този миг. Повали я на студената, влажна земя, която въпреки топлия вятър бе скована от продължителния зимен студ. Джей извика, когато гърба ѝ докосна ледената пръст и неволно изви тялото си нагоре, за да я избегне. Силните му ръце я притиснаха обратно и той покри тялото ѝ със своето, приковавайки я надолу. Рязко дръпна роклята нагоре и я събра на кръста ѝ.

— Разтвори крака — гърлено каза той, въпреки че вече разтваряше коленете ѝ.

Възбудата се разля по тялото ѝ.

— Да — прошепна тя, вкопчила пръсти в раменете му. Желаше го толкова силно, че нямаше значение къде бяха или колко нетърпелив беше той. По-късно щеше да има време за прелъстяване и за тревоги. В този миг съществуваше само това бързо, примитивно съвкупление.

Нямаше предварителни ласки, нежни милувки или докосвания. В продължение на месеци между тях бе имало твърде много, без да

стигат до край и изведнъж всички прегради рухнаха. Разкъса бельото ѝ и смъкна панталоните си. Разтвори краката ѝ и се наведе над нея.

Тя изстена тихо от болка, когато се опита да проникне в нея и не успя. Той се намести и опита отново, този път навлизайки дълбоко в нея. Шок разтърси тялото ѝ, когато се опита да го приеме, и тя изстена. Той се подпря на лактите си и Джей го погледна замаяна. В жълтеникавите му очи имаше необуздан плам, лицето му беше твърдо и решително, жилите на врата му се изопваха. Тя изви нагоре тялото си, за да го приеме и сърцето ѝ щеше да се пръсне от любов. Това бе желала, да види лицето му, да види жадния му, орлов поглед, да запечати образа му в съзнанието и в сърцето си, така както докосванията му оставяха отпечатък върху тялото ѝ. На фона на ледената земя под нея, надвисналото над тях яносиньо небе и яркото слънце върху лицето му, те бяха чисти и първични като всичко, което ги заобикаляше. Нямахше значение как беше името му, или с какво се занимаваше, той беше нейният любим, нейният мъж.

Това беше за него. Тя повдигна бедрата си, за да посрещне тласъците с разтреперано тяло. Той изстена неясно и плъзна ръце под нея, за да я повдигне още повече, сякаш искаше телата им да се притиснат толкова плътно, че да се слепят, после се отпусна конвулсивно.

Тя го притисна здраво, увила крака около бедрата му и ръце около раменете му, когато той се отпусна върху нея, задъхан и разтреперан. Повтаряше „обичам те“ отново и отново, въпреки че устните ѝ се движеха безмълвно и само топлите ветрове можеха да я чуят. Затвори очи, усещайки топлия вятър върху страните си и тежестта на тялото му в нея и върху нея и знаеше, че каквото и да се случеше, когато си възвърнеш паметта, това грубо, бързо обладаване я бе направило негова по начин, който нищо не можеше да промени.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лежаха неподвижно, притиснати един в друг, единственото движение беше полъхът на вятъра в косите им, единственият звук — шумоленето на преплитащите се клони, подобно на въздишка. Джей беше зашеметена от това, което се бе случило току-що, сетивата ѝ бяха притъпени, сякаш бе преживяла буря. Не бе в състояние да помръдне.

После той се опря на ръце, отмести тялото си и погледна към нея с толкова яростно изражение, че тя за малко да се свие от страх, без да знае защо. Той изруга с дълбок и дрезгав глас, освободи телата им и застана на колене. Тази несигурност я парализираше, докато умът ѝ мудро се опитваше да проумее причината за неговия гняв.

Вдигна панталоните си, но не си направи труд да ги закопчее; вместо това я взе на ръце и я вдигна, изправяйки се на крака с гъвкава грациозност, която разкриваше силата, необходима за това. Изкачи стълбите и влезе в къщата, без да продума, после я отнесе в банята. След като внимателно я остави върху изтривалката, той се наведе да пусне водата, после се изправи и се обърна с лице към нея. Роклята ѝ бе разкопчана и внимателно свалена през главата, оставяйки я гола и разтреперана от студ и възбуда. Тя стоеше покорно, с ръце отпуснати край тялото, с широко отворени и замъглени очи, които го наблюдаваха с лека уплаха. Какво не беше наред?

Той се съблече бързо, вдигна я и я постави във ваната, после стъпи до нея и затвори вратата. Джей отстъпи назад, леко изненадана от това колко място заемаше и наблюдаваше изпъкналите мускули на гърба му, докато нагласяше водата; после той завъртя крана. Бликна топла струя и тутакси изпълни малкото пространство с пара. Стив я притегли под душа и я задържа под него, дори когато тя отвори уста да възрази, тъй като водата пареше върху премръзналото ѝ тяло.

— Недей, трябва да се стоплиш — каза той остро, разтривайки с длани ръцете и раменете ѝ. — Обърни се и ме остави да ти измия косата!

Като вцепенена тя направи каквото ѝ каза, проумявайки, че сигурно целите са в кал. Ръцете му нежно сапунисаха и изплакнаха косата ѝ, после започнаха да се движат по цялото ѝ тяло. Почувства се силно затоплена от водата и докосването на сапунисаните му ръце, най-напред върху гърдите и корема ѝ, после по краката и бедрата ѝ и най-накрая между краката ѝ. С нарастването на топлината, дишането ѝ се учести.

Докосванията му станаха по-бавни и напрегнатите мускули на лицето му нервно потрепнаха. Дъхът ѝ спря, когато той потърси входа към тялото ѝ, докосвайки я леко с пръстите си, едва прониквайки в нея. Тя се вкопчи в раменете му, забивайки пръсти в гладката му, мокра кожа.

Гърдите ѝ бяха напрегнати и болезнени, докато стоеше така в мъчително очакване, предвкушвайки лекото проникване, жадувайки много повече. С бедрото си усети как възбудата му нараства и бе разтърсена от прилив на наслада.

Той измърмори нещо, но звукът беше толкова дрезгав, че не можа да разбере нищо; после се намери в обятията му и устата му притискаше нейната. Тя се предаде на неговата настойчивост, плъзгайки ръце към тила му. Телата им, хлъзгави от водата се триеха едно в друго, гърдите му докосваха нейните, мускулестият му корем усещаше мекотата на нейния, възбудено притискайки се към нея.

— Да — простена тя.

— Съжалявам, мила — каза той дрезгаво, обезумял и настойчив. Устните му се плъзнаха надолу и се впиха в чувствителната извивка, целувайки малката вдлъбнатина в основата ѝ, където ясно се усещаше как бие пулсът ѝ. — Не исках да съм толкова груб.

Ето защо бе ядосан, не на нея, а на себе си. Но дори това не можеше да го спре. Усещаше желанието в голямото му, силно тяло и отново неспособността му да се овладее предизвика у нея силна, първична възбуда. Някога беше женена, но Стив винаги бе запазвал самообладание, част от него оставаше здраво заключена за нея и страстната ѝ натура бе останала наранена, защото искаше повече. Мъжът в прегръдките ѝ бе подивял от страст, загубил контрол, поради желанието си по нея и неговата грубост отговаряше на необуздания плам в собствената ѝ натура. През целия си живот се бе нуждала някой

да ѝ отвърне със същата сила; без това, тя оставаше скрита зад черупката от студено безразличие, от която чак сега се освобождаваше.

Уви се около него като лоза, мокрото ѝ тяло се виеше около неговото.

— Обичам те — изстена тя, защото това бе единственото нещо, което можеше да каже, единствената истина сред лабиринта от лъжи и недомлъвки.

Той отдели устните си от врата ѝ, лицето му бе толкова близо до нейното, че единственото, което можеше да види бе горещия му поглед.

— Нараних те. — В гласа му имаше негодувание. Не можеше да го отрече.

— Да — каза тя, прилепи устните си до неговите и го целуна нежно. Ръцете му я стиснаха толкова силно, че остана без дъх, но това нямаше значение. Това, което имаше значение бе, че го целуваше, че го обичаше.

Най-накрая той си възвърна частица от хладнокръвието, достатъчно, за да спре водата и да я извади от ваната. Тя продължи да стиска врата му, когато я грабна и я занесе до леглото, като и от двамата се стичаше вода. Не я интересуваха чаршафите. Интересуваха я горещите устни върху гърдите ѝ, леко задебелите върхове на пръстите му върху копринената ѝ кожа и накрая, мощното му нахлуване в тялото ѝ. Това бе все още такъв шок за сетивата ѝ, че тя извика, опитвайки се инстинктивно да събере бедра, но краката ѝ се вкопчиха в мускулестите му бедра, помагайки му да проникне още по-дълбоко.

Той стисна зъби и се опита да спре, когато всеки инстинкт в него крещеше да се движи. Желанието беше толкова силно, че задушаваше всичко останало, освен жената, която държеше в обятията си, жената, чието крехко тяло го стискаше толкова силно и го тласкаше към границата на безумието. Заради нея се овладя и спря да се движи, докато свикне с него. Подпрян на лактите си, за да не я смачка с тежестта си, той погледна надолу към нея и потръпна от удоволствие пред екзалтирания и унесен поглед върху лицето ѝ, докато повдигаше бедрата си леко, предпазливо, за да го приеме целия. От гърдите му се откъсна дълбок стон. Знаеше, че бе твърде груб и припрян преди, за да ѝ позволи да изпита наслада, но този път тя беше с него.

Устните ѝ се раздалечиха леко в толкова женствена усмивка, че дъхът му спря и дълбоките ѝ сини очи го подканваха, насърчаваха го. Бедрата ѝ се повдигнаха още веднъж.

— Какво чакаш? — попита тя задъхано.

— Теб — отвърна той и дори когато се изгуби в безпаметния екстаз на любовното преживяване, тази истина остана с него. Беше я чакал цяла вечност.

Винаги спеше толкова леко, че дори в последвалия дълбок унес той се сепна от мокрите чаршафи, неудобство, на което не бяха обърнали внимание. Джей лежеше в обятията му изтощена и спеше дълбоко; не искаше да я притеснява, но също така не искаше да изстине от влагата. Той стана и вдигна лекото ѝ тяло на ръце, после я занесе в другата стая и я остави върху сухото легло. Тя издаде някакъв протестен звук, когато я раздруса, после се отпусна отново и дишането ѝ се успокои, след като я погали по гърба. Легна до нея и тя се сгуши по-плътено в неговата силна, собственическа прегръдка.

Това, което изпитваше към нея бе толкова силно, че граничеше с болката. Дори без паметта си знаеше, че нито една жена досега не го беше вълнувала така силно. Никога не бе желал друга така, никога не би чакал толкова дълго, колкото бе чакал нея. Тя засенчваше всичките му грижи. Пак тя бе причината, поради която мислите за загубата на паметта му се свеждаха до някакво раздразнение и известен безпристрастен интерес към странностите на това, което помнеше. Предишният му живот нямаше значение, тъй като Джей беше тук, в настоящето. Бяха така свързани, че спомените нямаха значение.

Веждите му леко се смръщиха, когато я прегърна и задебелялата му ръка се плъзна от извивката на бедрото ѝ към приятната заобленост на гърдите. От всичко, което бе останало в съзнанието му, защо нямаше нищо, свързано с Джей? Това бяха спомените, които съжеляваше, че е загубил. Искеше да си спомня всяка минута, която е прекарал с нея и защо я бе оставил да му се изплъзне. Искеше да си спомни сватбата им, първия път, когато са се любили, и пълната загуба на тези спомени го измъчваше. Тя бе същността на неговия живот; защо тогава нищо не му беше познато? Защо не бе изплувал някой дълбоко загнезден спомен за нежната като коприна кожа, за високите ѝ, заоблени гърди, или за розовите зърна. Защо не усети нищо познато в тесния проход към тялото ѝ, когато проникваше в нея?

А всичко беше свършено ново за него.

Тя се приближи леко към него и той спря да я гали, стигаше му само да я държи. Щяха да се оженят веднага щом успееше да я убеди, а сега имаше на своя страна едно много силно оръжие.

Сцената експлодира в мозъка му. Усмехната младоженка и развълнуван младоженец, горд, притеснен и нетърпелив едновременно. Младоженецът поклаща глава, усмихвайки се широко, а булката го прегръща силно.

— Успя! Знаех си.

Една по-възрастна жена и някакъв мъж го прегърнаха също толкова силно.

— Радвам се, че се върна, синко — казва мъжът, а жената се усмихва през сълзи, преливаща от любов. После други хора се втурват да стиснат ръката му, да го прегърнат и да го потупат по гърба. Сцената се разпадна сред хаоса от гласове.

Остана да лежи със сурово изражение, стиснал челюсти в отчаян опит да не изхвърчи от леглото. От къде, по дяволите, се взе този спомен? Мъжът го бе нарекъл „синко“, но това обръщение можеше да бъде доказателство както за привързаност, така и за роднинска връзка. Той нямаше семейство, така че трябваше да са близки приятели, но Джей твърди, че винаги е бил самотник. Кои бяха те? Тревожеха ли се за него? Джей знаеше ли нещо за тях?

По дяволите, дали беше изобщо нещо, което действително се е случило, или сцена от филм, който е гледал преди години?

Филм. Самата дума бе достатъчна да извика друг спомен, но този път бе съвсем завършен, придружен от сменящи се надписи. Беше телевизионен репортаж за Афганистан. После премина в друг филм с участието на много известен актьор. Хубав филм. После в забавен кадър сцената се смени. Намираше на някакъв покрив със същия актьор, когато мъжът извади пистолет 45-ти калибър. Сериозна работа. Можеше значително да повлияе на бъдещето на човек. Само че мъжът беше твърде близо и твърде уплашен. Стив видя себе си да замахва с крак, пращайки пистолета във въздуха. Актьорът се олюля назад и се препъна, падна през ниската преграда, крещейки, докато летеше надолу от седмия етаж.

Стив се загледа в тавана на спалнята, усещайки как потта се стича по ребрата му. Друг филм ли беше това? Защо ще си спомня

точно серия от филми? И защо бяха толкова реалистични, сякаш участваше в тях? Ще трябва да попита лекаря, но поне това бе знак, че паметта му се връщаше точно така, както му бяха казали. Без друго трябваше да предприеме това пътуване, за да му прегледат очите; изморяваше се много, когато четеше и това не отшумяваше. Определено се нуждаеше от очила. Очила...

Един възрастен мъж му се усмихна любезно и свали очилата си, поставяйки ги върху бюрото.

— Поздравления, господин Стоун — каза той.

Едва се сдържа да не изругае, когато сцената изчезна. Колко странно; защо мъжът ще го нарича „господин Стоун“, освен ако не е използвал чуждо име? Да, в това имаше смисъл, освен ако не беше сцена от друг филм. Би могло да е по-скоро нещо, което е гледал, отколкото нещо, което се е случило.

Джей се размърда в прегръдката му и се събуди изведнъж, като се надигна и го погледна разтревожена.

— Какво не е наред?

Беше усетила напрежението му както винаги. Той успя да се усмихне и докосна страната ѝ с обратната страна на пръстите си, усещайки как съвсем различно напрежение завладява мускулите му.

— Нищо — увери я той.

Изглеждаше сънena и чувствена, с натезжалите си клепачи и със сочните си устни, подпухнали от целувките му.

Тя се огледа.

— В моята стая сме — отбеляза Джей озадачено.

— Така е. Чаршафите в моята бяха мокри, затова те донесох тук.

Топлина се разля по страните ѝ, като си спомни как се бяха намокрили чаршафите, но в усмивката ѝ имаше едновременно тайнственост и задоволство. Повдигна ръка и докосна лицето му, така както той бе докоснал нейното; тъмносините ѝ очи се плъзнаха по лицето му с болезнена нежност, проучвайки всяка негова черта, засищайки жаждата на сърцето ѝ. Тя нямаше представа за изражението си, но той го видя и нещо притисна гърдите му. Искаше му се да каже: „Не ме обичай по този начин“, но се въздържа, защото за него беше ужасно важно да го обича точно така.

Той се изкашля леко.

— Можем да избираме.

— Така ли? Разбира се, че можем. Между какво?

— Можем да станем и да изядем обеда, който приготвяше — той спря и вдигна глава към часовника, — преди три часа, или можем да се опитаме да опропадим и това легло.

Тя размисли.

— Мисля, че ще е по-добре да обядваме, в противен случай няма да имам сили да ти помогна да опропадим и това легло.

— Логично.

Той я прегърна. Не му се ставаше, въпреки глада и не усети как ръката му се плъзна по очертанията на тялото ѝ с чувствена наслада. После спря и придвижи ръката си към корема ѝ.

— По-добре да вземем някакви мерки, освен ако не искаш да се оженим следващата седмица.

Почувства се така, сякаш сърцето ѝ изведнъж порасна толкова, че изпълни гърдите ѝ до краен предел. В продължение на няколко прекрасни часа бе забравила как е притисната от този мъчителен лабиринт от измами. Не искаше нищо друго повече от това просто да каже „Да, нека се оженим“, но не смееше. Не и преди той да разбере кой е — и преди тя да разбере кой е — и ако тогава продължаваше все още да твърди, че иска да се ожени за нея. Ето защо тя пренебрегна първата част от думите му и просто отговори на втората.

— Няма защо да се тревожим. Вземам хапчета. Лекарят ми ги предписа преди седем месеца, защото цикълът ми не беше редовен.

Очите му леко се присвиха и ръката му натеза върху корема ѝ.

— Нещо сериозно ли е?

— Не. Просто стрес от работата ми. Вероятно сега ще мога без тях. — После се усмихна и зарови лицето си в рамото му. — Освен ако внезапно не се случи нещо.

Той изсумтя.

— Внезапно, по дяволите! Желая те от два месеца. Все пак бихме могли да се оженим тази седмица.

Тя се освободи от прегръдката му и се изправи с развълнувано лице, сложи си чисто бельо, взе един пуловер от дрешника и го облече.

Наблюдаваше я от леглото. Гласът му беше много тих и дрезгав, когато проговори.

— Искам отговор.

Разтревожена, тя отметна заплетените кичури от очите си.

— Стив... — Тя спря, като за малко не се сви от страх пред необходимостта да го нарече с това име. Сега повече от всякога искаше, имаше нужда да узнае името на любимия си. — Не мога да се омъжа за теб, преди да си възвърнеш паметта.

Той отхвърли завивката и се изправи, гол и прекрасен. Пулсът ѝ препусна лудо, когато го погледна. След всички мили, които бе пробягал, и дървата, които бе нацепил, тялото му бе покрито с мускули. По нищо не личеше, че някога е бил ранен, освен по белезите. Сърцето ѝ започна да бие бавно и силно. Беше прегърнала тялото му, беше приела мощната му атака, бе му отвърнала със същата страст. Въпреки че определени части на тялото ѝ бяха все още твърде чувствителни, тя усети как пламва и се размеква, когато го погледна.

— Какво би могло да промени моята памет? — отсече той и тя вдигна очи, проумявайки, че е ядосан. — Няма друга жена, която да предявява права над мен и ти го знаещ, така че не започвай пак с тези глупости. Защо трябва да чакаме?

— Искам да съм сигурна — каза тя с разтревожен глас.

— По дяволите, аз съм сигурен!

— Откъде може да си сигурен, като не знаеш какво се е случило. Просто не искам да съжаляваш, че си се оженил за мен, когато си спомниш всичко. — Опита да се усмихне, но едва успя. — Заедно сме и разполагаме с време. Това би трябвало да е достатъчно засега.

Стив се опитваше да се задоволи с това и в много отношения то бе достатъчно. Те живееха заедно в най-истинския смисъл на думата, като партньори, приятели и любовници. Измина седмица преди снегът да се върне отново и през тази седмица те изследваха всеки инч от тяхната високопланинска ливада. Той ѝ показа лазерния сензор, който бе инсталирал от другата страна на пътеката, и ѝ демонстрира как да използва едновременно радиото и компютъра. За него бе облекчение, че не се налагаше да крие от нея колко дълбоко е бил посветен в разузнаването, въпреки че тя му се разсърди малко за това, че цялото оборудване е било скрито в бараката и чак сега бе решил да ѝ каже за него.

Харесваше му да я ядосва. Чувстваше някаква примитивна възбуда, когато наблюдаваше как присвива сините си очи като котка. Беше финалният знак, че я е принудил да атакува. В деня, когато я бе помислил за неканен гост и я бе проследил в снега, а после нападнал,

яростта ѝ го бе изненадала, беше го изкарала от равновесие, но го беше развълнувала. Повечето хора, които познаваха Джей не биха повярвали, че е способна на такава ярост, нито че би се нахвърлила със сила върху някого. Това му говореше много за нея, за страстната, променлива страна на характера ѝ и за това какво е необходимо, за да бъде извадена наяве. Вероятно много малко хора можеха да я ядосат, но тъй като го обичаше, той беше един от тях. След като предизвикаше гнева ѝ, той обичаше да се боричкат и да се люби с нея, докато той изчезне.

Външността ѝ го очароваше. Беше все още твърде слаба, въпреки че се хранеше добре, но той обичаше да гледа стройните ѝ крака и заоблените ѝ бедра в тесните дънки твърде много, за да се оплаква. Кожата ѝ бе гладка като сатен, гърдите ѝ — стегнати и закръглени, екзотичната ѝ уста сочна и леко намусена; както ѝ да се облечеше го възбуждаше, защото той знаеше какво се крие под дрехите. Знаеше също, че бе достатъчно да я докосне и тя щеше да се сгуши в обятията му топла и изпълнена с желание. Тази реакция го пленяваше; в нея имаше нещо толкова ново, което сякаш никога не му е било познато.

Една сутрин се събудиха и видяха, че през нощта отново е валил сняг, който продължи да вали през целия ден, не силно, просто една постоянна завеса от снежинки, които се спускаха над ливадата. Излизаха, само за да донесат още дърва за огъня и прекарваха деня в хижата, гледайки стари филми. Това беше допълнителното преимущество на сателитната антена; винаги можеха да намерят нещо интересно за гледане, ако бяха в настроение за това. Беше идеалното решение в такова мързеливо време, когато нямаше какво да правят, освен да се излежават и да гледат как пухкавите снежинки се спускат към земята.

Точно преди да се стъмни, Стив излезе да провери наоколо, нещо, което правеше винаги. Докато го нямаше, Джей започна да приготвя вечерята, като си тананикаше, защото беше толкова доволна. Това беше раят. Знаеше, че не може да продължи дълго, когато паметта му се върнеше, дори ако все още искаше да се ожени за нея, животът им щеше да се промени. Щяха да си тръгнат оттук, да си намерят нов дом. Щеше да се наложи да си намери друга работа. Други неща щяха да запълнят времето ѝ. Това време беше отделено, извън реалния свят и тя възнамеряваше да се наслади на всеки миг. Внезапно една мрачна

мисъл се прокрадна: това може да е всичко. Може би беше всичко. В такъв случай тези дни бяха още по-безценни.

Стив влезе през задната врата, като изтупа снега от раменете си и го изтърси от косата си, преди да си свали палтото.

— Нищо, освен заешки следи. — Изглеждаше замислен. — Обичаш ли заешко месо?

Джей отмести поглед от кашкавала, който стържеше за спагетите.

— Ако застреляш великденското зайче... — подхвана тя със заплашителен тон.

— Само питам — каза той, сграбчи я, за да я целуне, после отри студената си, брадясала буза до нейната. — Ухаеш чудесно. На лук, чесън и доматен сос. — Всъщност носеше собствения си аромат, това сладко, топло, женствено ухание, което свързваше с нея и с никоя друга. Зарови носа си във врата ѝ и вдиша, усещайки познатото напрежение да нараства в слабините му.

— Няма да спечелиш нищо като ми казваш, че мириша на лук и чесън — каза тя и се залови отново за работа, въпреки че той я бе прегърнал през кръста.

— Дори ако ти кажа, че обожавам лук и чесън.

— Хм. И ти си като всички мъже. Би казал всичко, когато си гладен.

Той се засмя и я пусна, за да сложи масата и да намаже хлебчетата с масло.

— Какво ще кажеш за едно пътуване?

— Бих искала да видя Хавай.

— Мислех си по-скоро за Колорадо Спрингс. Или може би Денвър.

— Била съм в Колорадо Спрингс — каза тя, после го погледна през рамо, заинтригувана. — Защо ще ходим в Колорадо Спрингс?

— Предполагам, че Франк не иска да се връщаме във Вашингтон дори за малко, така че ще изпрати лекаря със самолет, да прегледа очите ми. Това означава Колорадо Спрингс или Денвър. Аз залагам на Денвър. Също така се обзалагам, че няма да иска лекарят да научи къде се намира хижата, което означава, че ние ще отидем при него.

Тя знаеше, че ще се наложи да си прегледа отново очите, но самият факт, че говореха за това накара реалният свят да нахлуе в

техния рай. Щеше да е странно да се срещнат с други хора, още повече да разговарят с тях. Но четенето преуморяваше очите му, а бе минало достатъчно време, за да разберат, че зрението му нямаше да се подобри. Замисли се за това как щеше да изглежда с очила и усети някаква топлина да се разлива в стомаха ѝ. Секси. Усмихна му се.

— Да, бих желала да предприема едно пътуване. Ям собствените си ястия от доста време насам.

— Ще се свържа с Франк след вечеря. — Можеше да го стори веднага, но бе по-важно да се нахрани. Джей правеше чудесни спагети, а можеше да му отнеме доста време, докато се свърже с Франк. Щеше да започне с най-важното.

След като приключи с чиниите, а Стив отиде в бараката да се свърже с Франк, Джей се излегна върху килимчето пред камината и за първи път се замисли за малкия изискан апартамент, който Франк държеше за нея. Той контрастираше рязко с провинциалния комфорт на хижата, но тя предпочиташе нея. Нямаше да ѝ е приятно да си тръгне оттук; мястото щеше да е красиво през лятото, но тя се чудеше колко още ще останат тук. Сигурно паметта на Стив щеше да се върне преди това, но дори това да не се случеше, колко време щеше да мине преди Франк да му каже истината? Не бе възможно да го оставят вечно да живее чужд живот. Или пък бе? Такъв ли е бил планът? Дали не са разбрали по някакъв начин, че никога няма да си възвърне паметта?

Огледалата отразяваха различни отговори, различни страни на загадката, различни решения. И никое от тях не пасваше.

— Спиш ли? — попито той тихо.

Дъхът ѝ спря и тя се претърколи с разтуптяно сърце.

— Не те чух да влизаш. Не издаде никакъв звук. — Винаги се движеше безшумно като котка, но би трябвало да чуе задната врата. Бе така потънала в размисъл, че шумът бе останал незабелязан.

— За да се промъкна и да те сграбча по-добре, скъпа — изръмжа той, имитирайки чудесно гласа на големия, лош вълк. Приседна на килима до нея, заравяйки ръце в косите ѝ и наклони устата си към нейната. Целуна я бавно, страстно, без да бърза. Дишането ѝ се промени, погледът ѝ стана унесен. Желанието беше като топлина, която се разля бавно по тялото ѝ, докато я изпълни цялата.

Не бързаха. Беше твърде хубаво да лежат на топло пред пукащия огън и да се наслаждават на целувките си. Но накрая топлината стана

непоносима и тя изстена, когато той разкопча ризата ѝ и я разтвори, за да притисне устни към заоблените ѝ гърди. Легна върху нея, силните му крака контролираха нейните, макар че тя не спираше да се движи. Искаше повече. Като изстена отново, с глас изпълнен с желание, тя се извъртя докато зърното ѝ се допря в устните му. Бавно, той го докосна с език, после го сграбчи с уста и го засмука, давайки ѝ това, от което се нуждаеше. Светлината от огъня придаваше златисти отблясъци на косата ѝ и розов оттенък на кожата ѝ, докато той разкопчаваше джинсите ѝ и ги сваляше. Устата ѝ беше червена и влажна, блестяща от целувките му. Той изведнъж почувства, че не може да чака повече и бързо свали дрехите си. Ризата още висеше около раменете ѝ, но дори това беше твърде много. Захвърли я настрана и застана на колене, като уви краката ѝ около своите, докато се навеждаше, за да проникне в нея, преплитайки така здраво телата им, както бе свързан живота им.

Останаха да лежат дълго след това, прекалено щастливи, за да помръднат. Той постави още едно дърво в огъня и obu джинсите си, после я загърна с ризата си, за да не настине. Тя се отпусна в обятията му, подпряла глава на рамото му, като си пожелаваше да не се случи нищо, което да наруши това щастие.

Той наблюдаваше играта на жълтите пламъци, потривайки брадичката си в косите ѝ.

— Искаш ли деца? — попита разсеяно.

Въпросът я стресна и тя вдигна главата си от рамото му.

— Да, мисля, че искам — отвърна тя. — Никога не съм се замисляла сериозно за това, защото не ми изглеждаше възможно, но сега... — Гласът ѝ потрепери.

— Преди не сме били женени в истинския смисъл на думата. Не искам отново да бъде така. Искам да се прибирам в къщи всяка вечер, да водя нормален живот. — Той я притисна в прегръдката си. — Бих искал да имам няколко деца, но решението трябва да е общо. Не знаех какво мислиш ти.

— Обичам децата — каза тя тихо, но я обзе чувство на вина. Изобщо не са били женени преди. Той се чувстваше виновен заради постъпките на друг мъж.

— И аз ги обичам — усмихна се той, все още загледан в огъня. — Истинско удоволствие е да гледам Ейми...

Джей извърна глава с широко отворени очи, в които се четеше нещо като паника.

— Коя е Ейми?

Лицето на Стив беше мрачно, устата му строга.

— Не знам — промърмори той. — Чувствам се така сякаш се блъскам в тухлена стена. Думите просто ми се изплъзнаха от устата и после, „бам“! Ударих се в стената и не остана нищо.

Усети, че ѝ прилошава. Дали не сгреша като повярва, че Франк не би нагласил всичко така, ако Стив беше женен? Дали не беше и баща, освен съпруг?

Стив я наблюдаваше и отгатна посоката на мислите ѝ, ако не съдържанието им.

— Не съм женен и нямам деца — каза рязко, като я притегли към себе си. — Вероятно е малката дъщеря на някой приятел. Познаваш ли някой, който да има малко момиченце на име Ейми?

Тя поклати глава, без да го погледне. Ужасът отново се бе върнал; усети как я сковава. Дали паметта му се връщаше? Когато това станеше, щеше ли да си тръгне? Раят можеше да свърши всеки миг.

Тази нощ Стив остана да лежи буден, дълго след като си бяха легнали. Джей спеше в обятията му както през всички нощи досега, откакто бе задухал топлият вятър, с коси разпилени на лявото му рамо и той усещаше топлият ѝ дъх във врата си. Голото ѝ, копринено нежно тяло се притискаше плътно към лявата му страна, а тънката ѝ ръка бе праметната през гърдите му. За миг придоби толкова уплашен вид, когато спомена името на Ейми, която и да беше тя. Прегърна я по-силно, опитвайки се да изтрие страха дори от съня ѝ.

Вероятно щеше да се случва често някоя случайна дума да предизвика откъслечни спомени. Надяваше се не всички да я плашат толкова много. Дали наистина се страхуваше, че няма да я иска, когато паметта му се върне? Господи, нима не можеше да почувства колко много я обича? Паметта му нямаше значение. Това беше в костите му, бе загнездено във всяка частица от неговото съществуване.

Ейми. Ейми.

Името проблясваше в съзнанието му като огнена искра и изведнъж видя едно малко момиченце с лъскави, тъмни коси, което се смееше и пъхаше своето пухкаво, покрито с вдлъбнатинки юмруче в устата си. Ейми.

Сърцето му заби силно. От паметта му бе изплувало лице, което отговаряше на името. Не знаеше коя е тя, но знаеше името ѝ, а сега и лицето ѝ. Картината избледня, но той се концентрира и разбра, че може да я извика отново в съзнанието си, точно като истински спомен. Точно както бе казал на Джей, тя вероятно беше дъщеря на някой приятел, с който се е запознал след развода.

Той се отпусна доволен, че споменът се бе затвърдил. След сексуалното удоволствие, което бе изпитал, усещаше тялото си натежало и отпуснато и гръдният му кош започна да се издига и спуска в бавния ритъм на съня.

— Чичо Люк, чичо Люк!

Детските гласчета отекваха в главата му и филмът започваше да се върти в съзнанието му. Две деца. Две момчета, които се втурват през моравата, скачат и крещят с пълни гърди „чичо Люк“, като продължават да тичат.

Друга сцена. Северна Ирландия. Белфаст. Позна града, макар че го полазиха тръпки от ужас. Две малки момчета играят на улицата, после изведнъж вдигат очи, поколебават се за миг и побягват.

Щрак. Едно от първите две момчетата поглежда нагоре с разтреперана долна устна и разплакани очи и казва:

— Моля те, чичо Дан.

Щрак. Дан Радър подрежда листите си зад бюрото си, докато надписите се движат.

Щрак. Огромен надпис върху микробус гласи: „Предпочитам света на Дисни“.

Мики Маус танцува... Щрак... една мишка пълзи през боклука в малка уличка... Щрак... граната прелита бавно във въздуха и се разбива с мощен трясък в кофа за боклук; после още по-мощен трясък и кофата хвърква във въздуха... Щрак... бяла платноходка с ярки платна на червени и бели ивици се приближава към брега и загорял млад мъж маха с ръка... Щрак, щрак, щрак...

Картините прорязваха съзнанието му, проблясвайки за миг като светкавици и следваха една след друга като страници от книга, която прелистват бързо пред очите му. Започна отново да се поти. По дяволите, тези произволно свързани спомени бяха ад. Какво означаваха? Действително ли се бяха случили? Не би имал нищо против, ако можеше да каже кои са истински и кои са просто нещо,

което е видял по телевизията или в някой филм, или просто си ги е представил, четейки някаква книга. Добре, някои от тях бяха повече от ясни, като този с Дан Радър, с движещите се надписи. Но той беше гледал новини много пъти, откакто свалиха превръзката от очите му, така че това дори би могло да бъде пресен спомен.

Но... Чичо Люк. Чичо Дан. Нещо в тези деца, нещо в тези имена изглеждаше много истинско, точно както и Ейми.

Стана от леглото много внимателно, за да не събуди Джей и отиде във всекидневната, където стоя дълго пред загасения огън, загледан в тлеещите въглени. Цялостното възвръщане на паметта му приближаваше и той го знаеше. Сякаш единственото, което трябваше да направи бе да завие зад ъгъла и всичко щеше да бъде там; но да направи този завой в съзнанието си не бе толкова лесно, колкото изглеждаше. Беше се променил през месеците след експлозията; опитваше се да свърже две отделни личности и да ги слее в едно.

Разсеяно триеше върховете на пръстите си с палеца си. Когато забеляза какво прави, вдигна ръката си, за да я разгледа. Мазолите отново се бяха появили, последица от цепенето на дървата, но върховете на пръстите му бяха все още гладки. Какво е останало от него, или самоличността му бе заличена напълно, както бяха заличили отпечатъците му? Когато се гледаше в огледалото, каква част от отражението беше Стив Кросфийлд и каква беше резултат от пластичната операция? Лицето му беше променено, гласът му беше променен, отпечатъците на пръстите му липсваха.

Беше нов човек. Беше се родил от тъмнината, съживен от гласа на Джей, който го призоваваше към светлината.

Без значение какво си спомняше и какво не, все още имаше Джей. Тя беше част от него, която хирургическият скалпел не можеше да промени.

Стаята бе изстинала, тъй като огънят бе угаснал и той усети студа върху голото си тяло. Върна се в спалнята, мушна се под юргана и усети топлото ѝ тяло да се увива около неговото. Тя промърмори нещо и се притисна по-близо до него, опитвайки се да заеме обичайната си поза.

Мигновено огънят пламна в него, толкова буйно, сякаш не бе угасен само преди час.

— Джей — каза той, с тих, неясен глас и я придърпа под себе си. Тя се събуди и го потърси, уви ръцете си около врата му и те се любиха в мрака, докато в съзнанието му не остана място за други спомени, освен тези, които създаваха заедно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тръгнаха от хижата рано следващата сутрин, за да се срещнат с Франк в Колорадо Спрингс същия следобед. Джей усети някаква тъга, когато напусна хижата; тя бе техният уединен свят в продължение на толкова време, че извън нея се чувстваше незащитена. Само мисълта, че щяха да се върнат на другия ден ѝ даваше смелост да тръгне. Знаеше, че накрая ще трябва да я напусне завинаги, но не беше готова да посрещне този ден сега. Искеше повече време с мъжа, когото обичаше.

Възнамеряваше да попита Франк за името на американския агент, който е бил „убит“. Можеше да не ѝ го каже, но тя трябваше да го попита. Дори да не можеше да го произнесе на глас, трябваше да знае, трябваше да свърже любимия си с някакво име. Погледна го как умело кара джипа дори в снега и сърцето ѝ щеше да се пръсне. Беше едър и грубоват, изобщо не беше красив с наново сглобените черти на лицето си, но един-единствен поглед на тези огненожълти очи можеше да я накара да се почувства замаяна от удоволствие. Как е могло да им мине през ума, че ще могат да я накарат да повярва, че този човек е Стив Кросфийлд?

Техният сценарий имаше много пропуски, но тя ги видя чак когато беше прекалено влюбена в него, за да я интересува. Бяха разчитали, че шока и неотложността на ситуацията ще ѝ попречат да зададе категорично въпросите, на които те нямаше да имат отговор, като например защо не са използвали кръвната група или данни за зъбите на своя агент, за да определят самоличността на пациента. Още тогава бе разбрала, че Франк крие нещо, но бе твърде загрижена за „Стив“, за да си помисли, че е нещо повече от прикриване на подробностите от секретна мисия. Истината беше, че я бяха подвели толкова лесно, защото тя го искаше; след първия път, когато го бе видяла да лежи в болницата в толкова критично състояние, но все още борещ се с присъщата му мрачна решителност, която гореше в него

дори когато беше в безсъзнание, единственото, което бе искала, бе да бъде до леглото му и да му помогне да се пребори.

Щяха да отседнат в друг мотел, а не в този, в който бяха нощували първият път, защото Франк не искаше да рискува администраторът да ги познае. Дори използваша различни имена. Когато пристигнаха, Франк вече беше там и бе направил резервации за тях на името на Майкъл Картър и Фей Уилър. Отделни стаи. Стив изглеждаше явно недоволен, но остави куфарчето на Джей в нейната стая, без да каже нищо и отиде в своята. Очният лекар прегледа незабавно очите на Стив; после го заведоха в една оптика, за да му направят очила, които щяха да са готови на следващата сутрин. Джей остана, като се питаше какви ли конци е дърпал Франк и чии ръце е извил, за да се уреди всичко толкова бързо.

Върнаха се малко след като се стъмни и Стив веднага отиде в стаята на Джей.

— Здравей, скъпа — каза той, като влезе и затвори вратата след себе си. Преди да може да му отговори, той започна да я целува настойчиво, с търсеци устни, стиснал здраво ръцете ѝ.

Тя потрепери от вълнение, притисна се в него и зарови пръсти в студената му коса. Лъхаше на вятър и сняг и кожата му беше студена, но езикът му бе топъл и търсец. Най-после вдигна глава и на лицето му се изписа чисто мъжко задоволство. Погали с палеца си устните ѝ, които бяха почервенели от целувката му.

— Скъпа, може да замръзна, докато се промъкна до стаята ти, но няма да спя сам.

— Имам предложение — измърка доволно тя.

— Да го чуем.

— Не си сваляй дрехите, преди да стигнеш дотук.

Той се засмя и я целуна отново. Устата ѝ го подлудяваше; имаше най-еротичното въздействие върху него. Да я целува за него бе по-възбуждащо, отколкото да се люби с други жени — и само за миг, преди да изчезнат, някои от тези други жени се появиха в съзнанието му.

— Лекарят пътува обратно към Вашингтон. Франк ще остане до сутринта, така че сме отново тримата. Гладна ли си? Стомахът на Франк се движи по вашингтонското време.

— Всъщност съм малко гладна. Знаеш, че си лягаме рано.

Той погледна към леглото.

— Знам.

Джей се надяваше, че ще има възможност да попита Франк за името на агента; не можеше да рискува да го попита в присъствието на Стив, защото произнасянето на името му можеше да задейства паметта му, а тя не можеше да посрещне такова развитие на нещата. Искаше той да си спомни, но искаше това да се случи, когато останеха сами сред тяхната високопланинска ливада. Ако не се появеше възможност да говори с Франк, би могла да му се обади, след като се оттеглят в стаите си, стига Стив да не дойде направо в нейната, но не мислеше, че ще го направи. Вероятно най-напред щеше да си вземе душ и да се преоблече. Въздъхна, уморена от това, че трябва да гадае и да предсказва; не беше създадена за това.

Стив забеляза въздишката и лекото отчаяние в очите ѝ. Не бе казала нищо, но това изражение бе там, откакто си бе спомнил нещо за миг предишния ден. Това го озадачаваше; не можеше да се сети, за каквато и да било причина, поради която Джей да се страхува от възстановяването на паметта му. Тъй като това го озадачаваше и тъй като не можеше да намери логично обяснение, не можеше да престане да мисли за него. Не беше в природата му. Когато нещо го тревожеше, той не го оставяше на мира, докато не намереше логичното обяснение. Никога не преставаше, никога не се отказваше. Сестра му винаги казваше, че е поне наполовина булдог... Сестра му?

Мълчеше, докато тримата вечеряха в един италиански ресторант. Част от него се наслаждаваше на пикантната храна и част от него се включваше активно в непринудения разговор на масата, но една друга част проучваше отломъчето от паметта му от всеки възможен ъгъл. Ако имаше сестра, защо бе казал на Джей, че е сирак? Защо Франк нямаше данни за никакви роднини? Това бе заплетената част. Можеше да допусне, че е разказал на Джей различна версия за живота си, защото не знаеше какви са били обстоятелствата тогава, но не бе възможно Франк да няма списък на роднините му. Това бе при условие, че си спомняше „действителни“ неща.

Сестра. Логиката му подсказваше, че е невъзможно. Инстинктът му му подсказваше, че логиката му може би е погрешна. Сестра. Ейми. Чичо Люк! Чичо Люк! Детските гласове отекваха в главата му, докато

се смееше на нещо, което Франк бе казал. Чичо Дан. Чичо Люк. Чичо Люк, чичо Люк... Люк... Люк...

— Добре ли си? — попита Джей с помръкнал от загриженост поглед, поставяйки нежно ръката си върху китката му. Усещаше, че той излъчва напрежение и бе леко озадачена, че Франк изглежда не забелязваше нищо.

Главата му спря да тупти, когато я погледна и се усмихна. С удоволствие щеше да приеме, че миналото му е безвъзвратно загубено, стига Джей да е негова. Пъпната връв, която ги свързваше, беше така чувствителна както струните на прецизно настроен „Страдивариус“.

— Обикновено главоболие. Шофирането преумори очите ми.

И двете бяха верни, макар второто да не бе причината за първото. Освен това не се бе преуморил толкова много. За него представляваше проблем да фокусира добре отблизо, което се налагаше при четенето; надалеч виждаше отлично както винаги, като зрението му беше много по-остро от обикновеното. Имаше зрението на пилот.

Джей поднови разговора си с Франк, но усещаше отслабващото напрежение у Стив така както и това, че бе изопнат като струна. Дали този следобед не се бе случило нещо, за което не й е казал? Завладя я силен страх и страшно й се прииска да са отново в хижата.

Когато се върнаха в мотела, с облекчение забеляза, че Стив се запъти към стаята си, вместо да спре, за да разговаря с Франк, или да я последва незабавно в стаята й. Тя се втурна към телефона и набра номера на Франк. Той вдигна слушалката след първото позвъняване.

— Джей е — представи се тя.

— Случило ли се е нещо? — Той веднага застана нащрек.

— Не, всичко е наред. Просто има нещо, което не ми дава мира, но не исках да те попитам пред Стив.

В стаята си Франк застана нащрек. Не бяха ли успели да прикрият всичко?

— Нещо за Стив?

— Не, не точно. Агентът, който загина... как се казваше? Често мисля напоследък за това, че той е мъртъв, а аз дори не научих името му.

— Нямало е причина да го знаеш. Никога не сте се срещали.

— Знам — каза тя тихо. — Просто бих искала да знам нещо за него. Стив можеше да е на неговото място. Сега, когато е мъртъв няма

причина името му да се пази в тайна, нали?

Франк се замисли. Можеше да ѝ каже измислено име, но реши да ѝ каже поне тази част от истината. Накрая щеше да научи името му и щеше да е от полза, ако просто си помисли, че е станала грешка. Това щеше да бъде един незначителен факт, който да си припомни като потвърждение.

— Името му е Лукас Стоун.

— Лукас Стоун — гласът ѝ бе много нежен, когато повтори името му. — Бил ли е женен? Имал ли е семейство?

— Не, не е бил женен. — Той умишлено не отговори на втория ѝ въпрос.

— Благодаря ти, че ми каза. Не ми даваше покой. — Никога няма да разбере до каква степен, помисли си тя, докато оставяше слушалката. Лукас Стоун. Повтаряше мислено това име отново и отново, свързвайки го с едно смазано лице и сърцето ѝ започна да бие силно. Лукас Стоун. Да.

Чак тогава разбра каква грешка е направила. Ако преди ѝ бе трудно да се обръща към него с името на Стив, сега щеше да е почти невъзможно. Стив беше чуждо име, но тя го използваше, защото нямаше друго. Ами ако името Лукас се изплъзнеше от устата ѝ?

Дълго време седя върху леглото и мислено замахваше към залата с огледала, които я държаха в клопка с фалшивите си отражения. Това, което не знаеше я държеше в плен толкова здраво, колкото и това, което знаеше, докато започна да се страхува от собствените си инстинкти. Не беше създадена да мами; беше пряма, което бе една от причините, поради които не се бе чувствала на мястото си в света на бизнеса, свят, който изискваше известна доза „хитроумие“, тази балансирана смесица от хитрост и ловък ум.

Накрая, твърде уморена, за да отваря още зазидани врати, си взе душ и се приготви да си легне. Когато излезе от банята, Лукас — Стив! — повтаряше си настойчиво — се беше излегнал върху леглото, вече полуразсъблечен.

Тя погледна към заключената врата.

— Не сме ли го правили и преди?

Той скочи на крака и сграбчи ръцете ѝ, притегляйки я към себе си.

— Да, но имаше разлика. Огромна разлика.

Около него се носеше мирис на сапун и крем за бръснене, и онзи дълбок, мускусен, мъжки аромат. Тя се облегна на него, притискайки лицето си във врата му, за да вдиша този особен аромат. Какво щеше да прави, ако я напуснеше? Животът ѝ щеше да бъде безцветен, в него вечно щеше да липсва нещо. Бавно прокара пръсти по широките му гърди, усещайки топлината на кожата му и стоманено твърдите мускули под нея.

Бяха толкова корави, че едва ли усещаше пръстите ѝ. Удивена, тя опита да натисне ръката му, наблюдавайки как ноктите ѝ побеляват от натиска без почти никакъв ефект.

— Какво правиш? — попита той заинтригуван.

— Проверявам колко си твърд.

— Скъпа, това не е подходящото място.

Лицето ѝ грееше усмихнато, когато бързо вдигна глава към него.

— Мисля, че познавам добре всички останали места.

— Така ли? Има места и места. Някои места се нуждаят от много повече внимание, отколкото други. — Докато говореше, я придвижваше към леглото. Беше възбуден и се притискаше към нея. Джей плъзна ръката си надолу по панталона му.

— Това не е ли едно от местата, които се нуждаят от внимание?

— От извънредно много внимание — увери я той, като наклони телата им към леглото. Усети как краката ѝ се раздвижват, как бедрата ѝ се повдигат, за да се увият около него и шеговитостта изчезна напълно от очите му, оставяйки ги присвити и изпълнени с плам. Погледът му накара Джей да потръпне от приятно предчувствие. Вдигна очи към него, лицето ѝ нежно и сияещо, докато ръцете му се движеха леко по тялото ѝ.

— Обичам те — каза тя, а сърцето ѝ додаде Лукас.

На другата сутрин всичко бе различно, сякаш светът се бе променил през нощта, но не можеше да определи точно разликата. Чувството му бе странно познато, сякаш се чувстваше по-удобно в собствената си кожа. Джей лежеше в прегръдките му, лъскавите ѝ, златистокестеняви коси бяха разпилени върху рамото му. Ако бяха в хижата, щеше вече да е станал, за да стъкми огъня, а после щеше да се върне в леглото, за да се любят в ранните утринни часове. Вместо това трябваше да си отиде в стаята си, за да се избръсне и да се облече. Проклетият Франк. Беше резервирал отделни стаи, макар да знаеше, че

се нуждаят само от една. Но Джей не беше като другите жени и може би с това Франк показваше колко е специална.

Другите жени. Тази мисъл започна да го преследва, след като излезе от стаята на Джей и се върна в своята. Паметта му се връщаше, не с едно мощно, мелодраматично нахлуване, сякаш някой е запалил всички светлини, а хаотично, къс по къс, парченце по парченце. Изплуваха лица и имена. Само че вместо да се чувства въодушевен, той усещаше нарастваща нерешителност. Не бе казал на Франк, че паметта му се завръща; щеше да изчака да се възстанови напълно, за да има време да прецени ситуацията. Предпазливостта бе нещо съвсем естествено за него, точно както това да провери по навик стаята си, за да се увери, че никой не е влизал в негово отсъствие.

Взе си душ и се избърсна, но докато го правеше, усети, че се взира в лицето си в огледалото, опитвайки се да открие миналото си в отражението. Как би могъл да разпознае себе си, след като собственото му лице бе променено? Как ли е изглеждал преди? Запита се дали Джей няма някоя негова снимка; щеше да е стара, ако изобщо е запазила някоя. Жените обичаха да пазят неща за спомен, а разводът им не е бил драматичен, така че може би не е унищожила снимките, които е имала. Може би като види някоя от тях, ще си спомни миналото.

По дяволите! Вгледа се в отражението си с отвращение. Не бе познал Джей, нито Франк; защо мислеше, че ще разпознае собственото си лице? Лицето, което познаваше, беше това, което виждаше в момента, а то не би спечелило конкурс за красота. Изглеждаше така, сякаш е играл твърде често ръгби без предпазен шлем.

Продължаваше да има усещането, че беше на ръба на... нещо. То беше там, но не можеше да го стигне.

Измъчваше го с малки подробности като лекотата, с която премяташе кобура през рамо и с познатото усещане, което предизвикваше оръжието в ръката му, когато го проверяваше, а после го пъхаше обратно на мястото му. Лекотата и усещането за нещо познато бяха там и преди, но сега беше някак по-различно, сякаш връзката между минало и настояще се възстановяваше. Скоро. Щеше да се случи скоро.

Денят беше обикновен, но чувството, че нещо ще се случи не го напускаше. Срещнаха се на закуска; после с Франк отидоха до

оптическата лаборатория, да вземат очилата му. На връщане той попита:

— Намерихте ли онова приятелче Пигот?

— Не още. Появи се преди месец, но се покри отново, преди да се доберем до него.

— Добър ли е?

Франк се поколеба.

— Невероятно добър. Един от най-добрите. Психологическата му характеристика сочи, че е психопат, но много сдържан, истински професионалист. Изпълнението на задачите за него е въпрос на чест. Затова иска теб. Ти го изигра както никой друг преди. Провали операцията му, уби „работодателите“ му и успя да го засегнеш дотолкова, че му се наложи да се покрие за няколко месеца, за да се съвземе.

— Може да съм го засегнал, но не е било достатъчно силно — каза Стив сдържано. — Имаш ли негова снимка?

— Не е у мен. Разполагаме само с една. Уловихме го през обектива на телескопа, затова е неясна. Висок е около метър и осемдесет, шейсет и пет килограма, четиридесет и две годишен. Загубил е лявото си ухо, благодарение на теб. Репутацията му е пострадала.

— Да, понякога ставам малко раздразнителен.

Това беше истинският Лукас Стоун. Изненадата го разтърси като плесница, но той продължи да държи здраво волана.

— Да не би паметта ти да се връща?

— Не още — излъга Стив. Можеше да види Джефри Пигот, тънък като щека, зъл, хладнокръвен. Още едно лице с име.

Беше много мълчалив, докато пътуваха обратно към хижата. Джей го погледна, но слънчевите очила скриваха очите му и тя не можеше да прочете нищо по лицето му. Все още усещаше напрежението в него, точно както предишната вечер по време на вечерята.

— Пак ли те боли глава? — попита тя най-накрая.

— Не. — После смекчи отговора си като погали брадичката ѝ с опакото на пръстите си. — Чувствам се отлично.

— Да не би Франк да ти е казал нещо, което да те безпокои?

Бързо той прецени неудобството от това да допуснеш някого толкова близо до теб, че да може да отгатва настроенята ти, но след това прие, че е загубил битката що се отнася до Джей, защото доколкото зависеше от него, тя никога не би могла да бъде толкова близо до него, колкото би искал. Не я бе допуснал до себе си; то просто се бе случило.

— Само ми каза някои неща за онзи тип, който е искал да ме направи на кайма...

— Ужас! — възкликна тя, като отстрани ръката му и той се засмя.

— Просто си мислех за него, това е всичко.

След малко Джей се изправи и облегна главата си на седалката.

— Ще се радвам да се приберем у дома.

Напълно беше съгласен. Бяха прекарвали толкова време сами, че това пътуване бе истински шок. Неоновите светлини и уличното движение бяха истинско сътресение за организъм, привикнал към елхови гори, сняг и дълбока, дълбока тишина. В този миг би приел с удоволствие пътуване към цивилизацията, единствено за да си направят изследвания на кръвта и да получат брачно свидетелство.

Изследвания на кръвта.

Изведнъж застана нащрек, както хиляди пъти досега, когато животът му е висял на косъм. Адреналинът във вените му се покачи и сърцето му започна да препуска, но не толкова бързо колкото мислите му. По дяволите, нещо не съвпадаше. Защо е било необходимо Джей да го идентифицира, когато са имали всичко необходимо под ръка. Той е бил техен агент. Дори при положение, че пръстите му са били обгорени, той — в безсъзнание, а гласът му увреден, те все пак са разполагали с кръвната му група и данни за зъбите му. Това би трябвало да е напълно достатъчно, за да установят самоличността му. Следователно, изобщо не са се нуждаели от Джей, но тя определено им е била необходима поради някаква друга причина.

Премисли отново това, което Джей му беше казала. Искали са тя да го идентифицира, защото не са могли да определят със сигурност самоличността му, а им е било необходимо да знаят, дали техният агент е загинал, тъй като Стив и другият агент са станали жертва на експлозията и единият от тях е бил мъртъв. Това означава, че на

мястото е имало двама агенти, но това не променяше факта, че Франк е разполагал с данни, за да идентифицира и двамата. Да допуснем, че той и другият агент са си приличали по ръст, тегло и цвят на косата и очите. Това пак не би могло да е пречка за установяването на самоличността им, дори ако преувеличеше съвпаденията и допуснеше, че и двамата са били от една и съща кръвна група. Тогава оставаха данните за зъбите им.

По дяволите, чувстваше се като глупак. Защо не го бе забелязал по-рано? Искали са да въвлекат Джей в това поради някаква причина, но това не бе установяването на самоличността му. Какво ли бе намислил Франк?

Да мисли, трябваше да мисли. Имаше чувството, че се опитва да подреди пъзел, в който липсват някои части, така че без значение как подреждаше парченцата, те все не пасваха. Само ако можеш да си спомни, по дяволите!

Защо му е било на Франк да лъже Джей? Защо ще си измисля, че той и другият агент са си приличали толкова много? Защо ще настоява, че се нуждае от нея?

Защо им е била необходима?

Гласовете го връхлетяха изведнъж. „Поздравления, господин Стоун...“ „Радвам се, че се върна, синко...“ „Чичо Люк! Чичо Люк!“ Стоун... синко... чичо Люк... Люк... Стоун.

Люк Стоун.

Ръцете му подскочиха върху волана. Сякаш някой го удари в гърдите. Люк Стоун. Лукас Стоун. По дяволите проклетия Франк Пейн! Името му бе Лукас Стоун.

Щом мислено направи този завой, всичките му спомени се втурнаха към него като придошла река, запълвайки съзнанието му с толкова шумен безпорядък, че едва можеше да кара. Не смееше да спре, страхуваше се да допусне Джей да узнае какво чувства. Чувстваше... Господи, не можеше да определи как се чувства. Смазан... Главата го болеше, но същевременно чувстваше огромно облекчение. Беше си възвърнал самоличността, знаеше кой е. Най-после позна себе си.

Той беше Лукас Стоун. Имаше семейство и приятели, минало.

Но той не беше бившият съпруг на Джей. Не беше Стив Кросфийлд. Не беше мъжът, в когото тя мислеше, че е влюбена.

Ето защо са я въвели в това. При експлозията е имало само един агент и това е бил той. Стив Кросфийлд е бил там поради някаква причина и е загинал. Лукас се опита да възстанови спомените си за срещата, но те бяха неясни, откъслечни. Вероятно никога нямаше да се върнат. Но действително си спомни, че бе видял един висок, слаб мъж да върви нагоре по улицата, силуетът му се отразяваше върху мокрия паваж под светлината на уличните лампи. Възможно е това да е бил Стив Кросфийлд. След това не си спомняше нищо, макар че си спомняше, че се бе свързал и си бе уговорил среща с Минярд и бе отишъл на уреченото място. Бе погледнал нагоре, бе видял мъжа... после нищо. Всичко след това бе празнота, докато гласът на Джей не го бе извадил от мрака.

Явно са го разкрили. Пигот беше по следите му; това бе причината за този маскарад. Да въведат Джей в това, като я накарат да повярва, че това е бившият ѝ съпруг, да го идентифицират недвусмислено като Стив Кросфийлд — това е било възможно най-доброто прикритие, което Той е успял да измисли за него, докато неутрализират Пигот. А Той никога не подценяваше враговете си. Пигот, както бе казал Франк, беше наистина много добър. От това докъде се простираше заблудата, която Той бе създал също му подсказваше, че Той подозира, че от неговите среди изтича информация и не е разчитал на обичайната процедура.

Ето защо го бяха „погребали“ и той се бе събудил с друго име, с друго лице, с друг живот и дори с жената на друг мъж.

Не, по дяволите! Изпълни го дива ярост и кокалчетата му побеляха, докато механично преодоляваше заледените участъци от пътя. Може би не беше Стив Кросфийлд, но Джей беше негова. Негова. Любимата на Лукас Стоун.

Той дълго сипеше всякакви ругатни на ум по адрес на Него и на Франк за всичко, което му минаваше през ума, споменавайки роднините им до девето коляно. Франк не чак дотам, защото можеше да види как Той умело дърпа конците. Никой нямаше толкова комбинативен ум като Кел Сейбин; така Той бе станал това, което беше. Те вероятно — не, със сигурност — бяха спасили живота му, като се имаше предвид, че някой информираше Пигот, но те не бяха тези, които трябваше да кажат на Джей, че той не е бившият ѝ съпруг.

Не беше необходимо да ѝ казват, че човекът, когото обича, е мъртъв, а този, с когото спи, е един непознат.

Какво щеше да каже тя? Което бе по-важно, какво щеше да направи?

Не можеше да я загуби. Би понесъл всичко, освен това. Очакваше и би приел шока, гнева, дори страха ѝ, но не би могъл да понесе да го погледне с омраза в тези тъмносини очи. Не можеше да ѝ позволи да си отиде.

Веднага започна да разглежда ситуацията от всички страни, търсейки решение, но веднага разбра, че няма такова. Не би могъл да се ожени за нея под името Кросфийлд, защото такъв брак нямаше да е законен, а и проклет да бъде, ако я остави да носи името на друг мъж. Щеше да се наложи да ѝ каже.

Семейството му вероятно го считаше за мъртъв и нямаше начин да им съобщи, че не е, без да ги изложи на риск. Ако е разкрит, семейството му щеше да е в опасност, ако Пигот разбере, че не е умрял, както го е замислил. И без това при сегашните обстоятелства щеше да му е трудно да убеди семейството си кой е; нито изглеждаше, нито говореше както преди. Ръцете му бяха вързани, докато не хванеха Пигот; предполагаше, че след това Сейбин щеше да уреди да уведомят семейството му, че е станала „грешка“ при определянето на самоличността му и поради необичайни и смекчаващи обстоятелства и така нататък, грешката е била поправена чак сега. Вероятно Той вече е съчинил телеграмата до най-малката подробност.

Щяха да се погрижат за семейството му; те щяха да са щастливи да го приемат отново, въпреки променения му външен вид и опропадения му глас.

Джей бе жертвата. Бяха я използвали като съвършеното прикритие. Как, по дяволите, би могла да прости това?

Джей се бе унесла в дрямка и най-сетне се събуди, когато поеха по пътеката към ливадата.

— В къщи сме — промърмори тя, отмятайки косите си назад. Обърна се към него и му се усмихна. — Най-сетне.

Той отново беше напрегнат и проучваше всяка педя от пътеката. По земята имаше пресен сняг, който запълваше следите от гумите, които бяха оставили предишния ден, но и заличаваше всякакви други следи, които може да са били оставени след тяхното заминаване.

Всичките му умения влизаха в действие, а Лукас Стоун никога не поемаше риск. Ненужен риск. Неведнъж бе залагал живота си на карта, но само защото не бе имал друга възможност. Да рискува живота на Джей обаче, бе нещо съвсем различно.

Както винаги Джей долови напрежението му и се умълча, като свъси тревожно вежди. Снегът около хижата не беше нов, но когато паркира джипа, Лукас постави ръка на рамото ѝ, давайки ѝ знак да почака.

— Остани тук, докато проверя хижата — каза той кратко, извади пистолет изпод якето си и слезе от колата, без да я погледне.

Очите му непрекъснато шареха, местейки се бързо от прозорец на прозорец, като проверяваха всеки сантиметър от земята и се озъртаха за издйническото потрепване на някоя завеса.

Джей замръзна на място. Този мъж, който се придвижваше като котка към задната врата, беше мъжът, когото обичаше и той беше хищник, преследвач. С инстинктивна предпазливост, движейки се леко като вятъра, прилепи гърба си към стената и бавно протегна лявата си ръка към облата дръжка на вратата, а в дясната държеше заредения пистолет. Безшумно я отвори и изчезна вътре. Две минути по-късно се появи отново на задната врата, успокоен.

— Влизай — каза той и се върна в джипа да вземе багажа.

Бе раздразнена от това, че я бе изплашил за нищо; напомни ѝ за онази сутрин, когато я бе проследил в снега.

— Не прави това с мен — каза тя рязко, отвори вратата и скочи леко на земята. Снегът изскърца под краката ѝ.

— Кое?

— Да ме плашиш така.

— Да те плаша е хиляди пъти по-добре, отколкото да попаднем в засада — отвърна той спокойно.

— Как би могъл някой да знае, че сме тук и защо ще го интересува?

— Франк счита, че някой го интересува, иначе не биха си правили труда да ни укриват.

Тя се изкачи по стълбите и изтупа снега от ботушите си, преди да влезе вътре. Беше студено, но не много, тъй като бяха оставили поддържащата отоплителна система включена. Тя пое чантите от

ръцете му и ги отнесе в спалнята, за да ги разопакова, докато той стъкми огъня.

Лукас наблюдаваше как жълтите пламъци обгръщат пъновете, които бе поставил върху решетката, като бавно обхващаха и поглъщаха дървото. Не можеше да ѝ каже, не още. Това може да се окаже единственото време, което му остава с нея, неопределено дълга отсрочка, докато хората на Сейбин преследват Пигот. Щеше да използва това време, за да я привърже към себе си толкова силно, че да може да я задържи, дори след като разбере истинското му име, както и че Стив Кросфийлд е мъртъв. Беше му казала, че го обича, но тя бе казала тези думи на Стив Кросфийлд и странно, но Стив Кросфийлд бе този, който ги бе чул. Той беше Лукас Стоун и я искаше за себе си.

Желанието му бе бързо и неудържимо, като огън, който го изгаряше отвътре. Влезе в спалнята и се загледа в нея, докато тя се навеждаше да свали ботушите и чорапите си. Беше тънка като вейка, а кожата ѝ бе копринено нежна. Улови я през кръста и я претърколи върху леглото, като я последва мигновено и я прикова към матрака с тялото си.

Тя се засмя и раздразнението изчезна от очите ѝ.

— Тактиката на пещерния човек сигурно е на мода тази година — каза тя закачливо.

Не можа да ѝ се усмихне в отговор. Желаше я твърде силно, имаше нужда да я чуе как казва тези думи на него, а не на някакъв призрак. Жълтеникавите пламъчета отново заблестяха в очите му, докато я разсъбличаше и изучаваше голото ѝ тяло. Гърдите ѝ бяха щръкнали, твърди и заоблени. Той ги обходи с ръка, повдигна щръкналите зърна към устата си и ги целуна последователно. Тя задиша учестено и изви тялото си нагоре. Готовността, с която откликваше на желанието му, му действаше така всеки път, караше го да изгуби напълно разсъдъка си и да я желае пламенно и страстно като невръстен хлапак. Бе почти непоносимо да спре да я докосва, за да свали набързо собствените си дрехи и да ги захвърли.

— Кажи ми, че ме обичаш — каза той, като уви стройните ѝ крака около бедрата си и понечи да проникне в нея. Тя се заизвива чувствено, трийки гърдите си в неговите.

— Обичам те. — Ръцете ѝ се впиха в гърба му, усещайки напрежението в мускулите му.

— Обичам те. — Той бавно проникна в нея и тя бавно го прие с неудържимо нарастващо удоволствие. Тялото ѝ бе в такова съзвучие с неговото, че когато започна да се движи в нея, сексуалното ѝ напрежение бързо достигна връхната си точка. Той я притисна в обятията си, докато тръпките ѝ стихнаха, после поднови ритъма.

— Още веднъж — прошепна той.

Искаше да извика името му, но не можеше. Не можеше да го нарече Стив, а не смееше да го нарече Лукас. Прехапа устните си, за да не изрече името му и в гърлото ѝ се надигна стон. Той владееше тялото ѝ, проникваше в нея бавно и дълбоко, като я караше да достигне до определена височина, като не ѝ позволяваше да я премине. Тя гореше, сетивата ѝ щяха да експлодират от удоволствие.

— Кажу ми, че ме обичаш. — Гласът му беше дрезгав, напрежението бе изписано по лицето му, докато поддържаше движенията си мъчително бавни.

— Обичам те.

Искаше да чуе името си, но бе лишен от това. Някога, когато всичко това свършеше, обеща си той, щеше да я има, точно както този път и тя щеше да извика името му. Трябваше да е доволен от това, че той го знае и от начина, по който очите ѝ се взираха в неговите, докато повтаряше думите отново и отново, до мига, в който той спря да се владее и безумната наслада разтърси и двамата.

Не можеше да ѝ се насити никога и мисълта, че можеше да я загуби бе непоносима. Сексуалната връзка бе най-силна и той инстинктивно я използваше, за да укрепи близостта между тях. Щеше да стане част от нея и тогава името му нямаше да бъде от значение.

Две нощи по-късно, след като Франк си бе легнал току-що, телефонът иззвъня. С въздишка той посегна към слушалката.

— Пейн.

— Пигот е в Мексико Сити — съобщи гласът отсреща. Забравил напълно, че възнамеряваше да се наспи добре, Франк седна в леглото, заставайки мигновено нащрек.

— Следите ли го?

— В момента не. Отново се покри. Скоро всичко ще се разнищи и този ход ми подсказва кой е скъсал конеца. Аз ще се погрижа за тази

малка подробност, а ти измъкни Люк оттам. Хижата е разкрита.

— Какво да му кажа?

— Всичко. Вече няма значение. Всичко ще свърши за двадесет и четири часа. Погрижи се да са в безопасност. — След това Кел Сейбин затвори, питайки се дали не бе чакал прекалено дълго, излагайки на опасност един приятел, както и една невинна жена.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

При първия сигнал на пейджъра върху нощното шкафче Лукас беше на крак и търсеше панталоните си. Звукът му подсказваше, че това е сигналът на радиовръзката, а не този от задействането на лазерния лъч, но самият факт, че Франк се опитва да се свърже с него посред нощ беше достатъчно тревожен. Джей се събуди и протегна ръка към лампата, но той я спря.

— Никакви светлини.

— Какво става? — Сега беше съвсем неподвижна.

— Отивам до бараката. Това е сигналът на радиовръзката. Франк се опитва да се свърже с нас.

— Тогава защо да не светна лампата?

— Не би се обадил посред нощ, ако не е спешно. Може да е твърде късно. Възможно е Пигот да е някъде наблизко и светлината ще бъде за него предупредителен знак.

— Пигот?

— Онзи, който се опита да ме направи на кайма, нали си спомняш?

— Ще дойда с теб. — Бе станала в миг от леглото и търсеше пипнешком дрехите си в тъмното. Лукас понечи да я спре, тъй като не искаше тя да напуска безопасната хижа, но ако Пигот ги бе открил, тя нямаше да е безопасна. Една базука в ръцете на експерт, какъвто беше Пигот можеше да превърне хижата за секунди в горящ ад.

Пъхна краката си в ботушите и грабна пистолета от кобура, който винаги гледаше да му е под ръка. На излизане взе якето от закачалката до вратата и го нахлузи, докато тичаше през тъмната хижа към задната врата. Джей бе точно зад него; бе облякла джинсите си и неговата риза и бе обула ботушите си на бос крак.

Прекосяха леко снега до бараката, придържайки се към сенките, доколкото бе възможно. Паянтовата барака бе цяло откритие; Джей бе изумена, когато Лукас ѝ показа за първи път какво се крие зад фасадата ѝ. Той премести една бала сено, разкривайки капак на пода,

достатъчно широк, за да провере раменете си, после натисна един бутон върху пейджъра, предназначен за автоматично отключване. Капакът бавно се отвори. Надолу се спускаше тясна стълба, осветена от малки червени лампички, разположени отстрани на всяко стъпало. Лукас я накара да слезе бързо, после я последва и затвори капака, който плътно затваряше подземното скривалище с комуникационните устройства. Чак тогава включи осветлението.

Скривалището бе малко, не повече от два на два и петдесет и апаратурата го заемаше почти изцяло. Имаше компютър и екранен терминал, модем и принтер до стената в дъното и сложна радиосистема вдясно. Вляво оставаха около осемдесет сантиметра свободно място и част от него бе заета от един стол. Лукас придърпа стола и изпрати сигнал по радиото.

— Слушаме ви.

— Съберете си багажа. Пигот е бил забелязан в Мексико Сити и имаме информация, че хижата вече не е безопасна. — Гласът на Франк изпълни тясното пространство някак странно, без обичайния металичен звук, което свидетелстваше за качеството на оборудването.

— С колко време разполагаме?

— Според Него с четири часа, дори по-малко, ако Пигот е поставил свои хора в района.

— Обичаният му метод на действие е да придвижва хората си към целта, но да ги държи на разстояние, докато пристигне. Обича сам да дирижира положението. — Гласът му бе сдържан, умът му препускаше.

Тишина изпълни стаичката, после Франк попита тихо:

— Люк?

— Да — каза Лукас и усети внезапното движение на Джей зад себе си, последвано от абсолютна неподвижност. Не искаше да ѝ го каже по този начин, но след малко всичко щеше да се стовари върху тях. Четири часа не бяха много време и без значение какво щеше да се случи, той искаше тя да знае името му. В продължение на четири часа щеше да знае на кого е принадлежала.

— Кога разбра?

— Преди няколко дни. Някакъв шанс пътят му да бъде пресечен, преди да стигне дотук? — Това щеше да бъде най-добрият сценарий.

— Много малък. Да го пипнем там ще е най-доброто ни попадение. Не знаем къде е, но знаем къде отива.

— Не иска да минава през митници, което означава, че лети с малък самолет и ще кацне на някоя частна писта, разположена наблизко. Разполагате ли с данни за тях?

— В момента ги вадим от компютъра. Ще разположим наши хора на всяка от тях.

— Къде има безопасно място, където да оставя Джей?

Франк каза припряно:

— Люк, ти си извън играта. Не се превръщай в примамка. Качвай се в джипа и потегляй! Обади ми се след пет часа.

— Аз оплесках нещата, аз ще ги оправя — каза Лукас със същия спокоен, сдържан тон. — Ако се бях разправил с него миналата година, сега това нямаше да се случва.

— Ами Джей?

— Ще я измъкна оттук. Но после се връщам за Пигот.

Разбирайки колко е безполезно да спори с него от почти цял континент разстояние, Франк каза:

— Добре. Свържи се с Вийзи на тази честота, после я смени. — Той каза цифрите само веднъж.

— Прието — каза Лукас и натисна превключвателя, който прекъсна връзката. След това избута стола назад и се изправи, обръщайки се с лице към Джей.

Цялото ѝ тяло се парализира, когато го погледна. Той знаеше. Паметта му се бе върнала. Отсрочката бе свършила, огледалата се бяха разбили на парчета, маскарадът приключи. Силата, която го бе въвлякла в живота ѝ скоро щеше да го изтръгне от него.

Със завръщането на паметта му той беше отново истинският Лукас Стоун. Виждаше това в погледа му, в огненожълтите очи на хищника. Лицето му бе сурово.

— Аз не съм Стив Кросфийлд — каза той направо. — Името ми е Лукас Стоун. Бившият ти съпруг е мъртъв.

Пребледняла, вцепенена тя прошепна:

— Знам.

От всичко, което бе очаквал да каже, това бе най-неочакваното. То го изуми, обърка го и го разгневи безумно. Бе се измъчвал в продължение на цели дни за това как ще ѝ каже, а тя вече е знаела?

— Откога? — попита той рязко.

Дори устните ѝ бяха парализирани.

— От доста време.

Сграбчи ръката ѝ, дългите му пръсти се впиха в плътта ѝ.

— Колко време е „доста време“?

Опита се да си спомни. Бе оплетена в мрежа от лъжи от толкова дълго време, че ѝ бе трудно да си спомни.

— Ти... Ти беше още в болницата.

Различни сценарии проблеснаха за миг в съзнанието му. Бе научен да мисли пресметливо, да си блъска главата над нещо, докато проумее смисъла му и не му хареса нито една от ситуацияите, които му идваха на ум. Бе приел отначало, че е невинна жертва, използвана от Сейбин и Франк Пейн, за да го защити, но изглеждаше по-вероятно да е била наета. Гореща ярост започна да се надига в него и той потисна гнева си с желязна воля.

— Защо не ми каза? — Господи, за известно време му се струваше, че ще полудее с всички тези спомени, които нахлуваха обратно в съзнанието му, нито един, от които не бе свързан с това, което тя му бе казала. Можеше да си възвърне паметта по-бързо, ако бе разполагал с един значителен факт, на който да се опре, вместо небивалиците, които бе измислила.

Причиняваше ѝ болка, по ръката ѝ щяха да останат синини. Опитваше се да я издърпа безрезултатно, задъхвайки се, докато той само впиваше пръстите си още по-здраво.

— Боях се.

— От какво?

— Мислех, че Франк ще ме отпрати, ако знае, че съм разбрала, че не си Стив! Лукас, моля те, причиняваш ми болка.

Най-после можеше да каже името му, макар през болка и сърцето ѝ се наслади на този звук.

Отпусна леко ръката ѝ, но хвана и другата, и я държеше здраво.

— Значи Франк не те е наел, за да кажеш, че съм Стив Кросфийлд?

— Н-не — каза тя, заеквайки. — Смятах, че наистина си, в началото.

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Очите ти. Когато видях очите ти, разбрах.

Споменът за това бе съвсем ясен. Когато лекарят бе махнал превръзката от очите му и той я бе погледнал за първи път, тя бе толкова бледа, колкото и сега. Това бе странно, тъй като знаеше, че Сейбин не би пропуснал такава важна подробност като цвета на очите му.

— Значи очите на съпруга ти не са били кафяви?

— На бившия ми съпруг — прошепна тя. — Напротив, бяха, само че тъмнокафяви. Твоите са жълто-кафяви.

Значи неговите очи имаха различен оттенък от тези на съпруга ѝ; беше почти смешно, че е било възможно планът на Сейбин да се провали поради нещо толкова незначително. Но тя не им бе казала, че той не е човекът, за когото го мислят, което би било логично. Не бе казала дори на него, нито тогава, нито през седмиците, които бяха прекарвали тук сами. От безсилие и гняв гласът му стана дрезгав.

— Защо не ми каза? Не ти ли хрумна, че може поне малко да ме интересува кой съм в действителност?

— Не можех да рискувам. Страхувах се... — подхвана тя, молеца за разбиране.

— Точно така, страхуваше се, че ще загубиш добре платената си работа. Франк ти плащаше, за да стоиш при мен, нали? И ти беше при мен всеки ден, за да не загубиш работата си.

— Не, не беше така.

— А как беше? Да не би да си богата и независима?

— Лукас, моля те. Не, не съм...

— Тогава как си живяла през месеците, докато бях в болницата?

— Франк плащаше сметките — каза тя, обзета от безсилие. — Ще ме изслушаш ли?

— Слушам те, скъпа. Току-що ми каза, че Франк ти е платил, за да останеш с мен.

— Той направи това възможно. Загубих работата си... — Твърде късно чу думите и разбра как ще ги приеме.

Очите му бяха два жълти процепа, устните му — неумолимо свити от гняв.

— И ти прие с готовност предложението за доходна работа. Единственото, което трябваше да правиш бе да стоиш до мен и всичко, което искаше ти бе предоставяно, а Франк плащаше сметките ти. Това обяснява защо не искаш да се ожениш за мен, нали? Беше доволна да

приемеш заплата си, но да се ожениш за един непознат е прекалено, нали? Да не говорим, че такъв брак не би бил законен. Спести си известни досадни неприятности, като измисляше всички тези извинения.

— Не бяха извинения. Доколкото знаех бе възможно да има някой, на когото не си безразличен...

— Така е! — изкрещя той и жилите на врата му се изопнаха. — Семейството ми! Те мислят, че съм мъртъв!

Джей се опита да запази самообладание и овладя гласа си.

— Не можех да се омъжа за теб, преди да си възвърнеш паметта и преди да разбереш със сигурност, че искаш да се ожениш за мен. Не можех да се възползвам от теб по този начин.

— Удобно извинение. Прави те да изглеждаш благородна, нали? Много лошо. Ако искаше да запазиш доходната си работа, трябваше да се омъжиш за мен, докато имаше тази възможност и да продължиш да се преструваш, че съм Кросфийлд. После, когато си възвърнеш паметта, можеше да се превърнеш в невинната жертва и може би аз щях да остана с теб от чувство за вина.

Тя се отдръпна от него с празен поглед. През дългите месеци, които бяха прекарвали заедно бе повярвала, че я обича, макар никога да не го бе казал. Бе толкова нежен, ненаситен и страстен. Но паметта му се бе върнала и не би могъл по-ясно да ѝ покаже, че вече не е обсебен от нея. Вече не се нуждаеше от нея и със сигурност нямаше да поднови предложението си за женитба. Всичко свърши и дори нямаше да се разделят като приятели. Най-лошото се бе случило; тя го бе излъгала, бе запазила в тайна самоличността му и той никога нямаше да ѝ прости. Той мислеше, че го е направила, само защото правителството бе готово да я издържа, докато играта свърши.

Пусна ръцете ѝ изведнъж, сякаш не можеше повече да понася да я докосва и тя залитна назад. Запазвайки равновесие, тя се обърна към стълбата.

— Отвори вратата! — каза тя глухо.

Той стисна юмруци. Не бе готов да прекъсне спора. Изобщо не бе получил отговорите, от които се нуждаеше. Но движението ѝ му напомни, че трябва да бързат; трябваше да я изведе оттук, преди Пигот да ги открие. Последното, което искаше, бе Джей да попадне под обстрел.

— Аз ще изляза първи — каза той и си проправи път покрай нея, отключи вратата с дистанционното и изкачи стълбата с пистолет в ръка. Щом главата му се показа над земята, той се огледа на всички страни, после се изкачи по стъпалата и се подпря на едното си коляно, за да ѝ помогне да излезе. — Всичко е наред. Излизай!

Тя изпълзя навън, без да го погледне и без да приеме ръката му. Той затвори капака, после постави отново балата сено върху него. Тя излезе от бараката и тръгна, но той сграбчи ръката ѝ и я дръпна назад.

— Внимавай! — прошепна той ядосано. — Връщаме се по същия начин, по който дойдохме. Придържай се към сенките. — Той вървеше отпред и Джей го следваше безмълвно.

Отново не ѝ даде да запали лампа в хижата, така че тя се запъти към спалнята, препъвайки се в тъмното и си взе някои дрехи. Той влезе в спалнята, докато тя събличаше неговата риза, за да облече своите дрехи и след като застина за миг от неудобство, се обърна с гръб, чувствайки се неловко, докато се бореше със сутиена си. Ръцете ѝ се движеха несръчно и не можеше да оправи презрамките в тъмното. Изгубила надежда, че ще може да го закопчее, най-накрая го захвърли върху леглото и просто навлече пуловера си през глава.

Лукас я наблюдаваше. Слабата светлина, която влизаше през прозореца освети бледите ѝ гърди и въпреки гнева си, чувството, че е предаден и необходимостта да бърза, му се прииска да отиде до нея и да я притисне до себе си. Само преди няколко часа бе държал гърдите ѝ в шепите си, повдигайки ги към жадните си устни. Бяха се любили, докато нарастващото напрежение бе станало непоносимо и те се бяха сгърчили, преплитайки тела върху това легло. Бе му повтаряла отново и отново, че го обича, а сега се бе обърнала с гръб, за да скрие тялото си от него.

Това го разтнесе из основи, разтърси го. Не е имало нищо повече от това, което му бе казала, нищо, освен користните мотиви, за които ѝ бе подхвърлил. Имаше нужда да разбере какво е било, но не разполагаше с време. По дяволите! Искаше му се да не изглежда така съкрушена и отдалечена, сякаш се бе затворила в себе си. Наложил му се да се пребори с желанието си да я вземе в прегръдките си и да я целува, докато това изражение изчезне от лицето ѝ. По дяволите, какво значение имаше защо го е направила? Може би отначало е било заради парите, но той беше дълбоко убеден, че не те бяха причината сега, или

поне не цялата причина. Дори ако са били, разсъждаваше той безмилостно, пак нямаше да я остави да си отиде. Щяха да уредят това помежду си, веднага щом се справи с Пигот, но точно сега най-важното бе да се увери, че Джей е в безопасност.

— Побързай — настоя грубо.

Тя седна на ръба на леглото и рязко свали ботушите си, бързо обу чифт чорапи и сложи отново ботушите. После взе чантата си и коженото яке и каза:

— Готова съм.

Не считаше, че е нужно тя да вземе нещо друго, тъй като щяха да се върнат в хижата и да опаковат багажа си, след като се справеше с Пигот и бе доволен, че тя не настоя да му губи времето. Джей беше отличен партньор, макар че това не бе по силите ѝ.

Трябваше да намери безопасно място, където да я остави. Съмняваше се, че в Блек Бул, най-близкият град, имаше мотел, но нямаше време да стигне по-далеч. Подкара джипа през ливадата с опасна скорост, особено като се имаше предвид, че не посмя да запали фаровете. Но той бе предвидил, че може да се наложи да прави това и бе обикалял ливадата много пъти, като мислено чертаеше пътя, по който ще мине, изчисляваше най-високата безопасна скорост, набелязваше всички камъни и вдлъбнатини по пътя си. Приблужи се толкова близо до дърветата, че клоните одраскаха джипа.

— Не виждам — обади се Джей напрегнато.

— Аз мога. — Не можеше да види много, но достатъчно. Имаше добро нощно зрение.

Когато подскочиха, преминавайки през една издатина, тя се вкопчи във вратата и зъбите ѝ започнаха да тракат. Ще трябва да включи фаровете, докато се спускат по склона, помисли си тя; пътят едва побираше джипа, от едната му страна имаше полегат склон, а от другата стръмна планина. Дори през деня не смееше да си поеме дъх, докато не преодолеят този участък. Но когато завиха и излязоха на пътя, и двете му ръце продължаваха да държат волана. Тъмнината пред тях бе напълно непрогледна. Джей затвори очи. Собственото ѝ сърцебиене отекваше в ушите ѝ толкова силно, че не можеше да чуе нищо друго. Нищо не можеше да направи. Бе решил да не включва фаровете, да рискува като кара в тъмното и нищо, което кажеше нямаше да промени решението му. Арогантната му самоувереност

беше едновременно влудяваше и респектираща; би предпочела да се спусне по склона в триметров сняг, отколкото да предприеме това пътуване, от което косите ѝ настръхваха, но той просто бе решил да го направи и го правеше.

Не можеше да прецени колко време пътуваха. Струваше ѝ се, че продължава часове и накрая нервите ѝ не можаха да издържат на напрежението и тя вече не усещаше нищо. Дори отвори очите си. Ако се прекатуреха в пропастта, нямаше да има значение, дали очите ѝ са отворени или затворени.

Но после се спуснаха надолу и започнаха да подскочат с джипа през втората ливада. Изведнъж той рязко натисна спирачките и изруга бясно. Джей видя това, което и той бе видял: два фара танцуваха пред тях в края на ливадата. Все още бяха извън обсега на светлините, но тя знаеше, както и той какво означава това. Хората на Пигот настъпваха, стеснявайки кръга в очакване на неговото пристигане.

Лукас даде на заден ход и потегли обратно натам, откъдето бяха дошли, без да се отдалечава от дърветата. Когато стигна до края на ливадата той зави на север. Бяха излезли извън пътеката и гумите затъваха в дълбокия сняг, който изхвърчаше на струи изпод тях.

— Ще ги заобиколим ли?

— Не, няма да можем. Снегът е прекалено дълбок.

Той спря джипа под някакви дървета и слезе.

— Стой тук! — заповяда той и изчезна по посока на пътя.

Джей се въртеше върху седалката, напрегвайки зрението си да види какво прави. Едва различаваше черния му силует на фона на белия сняг; след миг изчезна от погледа ѝ.

Появи се отново след по-малко от две минути. Скочи в джипа и затръшна вратата, после свали стъклото.

— Чуй това — просъска той.

— Какво направи?

— Заличих следите ни. Имаше само една кола. Ако ни подмине, ще се върнем на пътеката и ще можем да стигнем до магистралата.

Те се заслушаха. Шумът от другия мотор се чуваше ясно в нощта. Колата се движеше бавно и мъчително на първа скорост, изкачвайки се внимателно по хлъзгавия, заснежен, непознат път. Фаровете разкъсваха мрака, движейки се почти точно срещу тях.

— Не се тревожи — каза Лукас задъхано. — Не могат да ни видят от пътя. Ако не забележат къде сме завили и ако продължат нататък, всичко ще е наред.

Две „ако“. Две големи „ако“. Ноктите ѝ се забиваха в дланите. Фаровете бяха толкова близо, че светлините им осветиха вътрешността на джипа и за първи път тя забеляза, че Лукас бе облечен с къс кожух, но не носеше риза. Тази странна подробност я порази и тя се запита дали няма да стигне до истерия.

— Продължавай — шепнеше той. — Продължавай.

За миг ѝ се стори, че колата забавя скоростта си и светлините преминават над малкото възвишение и идват право към тях. После завиха и шумът на двигателя бавно се отдалечи.

Тя въздъхна. Лукас включи мотора, тъй като знаеше, че шумът му не може да бъде чул поради този на другия двигател. Включи на скорост и направи завой, като се надяваше, че са скрити достатъчно добре и светлините на стоповете няма да разкрият местонахождението им. Поне колата ги бе подминала. Ако се наложеше можеха да се устремят към шосето. Пътят беше толкова неравен, че бе малко вероятно да бъдат улучени, ако преследващата ги кола откриеше огън по тях.

Джипът се движеше през снега, наклоняйки се ту на една, ту на друга страна, после отново излязоха на пътя. Тъмнината не бе нарушена от светлините на други фарове, само от време на време можеха да зърнат светлина между дърветата, докато другата кола се изкачваше бавно по опасния планински път.

Джей продължи да седи мълчаливо, дори когато стигнаха шосето и Лукас включи фаровете. Отново не бе в състояние да чувства нищо.

Стигнаха Блек Бул в два през нощта. Цялото местно население, наброяващо сто трийсет и три души беше в леглата си. Нямахше дори денонощен магазин и единствената бензиностанция затваряше в десет вечерта както гласеше табелата на прозореца. Колата на местния шериф бе паркирана отстрани на бензиностанцията.

Лукас спря джипа.

— Можеш ли да караш това достатъчно добре, за да се измъкнеш оттук? — попита той рязко.

Тя гледаше лоста за скоростите, а не него.

— Да.

— Тогава карай, докато стигнеш до следващия град, който е достатъчно голям, за да има мотел. Спри там и се обади на Франк. Той ще уреди да те приберат. Имаш ли номера му?

Значи това беше. Всичко свърши.

— Не.

— Дай ми химикал. Ще ти го напиша.

Джей прерови чантата си и намери химикал, но нямаше нито късче хартия, върху което да запише номера. Накрая той хвана ръката ѝ и я изви с дланта нагоре, после написа номера върху дланта ѝ.

— Къде отиваш? — попита тя с напрегнат, но равен глас.

— Ще взема колата на шерифа и ще се свържа по радиостанцията с Вийзи. После ще заловим Пигот и ще приключим с това веднъж завинаги.

Тя се загледа през стъклото, стиснала здраво ръката си, сякаш се страхуваше, че номерът може да се изтрие.

— Внимавай — успя да каже тя.

Напътствието ѝ бе банално, но сърдечно. Запита се дали Франк щеше изобщо да ѝ каже как е свършило всичко, дали някога щеше да узнае какво е станало с Лукас.

— Веднъж ми устрои клопка. Няма да се случи втори път.

Лукас излезе от джипа и отиде до колата. Беше заключена, но това не бе особена пречка. Отвори я за по-малко от десет секунди. Погледна към джипа, взирайки се в Джей през предното стъкло. Лицето ѝ бе призрачно бяло. Не желаше нищо по-силно от това да я прегърне и да я целуне толкова страстно, че и двамата да забравят за тази бъркотия, но ако сега я целунеше, вероятно нямаше да може да спре, а трябваше да се справи с Пигот. Просто се нуждаеше толкова отчаяно от нея, че искаше да използва интимната близост, за да я накара да разбере, че е негова. Някакво чувство на неудовлетвореност го гложеше, тъй като не бяха изяснили ситуацията помежду си, но това трябваше да почака. Може би така беше по-добре. След няколко часа няма да се налага да се тревожи повече за Пигот и гневът му ще е стихнал. Ще може да разсъждава спокойно, а не да реагира сякаш го е предала. Все още не можеше да разбере мотивите ѝ, но дълбоко в себе си знаеше, че тя го обича.

Вместо да се прехвърли на шофьорското място, Джей отвори вратата и излезе да се поразтърче. Спря пред джипа, стройното ѝ тяло

ясно се очертаваше на светлината на фаровете.

— Това бе единственият начин, който можех да измисля, за да те защитя — каза тя, после се върна в колата и превключи на скорост.

Лукас се загледа в задните фарове, докато тя потегли от бензиностанцията и излезе на магистралата. Беше смаян. Да го защити? Така бе свикнал да бъде сам навън в студа по свой собствен избор, че мисълта някой да го защитава му бе съвсем чужда. Какво е мислила, че може да направи?

Можела е да поддържа заблудата. Беше права; Франк щеше бързо и тихо да я отпрати, ако му бе казала, че е станала грешка, че той, Лукас не е бившият ѝ съпруг. Тя не умееше да се бие или да борави с оръжие като него, но това не я бе спряло буквално да се назначи за негов бодигард, играта е зависела изцяло от нея, ето защо тя не бе проговорила и го бе защитила с присъствието си.

Защото го обичаше. Изруга на глас, дъхът му замръзна от студения нощен въздух. Проклетата му предпазливост му бе подложила крак, карайки го да търси предателство там, където не е имало такова, карайки го да се съмнява в мотивите ѝ и автоматично да приема най-лошото. Стигаше му да погледне себе си, за да разбере защо не е казала нищо. Нима не бе мълчал през изминалите два дни, тъй като се страхуваше, че ще я загуби, ако узнае истината? Обичаше я твърде много, за да приеме дори възможността да я загуби, докато Пигот не се бе намесил.

Като изруга отново, той се преви на две, за да влезе в колата и допря жичките на стартера една в друга.

Утрото хвърляше розови ивици светлина върху снега — гледка, която Лукас бе наблюдавал много пъти, откакто бе дошъл в планината, но тази сутрин тя не се отличаваше с обичайното си спокойствие. Ливадата бе пълна с мъже и коли, снегът бе отъпкан и осеян с пресичащи се следи от крака и гуми. Тук-там белотата му бе загрозена от червеникавокафяви петна. Един хеликоптер бе кацнал вляво — перката му бавно се въртеше от вятъра.

Десет пистолета изщракаха, насочвайки се към него, когато се показа между дърветата, после бяха отместени, щом мъжете, които ги държаха го познаха. Той тръгна уверено към тях, държейки собствения

си пистолет в окървавената си ръка, отпусната край тялото. Острата миризма на кордит в студения въздух изгаряше ноздрите му, над ливадата се стелеше сивкава мъгла, която не се разнасяше въпреки лекия вятър.

До хеликоптера стоеше висок, тъмнокос мъж, който наблюдаваше внимателно гледката с мрачни, присвити очи. Лукас се насочи право към него.

— Рисува като ни настани в твоята хижа — каза той рязко.

Кел Сейбин обходи с поглед ливадата.

— Беше премерен риск. Трябваше да го поема, за да открия информатора. Когато бе разкрито местонахождението на хижата, разбрах кой е, защото достъпът до тази информация е много ограничен. — Той повдигна рамене. — Мога да си намеря друго място за почивка.

— Информаторът ме е разкрил?

— Да. Дотогава нямах представа, че има такъв. — Гласът на Сейбин бе леденостуден, очите му наподобяваха студени, угаснали огньове.

— Защо беше този маскарад? Защо трябваше да въвлечате Джей в това?

— За да не разбере Пигот, че си жив. Беше разкрит. Той знаеше за семейството ти, а в миналото се е опитвал да използва семействата на някои хора, за да се добере до тях. Опитвах се да спечеля време, да предпазя всички, докато Пигот се появи и можем да се доберем до него. — Сейбин погледна към дърветата зад хижата. — Смятам, че повече няма да ни безпокои.

— Нито някой друг.

— Това бе последната ти задача. Вече си въвн от играта.

— Съвършено вярно — съгласи се Лукас. — Предстоят ми неприятни неща, като това да се ожения и да създам семейство.

Изведнъж Сейбин се засмя и студенината изчезна от очите му. Малко хора го виждаха такъв, само тези, които можеха да се нарекат негови приятели.

— С възрастта... — съгласи се той, без да изрече старата поговорка докрай. — Каза ли й вече?

— Тя бе разбрала. Досетила се е, още докато бях в болницата. Сейбин се намръщи.

— Какво? Тя не каза нищо. Как е разбрала?

— По очите. Моите имат различен оттенък от тези на Кросфийлд.

— По дяволите. Такава незначителна подробност. И е нямала нищо против?

— Мисля, че се е досетила, че всичко е било в името на моята безопасност.

— Жени — каза Сейбин нежно, мислейки за собствената си жена, която се бе борила като тигрица за живота му, когато бе за нея един непознат. Не се изненада от това, че Джей Грейнджър е рискувала живота си, за да защити Лукас.

Лукас потри брадичката си.

— Дори няма нищо против тази отвратителна физиономия.

— Хирурзите направиха всичко, което бе по силите им. Лицето ти бе натрошено. — После Сейбин се засмя отново. — И без това беше прекалено красив.

Двамата мъже стояха и наблюдаваха прочистването на терена и лицата им отново помръкнаха от загубата на толкова човешки живот. Трима бяха мъртви, включително Пигот, и още четирима бяха задържани.

— Ще известя семейството ти, че си жив — каза най-после Сейбин. — Съжалявам, че трябваше да преживеят това, но с Пигот на свобода, беше по-безопасно за теб и за тях да поддържаме заблудата. Сега всичко свърши. Вземи Джей оттам, откъдето си я оставил и ще ви измъкнем оттук.

Лукас го погледна и кръвта бавно се оттегли от лицето му.

— Не се е обадила на Франк? — попита той дрезгаво.

Сейбин замръзна.

— Къде е тя?

— Трябваше да кара до следващия град, да се настани в мотел и да се свърже с Франк. По дяволите! — Лукас се обърна и хукна към бараката, следван плътно от Сейбин. Изведнъж му стана студено. Имаше вероятност Пигот да се е добрал до Джей, преди да дойде тук, както и малко по-малко ужасната възможност да е катастрофирала. Господи, къде е тя?

След като остави Лукас, Джей просто караше, следвайки механично знаците по магистралата, осветявани от фаровете и накрая излезе на шосе №24, по което бяха отишли до Колорадо Спрингс. Зави в обратната посока. Не обръщаше внимание на времето. Просто караше. Шосе №24 минаваше през Ледвил и най-сетне излезе на шосе №70. Зави надясно към Денвър.

Слънцето изгря и заблестя право в очите ѝ. Бензинът ѝ бе на привършване. Спря на следващата отбивка и напълни резервоара.

Досега всичко трябва да е приключило.

Изтощението си казваше думата, но тя не можеше да спре. Ако спреше, щеше да ѝ се наложи да мисли, а не можеше да го понесе. Преброи парите си. Не бяха много — малко повече от шейсет долара — но кредитните ѝ карти бяха в нея. Щеше да стигне до Ню Йорк, до единствения дом, който бе напуснала, единственото убежище.

Шосе № 70 водеше право до международното летище Стейпълтън в Денвър. Джей паркира джипа и влезе в летището, запомняйки внимателно къде паркира, за да може да каже на Франк откъде да прибере колата. Най-напред си купи билет и за щастие полетът беше след час. После намери телефонен автомат и се обади на Франк.

Той вдигна слушалката по средата на първото извънмяване.

— Франк, Джей е — представи се тя. Гласът ѝ бе скован и равен. — Свърши ли всичко?

— Къде си, по дяволите? — извика той.

— В Денвър.

— Денвър? Какво правиш там? Трябваше да ми се обадиш преди часове! Люк преобърна целия район, всички ченгета в Колорадо кръстосват пътищата да те търсят.

Олекна ѝ, ужасният страх изчезна от сърцето ѝ.

— Значи е добре? Не е ранен?

— Добре е. Ръката му е леко одраскана, но не е нищо сериозно. Виж, къде точно се намираш? Ще наредя да те вземат...

— Свърши ли — продължаваше да пита тя настойчиво. — Наистина ли свърши?

— Пигот? Да, свърши. Люк го хвана. Каж ми къде си и...

— Радвам се. — Краката отказваха да я издържат повече и тя се подпря на стената. — Погрижи... Погрижи се за него.

— Господи, не затваряй! — изкрещя Франк, проглушавайки ушите ѝ. — Къде си?

— Не се тревожи — успя да каже тя. — Мога да се прибера сама. — Забравила изцяло за джипа, тя затвори телефона, после отиде в тоалетната и наплиска лицето си със студена вода. Докато разресваше косите си, забеляза, че страните ѝ са бледи, а под очите ѝ има тъмни кръгове.

— Явно знаете как да накарате една дама да си прекара добре — измърмори тя на отражението си в огледалото, привличайки няколко озадачени погледа.

Както казва Йоги Бера: „Нищо не е свършено, докато не свърши“. Но това определено бе свършило. Джей не може да заспи по време на полета, въпреки пълното изтощение, което смазваше тялото ѝ. Нито пък можеше да яде, макар че стомахът ѝ бе празен. Успя да изпие една кола, но нищо друго.

След спокойствието на ливадата, нюйоркското летище Кенеди беше истинска лудница. Искаше ѝ се да се свие до някоя стена и да извика на всички препускащи лудо хора да се махнат. Вместо това се качи на един автобус и след час и половина влезе в апартамента си.

Не беше го виждала от месеци; вече не беше истински дом. Беше добре поддържан в нейно отсъствие, както Франк бе обещал, но бе празен като нея. Не носеше дори дрехи със себе си. Изсмя се глухо; дрехите бяха най-малката ѝ грижа. Франк щеше да се погрижи да ѝ ги изпратят.

Имаше чаршафи за леглото и хавлиени кърпи за банята. Взе си горещ душ, после дори събра сили да оправи леглото. Следобедното слънце залязваше, когато се излегна гола между чистите чаршафи. По навик се обърна, търсейки топлината на Лукас, но той не беше там. Всичко свърши и той не я искаше. Горчиви сълзи пареха в очите ѝ, докато натежалите ѝ клепащи се затваряха и след това заспа.

— Джанет Джийн. Джанет Джийн, събуди се.

Един настойчив глас я изтръгваше от съня, но тя не искаше да се събуди. Докато спеше, не ѝ се налагаше да се изправи пред перспективата да живее без Лукас. Но гласът приличаше на неговия и тя се намръщи.

— Джанет Джийн. Джей. Събуди се, скъпа. — Една силна, топла ръка разтърси голото ѝ рамо.

Тя бавно отвори очи. Беше Лукас, седнал на ръба на леглото, гледащ я намръщено. Тези жълти очи изглеждаха почти убийствени, въпреки че тонът му бе толкова нежен, колкото съсипаният му глас позволяваше. Изглеждаше ужасно; небръснат, с разрошена коса и с изцапана с кръв превръзка на лявата ръка. Поне сега беше с риза и дрехите му бяха чисти.

— Знам, че заключих вратата. — Сънят все още замъгляваше съзнанието ѝ, но тя знаеше, че бе заключила вратата. В Ню Йорк хората не се отнасяха несериозно към това.

Той сви рамене.

— Много важно. Хайде, скъпа, отиди в банята и си наплискай лицето със студена вода, за да можеш да фокусираш. Аз ще направя кафе.

Какво правеше тук? Не можеше да се сети за никаква причина и макар че част от нея ликуваше, че го вижда, друга част от нея се сви от страх, че ще трябва отново да се сбoguва с него. Този път можеше да не издържи. Поне преди не бе в състояние да почувства нищо.

— Колко е часът?

— Почти девет.

— Не може да е. Още е ден.

— Девет сутринта е — обясни той търпеливо. — Хайде ставай. — Той я повдигна да седне и завивките се свлякоха на кръста ѝ, разкривайки голото ѝ тяло. Тя бързо грабна чаршафа и го придърпа към гърдите си; не можеше да срещне погледа му, докато червенината заливаше бледото ѝ лице.

Лицето му беше безизразно, когато се изправи и разкопча ризата си.

— Ето, облечи я. Опаковах дрехите ти и ги донесох, но всичко е разбъркано в куфарите.

Взе ризата, все още топла от тялото му, и се загърна. Без да каже нищо отиде в банята, затваряйки плътно вратата след себе си. Понечи да я заключи, но реши да не си губи времето. Бравите не бяха особено добра защита срещу него.

Пет минути по-късно се чувстваше много по-бодра, след като бе послушала съвета му ѝ бе наплискала лицето си със студена вода.

Беше много жадна, тъй като не бе пила нищо от толкова време, така че изпи няколко чаши вода. Щеше да се чувства много по-сигурна, ако носеше нещо друго, освен ризата му, но тя сякаш я обгръщаше цялата. Неговият аромат беше попил в материята. Вдигна я към лицето си и вдиша дълбоко, после я пусна и излезе от безопасната баня.

Той лежеше върху леглото. Тя спря на място.

— Мислех, че ще направиш кафе.

— Нямах кафе. — Изправи се, постави ръцете си на раменете ѝ и я разтърси.

— Дявол те взел — каза той с разтреперан глас. — Преживях невероятен ужас, когато разбрах, че не си се обадила на Франк. Защо избяга? Защо се върна тук?

Косата се бе спуснала върху лицето ѝ.

— Нямахше къде другаде да отида — каза тя и гласът ѝ секна.

Той я притегли в обятията си, протегна ръка към тила ѝ и стисна косата ѝ, отмятайки главата ѝ назад.

— Наистина ли си помисли, че ще те пусна да си отидеш толкова лесно? — почти изръмжа той.

— Толкова лошо ли беше това, което направих? — попита тя умолително. — Не знаех как иначе да те защитя! Когато видях очите ти, разбрах, че ти трябва да си агента, за когото Франк ми бе казал, че е загинал и знаех, че му е струвало много усилия да те скрие, следователно ти беше в опасност. Имаше амнезия. Дори не знаеше кой те преследва! Да поддържам заблудата бе единственият начин, по който можех да те държа в безопасност.

Жълтите очи проблеснаха.

— Какво те интересуваше?

— Бях влюбена в теб! Или мислиш, че и това е било лъжа?

Докосването му стана по-нежно.

— Не — каза той спокойно. — Мисля, че винаги съм знаел, че ме обичаш. От самото начало.

Сълзи потекоха от ъгълчетата на очите ѝ.

— Първият път, когато те докоснах — прошепна тя, — усетих колко беше топъл и колко силно се бореше да останеш жив. Тогава те обикнах.

— Защо избяга тогава?

Беше неумолим, но тя винаги е знаела това.

— Защото всичко свърши. Ти не ме искаше. Ужасявах се от мисълта какво ще направиш като разбереш. Страхувах се, че ще ме отпратиш и ти го направи. Така че си тръгнах.

— Исках само да си далеч от опасността, по дяволите! Нямах предвид да отидеш на две хиляди мили разстояние. — Взе я на ръце и я остави върху леглото, после я последва. — Този път никакви извинения. Ще се оженим веднага щом можем.

Беше така смаяна както първия път, когато бе споменал за брак.

— Какво? — заекна тя.

— Каза ми да те попитам отново, когато паметта ми се върне. Е, тя се върна. Ще се оженим.

Всичко, което можа да каже бе:

— Но ти не ме питаш, ти ми съобщаваш.

— И това ще свърши работа. — Започна да разкопчава ризата си, откривайки гърдите ѝ.

— Да не би да го правиш, защото си мислиш, че ми дължиш...

Вдигна рязко глава с неумолим, див поглед.

— Обичам те толкова много, че не съм на себе си.

Отново бе изумена.

— Никога не си го казвал. Мислех, че е така, но после ти ме накара да си тръгна...

— Не мислех, че мога по-ясно да ти покажа как се чувствам — каза той с дрезгав глас.

Съвсем простичко тя попита:

— Имаш ли нужда да чуеш думите?

Това го накара да спре.

— Имам огромна нужда да ги чуя.

— Аз също.

Той се наведе и я целуна, ръката му докосваше голото ѝ тяло под ризата. Мускулестите му крака се притискаха в нейните и тя усети възбудата му с бедрото си.

— Обичам те, Джей Грейнджър.

Слънцето изригна в нея, осветявайки очите ѝ.

— Обичам те, Лукас Стоун.

Най-сетне можеше да изрече името му с любов.

ЕПИЛОГ

— Пигот наистина ли е мъртъв?

— Наистина. — Лукас внимателно наблюдаваше лицето ѝ през масата. Беше излязъл и бе купил всичко необходимо. Ядоха така, сякаш умираха от глад, което си беше самата истина. И на него не му беше до ядене преди. Да намери Джей и да я върне там, където ѝ бе мястото беше много по-важно.

— Изпълних задачата. — Истината не беше приятна, но тя имаше право да узнае това за човека, за когото щеше да се омъжи.

Тя отпи от горещото кафе, после вдигна поглед и тези невероятни тъмносини очи срещнаха неговите.

— Радвам се, че е мъртъв — каза тя настървено. — Той се опита да те убие.

— И за малко да успее.

Тя потрепери, мислейки за дните, когато животът му висеше на косъм и той търсеше ръката ѝ.

— Хей, скъпа. Всичко свърши. Онова наистина свърши. А това — той стисна ръката ѝ, — едва започва. Ако си сигурна, че можеш да издържиш да гледаш това лице на закуска.

Усмивката се разля по лицето ѝ като слънчева светлина.

— Е, не си красив, но определено си секси.

Той изръмжа и я сграбчи, като я придърпа през масата и я накара да седне в скута му. Ръцете ѝ продължаваха да го милват, дори когато той повдигна брадичката ѝ, за да я целуне.

— Между другото, не съм агент.

Тя отскочи назад изумена.

— Какво?

— Вече не. Оттеглих се официално, считано от вчера. Сейбин ме измъкна. След като бях разкрит, нямаше начин да се завърна, без да изложя семейството си на опасност. Всъщност съм във от играта от деня на експлозията, но Сейбин не го обяви официално преди Пигот да бъде заловен.

— В такъв случай предполагам, че и двамата ще трябва да си потърсим работа.

Беше се оттеглил. Искаше ѝ се да шепне благодарствени слова. Нямахше да ѝ се налага да се тревожи всеки път, когато излезеше през вратата, че няма да го види никога вече.

Той погали долната ѝ устна с палеца си.

— Скъпа, аз имам работа. Бизнесмен съм. С брат ми сме съдружници в строителна фирма. Пътувал съм по целия свят. Беше отлично прикритие за работата, която вършех за Сейбин. Като споменах брат ми, Сейбин трябва вече да им е съобщил новината, че е станала грешка при идентифицирането на жертвите от експлозията и че все още съм жив. Това ще бъде ужасен шок за тях, особено за родителите ми.

— Искаш да кажеш приятен шок.

— Ще бъде шок, независимо какъв. Като се има предвид колко са променени лицето и гласът ми, може да им е трудно да свикнат.

— А ти ще им доведеш непозната жена в семейството — каза тя с помръкнал от загриженост поглед.

— О, това ли? Не се притеснявай за това, майка ми от години ме гони да се оженя. Преди няха такава възможност, но сега е различно. — Той ѝ се усмихна сладострастно. — И без това вече бях решил да се оттегля, за да имам време да те направя щастлива.

Той наистина го правеше. Джей подпря глава на рамото му, поглъщайки неговата топлина и близост. Ръцете му я притиснаха.

— Обичам те — каза той уверено.

— Обичам те, Лукас Стоун. — Никога нямахше да ѝ омръзне да повтаря името му и той нямахше никога да се отегчи да го чува.

Изправи се, като продължаваше да я държи в прегръдката си.

— Хайде да отидем да се обадим по телефона. Искам да разговарям със семейството си и да им кажа, че ще си имат снаха.

Те наистина се обадиха, но не веднага. Първо той я целуна и когато вдигна глава погледът му бе по-напрегнат. Отнесе я в спалнята, и огледалото на стената отрази истинския лик на двама души, вплели телата си, докато се любеха.

Издание:

Американска. Първо издание
ИК „Колумбина“, София, 2000

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-031-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.